

SCIENCE
ACTION

ТРИЛЪР 18

МЕНТАЛНА ФАНТАСТИКА

СРЕБЪРНИЯТ КОРИДОР

СРЕБЪРНИЯТ КОРИДОР МЕНТАЛНА ФАНТАСТИКА

Превод: Красномир Крачунов

chitanka.info

ХАРЛАН ЕЛИСЪН СРЕБЪРНИЯТ КОРИДОР

— Ние не носим отговорност в случай на смърт или сериозно нараняване — напомни Дуелмайсторът, като спокойно си играеше с емблемата на компанията, закачена на церемониалната му наметка. Зад гърба му, в дълбочината на Регистрационната зала, започваше бездънният кладенец на Сребърния Коридор, който бе изпълнен с тъмнина.

— Да, да, знам — раздражено се озъби Мамърт. — Крейн вече е в Коридора ли? — запита той и погледна надясно, към вратата в правоъгълната ниша, съединяваща залата със Стаята за подготовка. Очите му се присвиха и в тях отчетливо се забелязваше страх.

— Засега още не — отвърна Дуелмайсторът. — Той подписа завещанието си и в този миг го инструктират. Аналогични инструкции ще получите и вие от мен, след като бъдете така любезен да подпишете завещанието си. — Той посочи бланката поставена в дървена рамка и писалката в държателя на масата.

Мамърт облиза устните си, въздъхна притеснено и бързо се разписа. Дуелмайсторът погледна подписа и натисна някакво копче на рамката. Бланката се освободи и падна вътре в масата. Дуелмайсторът внимателно измъкна писалката от неподчиняващите се пръсти на Мамърт и я постави обратно на мястото ѝ.

Измина минута спокойствие, после се раздаде леко бръмчене и от един отвор в страничната стена се изтъркаля в специално поставената кошничка щампована пластмасова картичка.

— На тази картичка са показани амплитудите на вариационния ви ред. — поясни Дуелмайсторът, като я вдигна. — С нейна помощ, за адекватен избор на илюзиите, ние точно ще преценим нивото на въображението ви и ще ви поведем по Коридора, в съответствие със скоростта на вашите ментални ритми.

— Отлично ви разбрах, дуел-мистър — подсвири Мамърт. — Не ви ли се струва, че отдавна беше време да ме пуснете в Коридора? Аз

замръзвам в тези фирмени дрехи на Компанията!

— Мистър Мамърт, понятно ми е вашето раздразнение, но съгласно законите и вътрешните правила на Компанията, аз съм длъжен да повторя условията за пребиваване в Коридора.

Той се изправи иззад масата, обиколи я, вдигна ръка и стената услужливо се измести настрана.

— Моля ви — произнесе той, като се върна от кабинета си и подаде на Мамърт наметката му. — Загърнете се, докато свършим разговора си.

Мамърт напрегнато въздъхна през свитите си устни, но се наметна със странната дреха и седна на мястото си край масата. Дуелмайсторът го гледаше — мъж на средна възраст, среден на ръст, с изпъкнало коремче и прошарени коси над челото и по слепоочията. Нищо не привличаше погледа по лицето му, освен очите, които бяха запазили пронизителния си блясък. Изглеждаше напълно обикновен човек, но бе един от онези, които бяха чули гласа на властта и сега бе решил да завоюва ръката ѝ.

— Както ви е известно... — започна Дуелмайсторът.

— Да, да! Нека бъде проклено! ИЗВЕСТНО! ИЗВЕСТНО! Защо хората са така склонни преднамерено да продължават агонията на съществуването? — извиси глас Мамърт и скочи на крака.

— Мистър Мамърт, ако веднага не се овладеете, ние от наша страна ще смятаме, че договорът е прекратен — настойчиво, но търпеливо направи преценка Дуелмайсторът. — Разбирате ли ме?

Мамърт се изхили, но слабо и унило.

— Дори след като аз и Крейн сме внесли поискания аванс? Вие не можете да анулирате НАШИЯ договор.

— Можем, ако вие, за ваше благо, не се подготвите за сражението, мистър Мамърт. Така че, ако помълчите известно време, аз ще ви инструктирам кратко и вие ще можете да влезете в Коридора.

Мамърт вяло махна ръка, сякаш разрешаваше на Дуелмайстора да се обясни. От скука погледът му се насочи към високия кристален таван на Регистрационната зала.

— Коридорът, КАКТО ВИ Е ИЗВЕСТНО — продължи Дуелмайсторът, произнасяйки саркастично последната фраза, — не е нещо друго, освен свръхчувствителен рецептор. Достатъчно е да се влезе в Коридора, и милиарди сканиращи елементи ще опипат мислите

ви до най-дълбоките части на подсъзнанието, филтрирайки ги през банка от данни, корелирайки ги, съотнасяйки ги с картата на амплитудите на вашия вариационен ред и с обратната връзка създавайки илюзията. Вашите илюзии се съпоставят, след като се изучи неговата карта, с илюзиите на противника ви. Единната илюзия ще бъде еднаква и за двама ви. От мига в който се окажете в Коридора, илюзията приема материална основа и ще ви въздейства като реалност. С други думи — взимам за илюстрация екстремума, — вие може да умрете във всеки момент. Илюзиите не са нито сън, нито фантазии, уверявам ви в това, макар и да се явяват само отражение на съзнанието ви. Много често сражаващите се се оказват в такава непривична илюзия, че я смятат за нереална. Трябва да ви предупредя, мистър Мамърт, такова усещане е най-сигурния начин да загубите. Възприемайте всичко, което става с вас като самия живот. Дуелът е реален!

За миг се спря и изтри челото си, което неочаквано се бе покрило с обилна пот. Мамърт много се учуди на реакцията му, но си замълча.

— Основната трудност — завърши с извод Дуелмайсторът, — е в това, че когато илюзията е съставена от значително по-голям сегмент на вашия противник, тя се оказва по-позната на него и той с изгода може да използва това си преимущество. Даденото твърдение е справедливо и по отношение на вас. Освен това илюзията се усилва в полза на сражаващия се, който доминира в схватката. С други думи — ако точката на зрение на Крейн е непоколебима или е по-близо до истината — илюзията му ще бъде за него по-позната. Ако вие доминирате над него, илюзията ще се измени във ваша полза. Разбрахте ли ме?

Мамърт се усети, че слуша къде по-внимателно, отколкото бе предполагал. Той даже реши някои неща да уточни.

— За нас има ли вече пригответно оръжие? Аз винаги съм считал, че оръжието за дуела би трябвало да се подбира по вкуса...

Дуелмайсторът поклати глава

— Не. Оръжието се появява едновременно с илюзиите. Всичко останало се оказва ненужно.

— Но как илюзията може да ме убие?

— Вие попадате в полето на Коридора. В процеса... разбирате ли... това е секрет на Компанията, но се съмнявам, че е възможно да се

даде някакво обяснение, дори в най-общи черти така, че да узнаете нещо ново за себе си. Вие просто трябва вътрешно да се съгласите с допускането, че Коридорът преобразува вашите мислени впечатления в нещо материално.

— Колко дълго ще бъдем... там?

— Усещането за време в Коридора е субективно. Вие може да прекарате там и час, и месец, и година. Но извън пределите на Коридора времето остава постоянно. Вие влизате в Коридора заедно, но само след миг един от вас се оказва навън.

Мамърт още веднъж се облиза.

— Имало ли е дуели, които са създавали безизходни ситуации, и в резултат и двамата дуелиращи се, са се връщали? — запита той нервничейки, с трепет в гласа.

— Доколкото помня, такова нещо досега не се е случвало — късо отвърна Дуелмайсторът.

Мамърт тихо изохка и погледна ръцете си.

— Сега готови ли сте?

Мамърт кимна и нищо не каза. Измъкна се изпод наметката и я хвърли на облегалката на стола. Заедно те се насочиха към Сребърния Коридор.

— Запомнете — произнесе Дуелмайсторът, — победата е на този противник, който е по-убеден в правотата си. ВЯРАТА е вашето постоянно и единствено надеждно оръжие.

Стигайки входа на Коридора, Дуелмайсторът прекара длан по стената и в отговор последваха две къси пламвания.

— Аз сигнализирах на Дуелмайстора на противоположния вход. Крейн е вече вътре.

Дуелмайсторът пусна пластмасовата картичка на амплитудите в отвора на стената и кимайки покани Мамърт да влиза...

Дуелиращият се направи крачка напред, като поправи служебната дреха на бедрата си. Втора крачка, трета. Идеално кръглата паст на тунела, черна и непрогледна, зейна пред него.

Още една крачка. Босото му стъпало докосна метала — като острие на нож — и веднага си дръпна крака. Мамърт се обърна и през рамото си погледна Дуелмайстора.

— Не трябва ли...

— Влизайте, мистър Мамърт — решително отвърна Дуелмайсторът. В гласът му се усещаше каменна увереност.

Мамърт тръгна напред, в тъмнината, която се затвори над главата му и потече пред очите му. Той нищо не различаваше! Мамърт присви очи...

* * *

При вторият опит... докато при първия видя тронна зала и строени в редица пажове, които държаха медни тръби с дълги дръжки. Той видя събралото се знатно общество, нобилите така ниско му се поклониха, че наметалата им от кожата на чинчила докосна... Подът бе покрит с богата мозайка, а стените тапицирани с преливащи в различни цветове гоблени. В най-високата част на сводестия таван проблясваха кристални полюлеи.

При втория опит той замижа, като се надяваше разумът му да се проясни, но пред очите му се разкри същата картина. После в първата редица видя Крейн. Мамърт, кой знае откъде, знаеше титула на противника си — Върховният Лорд.

Крейн се отделяше от общия фон на свитата — плътно прилепналият костюм бе от тънки метални пръстенчета за ризница и от излъчващи синкава светлина стоманени верижки; нагръдникът бе украсен с орнаменти; ефесът на меча, както и ножницата бе закрепена към пояса и богато украсена с рубини; от рамената падаше надолу кървавочервена кадифена наметка. Но лицето, което Мамърт бе видял преди малко в Приемната Зала, преди те да се бяха договорили за Дуела, оставаше предишното.

Лицето на Крейн притежаваше V-образна форма, разширяващо се към високите слепоочия; на бялото чело се виждаха дебели черни вежди, високи скули и тънък като игла нос надолу към разреза на устата и острието на черната брадичка. Ескизът бе направен сякаш с въглен и тебешир.

Косите, завързани здраво на тила, бяха събрани в плътния възел на войника-триумфатор.

Кръвта на Мамърт закипя при вида на презрения Крейн. Ако той със своето непоносимо злословие не бе продължил да подлага на

съмнение Теоремата на Мамърт в Залата за Съвещания, те не биха се срещнали тук...

Тук!

Мамърт ще остане непреклонен. Седеше на трона си изправен гордо. Късото „тук“ го освободи от внезапното забравяне: той е в Сребърния Коридор. Илюзия! Те започваха Дуела — точно сега, в същата тази секунда! Той трябва да убие Крейн.

Но чия илюзия ги обкръжава? Неговата собствена ли? Или на чернобрадия скандалист, стоящ пред него? Опитът да убие в чужда илюзия е равнозначна на самоубийство. По-добре да изчака и да оцени ситуацията, като я съпостави със собственото си съзнание.

Както и да е, но в дадената илюзия той заема по-високо положение спрямо Крейн, който бе склонил глава пред него.

Мамърт като по вълшебство отначало чу думи и едва после разбра, че ги раждат неговите гласови струни:

— Изправете се, Лорд Крейн.

Младият човек се изправи пръв, останалите нобили последваха примера му.

Като предложи на Крейн да се изправи пръв, Мамърт с това сам определи неговото високо положение и избра на кого първи ще бъде предоставена думата в Звездната Зала.

— Да бъде благословено Ваше Светейшество — гръмко произнесе Крейн и вдигна ръка в знак на приветствие. — Аз съм подготвил проект, относно пленниците от Куорт. Аз моля Ваше Високопреосвещенство да разгледате и утвърдите моето предложение.

Той наведе глава в изящен поклон и зачака отговора на Мамърт.

Мамърт не беше уверен, криеше ли гласа на Крейн злорадна насмешка, но затова пък със сигурност знаеше, че се намира в своята илюзия. Щом Крейн се обръща към него за утвърждаване на проекта, значи той, Мамърт, е властелин на даденото мироздание.

— В какво се състои същността на проекта ви, Велики Лорде Крейн? — попита Мамърт.

Крейн направи няколко крачки и спря до възвишението на което стоеше трона.

— Тези животни са напълно чужди на нашата култура, Ваше Височество. Как можем ние, оставайки си хора, да допуснем тяхното съществуване и да жевеем под едно общо небе?! От външният им вид

направо ни се повдига! Те са зловонни, отвратителни и трябва да бъдат унищожени до крак. Ние сме длъжни да пренебрегнем коварното им предложение да си разменим пленниците! След месец нашата флота ще окупира Куорт Сити и ние ще освободим наяшите поданици сами, без да се вслушваме в съветите на тези мръсни твари! Що се касае за днешния ден — защо да храним напразно тези извънземни уроди? Мнението ми е еднозначно — да ги унищожим! Незабавно да започнем настъпление — да атакуваме Куорт Сити с цялата космическа флота и така да освободим нашите пленници, които гният в килиите на Куорт и Тътси!

Той приказваше гладко, спокойно и убедително. Събралите се нобили доволно кимаха в знак на съгласие и с това предизвикаха загриженост у Мамърт. Пълната история на войната на Земята с Куорт избликна в паметта на Мамърт, така че планът на Крейн прозвуча ясно и надеждно. И все пак... като допълнително тънко наслоение, се появи подсъзнанието, че протичащото е илюзия, и в тази илюзия някъде има пукнатина, в която могат да се вмъкнат заблуждения и грешки. Планът на Крейн изглеждаше определен и убедителен, но...

— Не, Крейн! — без да мисли дълго отвърна Мамърт. — Именно към такова решение ни подтикват варварите. Те само това чакат. Щом унищожим пленниците, и вестта за това само ще подтикне населението на Куорт и ще предизвика в него прилив на патриотизъм. И нас ще ни погълнат най-много за месец. Ние ще обмислим предложението на варварите за взаимна размяна на пленниците.

Звездната Зала, която бе издълбана в една пещера, се изпълни с нарастващ ропот на възбудените нобили. Общото безпокойство можеше да прерастне в смут и бунт. Добре, ще се наложи той да доказва, че е прав.

— Нека доведат варварите, но предварително да ги оковат в специални вериги — заповяда той и плесна с ръце.

Един паж стремително се хвърли да изпълнява заповедта.

Залата застина в очакване. Мамърт напрегнато се замисли: бе ли взел правилното решение? Предполагаше за вероятна връзка между това, как Крейн атакуваше Теоремата му за Управление в Приемната — там в света извън границите на Коридора, — и предложението на Крейн, което току-що той отхвърли.

Съществуваше връзка! И той внезапно видя същината ѝ!

И предложената от него Теорема в Съвета, и решението тук, в илюзията, се основаваше на неговата индивидуална концепция за Управление. Опровержението на Крейн в Съвета, както и контрапредложението тук, в илюзията, се явяваха противоположни решения. И така, за пореден път, те се сблъскаха с чела.

Но сега победата ще бъде негова!

Всъщност, така ли ще е?

Той прибра мисления си филтър точно в мига, когато окованите варвари бяха прекарани през тълпата нобили и захвърлени на пода пред тронното възвишение, като със сила ги заставиха да застанат на триставните си колена.

— И така, тези мръсни твари са тук! — възкликна Крейн, рязко размаха ръка над главата си и после бавно я отпусна.

Показан жест! Дори съществата с жабешки мутри и многобройни крайници, хвърлени на пода на Тронната Зала, разпознаха театралното майсторство на Крейн.

Неочаквано веригите, които държаха пленниците, бяха разкъсани сякаш са от хартия, и варварите се нахвърлиха на нобилите.

Мамърт долови мимолетната злобна ехидност на усмивката на устните на Крейн. яма никакво съмнение, това е негово дело! Може би веригите са били изпилени в коридора от приближените на Крейн.

Без да размишлява повече, Мамърт скочи от трона и скочи долу, като в движение изваждаше меча си. Той го издърпа от ножницата и със злоба го надигна. Отвратителна, покрита с израстъци муцуна на варварин изникна пред Мамърт и той удари с всичка сила — острието се заби между очите с двойни вежди. Гъста кръв, на цвят светлокафява, изпръска плаща му. Мамърт мигновено издърпа меча си, изрита с крак настрани мъртвеца, чието тяло още конвулсивно потреперваше, скочи през поваления враг и нададе онзи боен вик, който призовава за сражение.

Даже за този кратък миг, докато прескачаше тялото, Мамърт успя да забележи, как устните на Крейн се извиха в леко ухилване, и мечът на Великия Лорд проблясна, като се насочи в посока Господаря, в негова посока.

Значи, това не е негова илюзия! В илюзията на Крейн е! Мамърт не успя да избере правилния път. Вярата на Крейн е по-силна от неговата.

Мамърт отби удара, който нанесе чернобрадия нобил, държащ меч си с две ръце, и отскочи назад. Съперниците нанасяха удари и ги парираха, и веднага отново нанасяха, мушкаха и сечаха до самото възвишение на трона. Останалите нобили бяха прекалено заети в битката с пронизително вонящите чужденци, че да обърнат внимание на схватката между Краля и Лорда.

Крейн нападаше, сломяваше съпротивата на Мамърт, и нападаше настървено!

Защо стана именно такъв избор? — мислено изкрещя Мамърт, ругайки сам себе си.

Неочаквано се подхлъзна, падна по гръб и главата му се отметна назад. Мечът излетя от ръката му. Мамърт видя, как Крейн впи в него остър поглед, пристъпи крачка напред и вдигна меч си над главата, като го държеше с две ръце.

В отчаянието си Мамърт призова цялата си вяра. „Решението е правилно!“ — изсъска той с увереност, но увереността бе на човек, готов да умре. Той видя, как меч се спуска към гърдите му, когато...

* * *

Той се намръщи от ярката светлина, падаща отгоре, докосна и прекара ръка по разноцветието на капките, като ги застави да се отделят от мястото си и да паднат. Видя надменната фигура на Крейн, който стоеше на жълтия бряг. Видя в блестящото къбло собствената синева и завика предизвикателно:

— Това е моята илюзия, Крейн! Сега ще видиш, как ще те довърша!

Мамърт няколко пъти подхвърли синьото кълбо на дланта си, а после го тласна да лети — посока чернобрадия, и кълбото, изпускайки искри бързо се насочи натам.

Противниците — Крейн и Мамърт — стояха наперени един срещу друг, широко разкрасени, заобиколени от безмерна неопределеност. Разноцветни капки минаваха във въздуха край тях, смесваха се и създаваха невероятни комбинации от багри.

Синьото кълбо падна пред Крейн и се взриви, като метна във въздуха истинско море от цветно великолепие. Крейн се разсмя на

пропуска на Мамърт.

В отговор той съсредоточи чернотата, събра я в силните си гъвкави пръсти; завъртя я на дланите си така, сякаш си играеше с топка, а после запрати къса тъмнина в Мамърт.

Той разбра, че още не е успял да изгради в себе си достатъчно вяра, че да се противопостави на такава бясна атака. Ако чернотата долети до него и го обгърне, той ще умре в безкрайната пустота на предверието на ада. Протегна напред ръце, прикри лицето си, като по този начин се опита да спре атакуващия натиск на чернотата, но тя го удари така силно, че той падна и едва успя да се хване за чиста бяла ивица.

Мамърт се провали в чернотата, която като вълна връхлетя на него и го покри изцяло.

Това не е негова илюзия! Не е негова, нали той е победен. Но още не е загинал и... усещаше увереност, че ще остане жив.

Лежеше и мислеше.

Спомни си, колко сили изгуби за построяването на Теоремата на Политиката, която бе представил на Съвета. Това му отне цяла година работа — кулминация на зрелостта на мисълта и концентрация на усилията. Той бе длъжен да уточни — Теоремата се основаваше на неговите собствени възгледи за Вселената.

Но след изказването му, нахалният и самонадеян Крейн го обиди, като отхвърли самата същност на Теоремата.

Крейн, разбира се, преобърна с главата надолу всичко, а като основа на разсъжденията си подведе собствената си концепция на Мирознанието.

Те влязоха в словесна схватка. Последваха взаимни обвинения, звън от ударите на електрическото чукче на председателстващия, възраженията на Експертизата и Арбитража, възмутената реакция на Съвета. Спорът бе завършен едва, когато Мамърт, доведен от помладия си опонент до бяс, се съгласи на Дуел в Сребърния Коридор, от който жив щеше да излезе само единият, и то този, чиято интерпретация на Теоремата ще победи на Съвета, за да стане общоприета и следователно основа за бъдещите решения на Политиката. Всяка Теорема — монументалната и необикновено оригиналната на Мамърт, и безформената, уродлива пародия на Крейн — взаимно се изключваха.

Всичко се завъртя и се преобърна от краката на главата около това, чие виждане за Вселената, чия Теорема са единствено правилни. На Мамърт се струваше непостижимо, че гледната точка на Крейн би могла да бъде правилна.

Мамърт избута от себе си тъмнината! „Моята, моята, моята!“ — викаше той, като не чуваше собствения си глас, докато падаше през пустотата. „Моята Теорема е единствено правилна! Тя е истинската! Теоремата на Крейн е основана на лъжливи предпоставки!...“

После видя в ръката си, обтегната като тетива на лък, тънка бяла ивица. Значи, до този миг влиянието на Крейн оставаше по-силно. Но бе настъпил мига на възмездието!

Поклащайки се, той измъкна лентата и я зави около себе си като обръч. Лентата се надебеляваше и разширяваше. Зае се да я движи с ръце, и тя започна да приема формата на конус, увеличавайки се и разтичайки се, сякаш се изливаше във форма.

Още миг — тя стана голяма. Още миг — огромна. Още миг — белотата избухна отвътре, като гигантски пашкул, запълнил цялото пространство.

Възникнал отнякъде Крейн стоеше наблизко облечен в дрехите на фирмата и с пръстите си размесваше бледорозова маса.

— Моя е, Крейн, моя е! — извиси глас Мамърт, като хвърли в противника си изтънчена белота.

Крейн побледня от страх и се опита да избегне удара. Бялото го настигаше, като знамение на Безизходността, поливайки и изстрелвайки мълнии в несъществуващите препятствия. После огънят се разби на части, разпадна се на хиляди пронизителни парчета. Както разбра Мамърт, парчетата се разтваряха едно друго и се анихилираха; илюзията отново покри дуелиращите се, отдолу се донесе гласът на Крейн, също така силен и мощен, както и гласът на Мамърт:

— Моя е, Мамърт, моя е!

Цветовете се задвижиха, затрептяха, разбъркаха и потекоха по тялото му, докато той...

* * *

Намръщен, намирайки се зад Крейн, погледна стъклената стена. Те двамата, обхванати от панически страх, наблюдаваха масивната, покрита с течни капки паякообразна твар, която надвисваше над тях, щракайки с долната си челюст.

— Боже Господи! — чу Мамърт гласа на Крейн. — Какво е това? — запита Крейн и започна да стърже стъклената стена зад себе си, опитвайки се да излезе навън. Но капанът бе хлопнал.

Стъклени стени обкръжаваха дуелиращите се. Намираха се в нещо като прозрачен гроб, истински капан, и то заедно с паяка!...

Мамърт се вкамени. Не можеше нито да помръдне, нито да говори, не можеше да различи други отенъци на чувствата си, освен страха. Паяците винаги се явяваха като безмерен ужас, който го караше да трепери. Вида на косматото чудовище го караше да се гърчи. Но тук и точно сега той знаеше, че дадената илюзия е негова, и той встъпва в правата си.

Но колко е отвратително да я овладее. С удивление, на границата на истерията, си помисли дали ще може да я контролира?

Ще успее ли да направи нещо против Крейн?

Паякът се приближаваше към тях и меките пухени възгланнички на стотиците крачета оставяха след себе си следи, напълнени с... пустота. Крейн падна на колене, застана и задраска с нокти по стъкления под.

— Навън, навън, навън, навън... — шепнеше той и пяна падаше от устата му, като слюнката течеше по устните му.

Мамърт разбра, че му е предложен шанс. Страх роден от мозъка му; с него бе проживял цял живот. Познаваше го по-добре от Крейн; естествено не бе в състояние напълно да се освободи от него, но да се възползува ще му бъде по-лесно от противника.

Най-подходящото място, където може да се разправи с Крейн... Той се допря до стената и притисна потните си длани и вдлъбнатината на гръбначния си стълб към студената повърхност на стъклото.

— Аз съм прав! Моята Теорема, както съм я формулирал, е единствено в-вярн-на — заеквайки, но победоносно възкликна той, въпреки че нотка на инстинктивен страх звучеше в гласа му.

Паякообразното същество спря, защрака с челюстите си, ужасната глава се обърна едва-едва, като че ли объркана, но то все-пак

измени посоката си на движение, макар и с някакъв си дюйм. Встрани от Мамърт. Прицелваше се към Крейн.

Чернобрадият, чу възгласа на Мамърт, повдигна глава и видя приближаващото се чудовище. Но дори на пода, намирайки се почти в безсъзнание, той завика, като се опря с кокалчетата на пръстите си на стъкления под:

— Не си прав! Не си прав! Не си прав! Аз мога да докажа, че мойта Теорема е вярна! Основата на формиране на конструкцията на Правосъдието трябва да се планира в постоянно намаляваща система...

Мамърт дори не слушаше. Знаеше, че нарежданията на Крейн са безсмислица. Знаеше, че човекът на колене пред него не е прав! Но въпреки това паякообразното същество се спря точно по средата между дуелиращите се. Якото и здраво тяло потреперваше като притиснато от две скали...

Крейн забеляза нерешителността на чудовището и се изправи на крака. Старата увереност и присъщата му нагла дързост се възвърнаха. Потри с китките на ръцете очите си, като изтри остатъците на сълзите. Продължи да говори все така сигурно и фанатично. Този човек не можеше да разбере, че не е прав!

— Ти просто си луд! — прекъсна го Мамърт и разпалено размаха ръце. — Икономиката трябва да е балансирана с помощта на Свод на Закони на безпристрастната практика, с организирана Система на блокировки на Постиженията и Стилете, така че да прерасне в контрол над най-важната... — той говореше и говореше, описваше и описваше оригиналната и единствено правилна Теорема! Теоремата на Мамърт!

Крейн също нещо викаше и непрекъснато жестикулираше, като и двамата забравиха за чудовищното черно паякообразно същество, което в нерешителност бе застигнало между тях.

Безспорно — това бе сражение на убеждения! Ще победи този, чиято убеденост натежи!

Те викаха, виеха, описваха, обясняваха, уточняваха в продължение на няколко часа. В края на краищата, почувствувало някакво раздражение, чудовището започна да се отдръпва. Те го следяха непрекъснато, устата им работеха без почивка, думите се лееха като порой — близнаци на абсолютна и искрена вяра.

Така го следиха докато...

* * *

Космическите крайцери безпощадно се обстрелваха. Взрив след взрив — избухванията безвучно се отразяваха на небосвода. Мамърт усети как пръстите му трескаво поправят еполетите на дясното му рамо.

Докато Мамърт наблюдаваше на екрана маневрите на кораба-изстребител на Крейн тип „Магнифайсент“, в кабината за управление влетя полугол, окървавен и изпотен един член от командата.

— Капитане! Капитане! Сър! — възкликна той умолително.

Мамърт погледна към него над перилата и надолу.

— Какво има? — избоботи гръмовният му глас.

— Капитане, левият борд е пробит! Налягането пада в тринадесет отсека. Не може да се извърши ремонт по продължение на миля по борда. Инженерната група се намираще в един от тези отсеци, Капитане! Те всичките са се подули, посинели и напълно мъртви, всички, които са там! Ние ги видяхме да плават в безвъздушното пространство без никакви...

— Върви по дяволите! — изрева Мамърт, сграбчи от приборната дъска спейстанта и го запрата с всички сили по... Човекът се наведе и запратеният снаряд се блъсна в преградата зад него, разлетя се на парчета, които се разпръснаха навсякъде по сложно устроеното пространство в кабината.

— Вие... вие сте манияк — изписка човекът и скочи в посока на изхода, докато Мамърт търсеше нов снаряд за мятане.

Мамърт плътно присви очи, опита се да очисти съзнанието си, гонейки от него и грохота, и разпадащия се кораб, и космоса, и екраните, и... всичко останало.

— Прав съм, аз съм прав, прав, прав, прав! Аз съм прав! — викаше той и размахваше сцепените си китки в такт с всяка дума.

Взривът се разпадна на две части, като че ли две торпеда се впиха едновременно в корпуса. Корабът затрепера и се наклони.

Метални парчета засвистяха и пробиха външните прегради, като се разбиваха още на по-ситни отломки в противоположната стена.

Когато осветлението сдаде позициите си и последната лампа угасна, когато воплите и стоновите изпълниха мозъка, Мамърт извика още веднъж своето кредо, като вложи в думите си цялата сила на убедеността си; цялото мощ на белите си дробове, целия останал още запас на здравина на иначе полузадушеното си тяло:

— Аз съм прав! Готов съм да умра и да се представя на Всевишния, ако не съм прав! Зная, че съм прав! Прав съм! Аз създадох неизчерпаема...

* * *

— ... шах! — завърши той фразата си, отвори очи и ги впи в шахматната дъска. Фигурите, за щастие, още си бяха на мястото — той продължаваше да блокира Крейн. — Казах — шах! — повтори и насочи показалеца си към дъската.

Чернобрадото лице на Крейн се изкриви от гримаса.

— Интересен ход, скъпи ми, Мамърт — поздрави той съперника си със сарказъм в гласа. — Принудихте ме да взема тази пешка.

Мамърт внимателно следеше как Крейн с треперещи пръсти се протяга към черната блестяща пешка. Тя бе изработена от камък и така шлифована, че ръбовете ѝ изглеждаха като създадени от фантазията на велик майстор. Краищата им изглеждаха като ръбовете на остриета. Всички фигури бяха еднакви: и белите от гипс на Мамърт, и тези от черно дърво пред Крейн. Играта явно бе пригодена за мъже, които се бяха свързали в нещо по-сериозно от „джентълменска партия“. Всеки ход таеше в себе си заплахата и приближаваше противниците към смъртта.

Мамърт не се съмняваше, че има власт над дадената илюзия. Всеки от съперниците бе командувал в две илюзии — паметта му се бе изострила, — тази му принадлежеше. Откъде знаеше това? По-важният от дуелиращите се погледна изискано изрязаните дървени фигури. Той играе с белите, Крейн — с черните. Ясно е.

— Вие местихте ли? — поинтересува се Мамърт. Гласът му непреднамерено затрепера. Знаеше че съперникът му не беше направил хода си. — Според мен царят ви все още е заплашен — напомни той.

Вместо отговор му се стори, че Крейн заедно с издишването произнесе: „Дяволите да те вземат!“ Но не беше сигурен.

Крейн бавно хвана фигурата, като внимателно плъзгаше пръстите си по остриите като на бръснач контури. Пешката сякаш се изплъзваше от на пръв поглед здравата хватка, така слабо я държеше, но ходът бе направен бързо и уверено.

Мамърт изруга мислено: Крейн бе пресметнал всичко прекрасно! Със своя ход той не само избягваше от заплахата на топа.

След два хода — сега замисълът на Крейн ставаше очевиден, — под удар ще бъде царицата на Мамърт. В мозъка на Мамърт се смесиха думите на Крейн: „Вдигни гарда! Вдигни гарда, скъпи ми, Мамърт!“

Да, царицата ще трябва да напусне прекрасната си позиция.

Ще му се наложи да докосне царицете, да я хване с ръка! Да вземе в ръката си най-безпощадната и смъртоносна фигура на дъската!

— Не-е! — изръмжа Мамърт.

— Моля? — запита Крейн сякаш не беше чул добре, а усмивката му, при стиснатите устни, изглеждаше злорадна.

— Ни-и-що... ни-и-що! — измъкна се Мамърт и съсредоточи цялото си внимание върху дъската.

Имаше една-единствена призрачна възможност така да изманеврира с хилядоръбата бръсначоостра царица, че да не допусне кръвта му да затече в полученото положение. Боже мой! Неразрешима двуостра дилема. Ако не се реши да направи ход, Крейн ще победи. Но щом победи, значи ще остане жив, а той, Мамърт, което е безпорно — ще загине. Вече виждаше пред себе си смъртоносния връх на шотландския кинжал, стърчащ засега от пояса на Крейн. Ако Мамърт направи сега ход — кръвта му ще тече пред отровния поглед на Крейн, докато умре.

„Никога няма да ти доставя такова удоволствие!“ — помисли той, с нарастващата увереност на човек, който никога не губи, който никой не може да унищожи.

Протегна и мисли и ръка към царицата. Фигурките блестяха като шлифовани диаманти. Всяка гладка повърхност свършваше с такъв ръб, толкова чувствително режещ, че Мамърт знаеше — докосне ли го и ръба ще пореже пръстите му. Формата на горната част на фигурата беше сложна и великолепно изработена — жена с вдигнати и обтегнати над главата ръце. Жена — прекрасна и недостъпна.

Прониза го неочаквана мисъл: нима този ход е единствен?

Потъна дълбоко в мисли, като се зае да разчита вариантите. Дори не можеше да предполага на каква висота на интелекта е принуден да работи. Бе се забрал в непознати дълбочини на шахматната теория, използвайки максимално възможното ментална ловкост и мечта за победа. Неговата Теорема се преустрои, пригаждайки логиката на теорията към практиката на ситуацията в която бе попаднал. Как може да приложи Теорема в отношение на играта? През какви непогрешимо правилни пътища на Теоремата — в която вярваше много по-силно, от когато и да било по-рано — трябва да мине за постигането на целта си? Най-после алтернативния ход му стана ясен. Той ще избегне поражението, ще избегне мъчителната стойка и ще се изплъзне от отровната насмешка на Крейн, стига само да направи с офицера си един незабележим ход. Защитата не се явява надеждна сто процента, нали и офицерът също се явява част от смъртоносното острие, но бе намерил верния отговор да открити несъмненото поражение след маневрата на Крейн.

— Ха! — страшно злобна усмивка изкриви лицето на Мамърт и погледът му се впи в очите на противника. Крейн побеля, виждайки, как ръката на противника се протягаше към фигура, която просто не бе взимал под внимание.

А Мамърт усети някаква невидима сила да стиска гърлото му, когато разбра, че схватката продължава и... продължава, и продължава...

* * *

Той разтвори юмрук; край съперниците рязко се затвори конус на вулкан. Но те не се намираха само в кратера — до тях се разполагаше и Коридора.

Кафявокалните стени на гладката планина отвреме навреме се осветяваше от проблясването на огънове, така че и двамата дуелиращи се знаеха за това, че Сребърния Коридор се намира в пределите на видимостта. Те го виждаха напълнен с нереално мигане. Струваше им се, че гледат на две — нанесени една на друга — картини;

изображението на затихналия вулкан се наслагваше на проблясващия тунел на Сребърния Коридор.

Коридорът е съвсем близо, помисли Мамърт и усети, че се освобождава от нервното напрежение. Един от нас съвсем скоро ще удържи победа.

Той погледна мътното петно сиво небе, надничащо през назъбения кръгловат отвор на върха на вулканическия конус. Стените в кратера се спускаха с плавна закръгленост. Ту тук, ту там в празнината от неравното дъно се издигаха заострените шипове на сталагмитите.

На същото място — над стените и през мъртвите породи — Коридорът сякаш плаваше във въздуха като размазана сянка. Призрачна, трепереща и от друг свят бе тази сянка — същностната субстанция на илюзиите им.

Те стояха един срещу друг, впили очи в очи, като не се съмняваха, че се намират не в центъра на вулкан, а в металните стени на Коридора. Но не се съмняваха и в друго — в дадената илюзия може да се загине така леко, както и във всяка от предишните. Те стояха и си задаваха един и същи въпрос.

Не се ли приближава края на Дуела? Съществува ли ограничение за броя илюзии на схватка? Краен ли е набора схеми за Дуела? Кой е победил? И възможен ли е победител?

Те впиха погледи един друг през сумрака на затвореното пространство на загасналия вулкан.

— Аз съм прав — запъвайки се каза Крейн.

— Ти грешиш — мигновено отвърна Мамърт. — Аз съм единствения на чиято страна е истината.

Миг по-късно и схватката се разгоря отново. Всеки от тях викаше докато гърдите му се схващаха от пренапрежение, а шиите и лицата им не се покриха с червени петна. Замълчаха колкото да си поемат въздух преди следващата тирада. Крейн се огледа в търсене на някакво оръжие.

Те бяха така облечени, както в мига, когато влязоха в Коридора. Голотата им се скриваше само от грубите наметки, долепени до плешките им. Воплите се възобновиха и ехото се замята из затвореното пространство на вулкана. Звуците причиняваха доста силни страдания, когато рикошираха от каменните стени и безпощадно удряха съперниците, отразявайки се отново и отново. Яростта стигна предела

си и повече нямаше накъде да нараства. Съперниците знаеха това. Напрегнаха последните остатъци на вяра и убеденост в собствената си правота, които още се намираха в съзнанието им.

Когато Мамърт разбра, че е стигнал върха на убедеността си, той видя, че същата тази увереност в собствената правота се е изписала и на лицето на Крейн.

И той разбра, че от този миг дуелът им се превръща в материално действие, защото те бяха изразходвали възможните илюзии.

Тогава се появи създание — жена.

Тя изтече между тях буквално от капка вода. За същността ѝ нямаше никакво съмнение — не беше човек. Мамърт отстъпи назад и едва не се спъна. Крейн остана на място, като прикован, макар и неговото и без това бледо лице, окончателно се избели и придоби предсмъртен отенък. Мъчително въздъхване, заедно с: „Боже мой, какво е това?“ — излетя от устните на Мамърт.

Съществото не беше човек, но се явяваше нещо повече от простосмъртен. Напомняше на ужасна карикатура на човек. Луд нощен кошмар, роден във въображението и осъществен в илюзията. Като предизвикващ ужас Бог на неизвестен древен култ, то застина на едно място — дългите му крака бяха разтворени широко, а ръцете поставени на бедрата.

Женското тяло изглеждаше разкошно. Пълната висока гръд, обтегнатия корем, вълнуващите стройни крака създаваха великолепни и съблазнителни пропорции на туловището и краката, на гърдите и ръцете — приближаващи се до идеалното сечение.

Но над рамената сходството свършваше — в главата приличаше на гущер. Удължената муцуна, брадата на наперен петел, непрекъснато святкащите очи, разположени отгоре на черепа, очите, гледащи от вдлъбнатини в плътта, непроницаеми и тъмни — малки хълмчета над разширените ноздри, ѝ придаваше нещо истински зловещо.

Нос практически нямаше. Двата дихателни отвора пулсираха всяко на своята страна на малкия череп в жълтата на кутийки плът.

Устата бе широка с яки недопираци се напълно челюсти и триъгълен отвор, в който се показваха три реда зъби като на акула. Създанието жена напомняше за прословута особа от женски пол —

самка — с по тайнствен начин изменена като на крокодил — ужасна глава.

Кожените, черни като смола, наподобяващи крилата на прилеп, израстваха от плешките и леко потръпваха — с тях завършваше това страшно описание.

Тънки като паяжина и струящи като дим дрехи бяха наметнати на създаването-жена и обвити около талията ѝ.

Тя стоеше абсолютно неподвижна.

После заговори.

Реалният звук достигаше сводовете на загасналия вулкан, но не принадлежеше на тялото пред тях. Те знаеха, че с тях говори създаването-жена, но гласът изникваше и идваше не от нея.

Страшната паст оставаше почти плътно затворена, ако не се смятат пролуките, където не съвпадаха остриите редове зъби.

Гласът изникваше от стените, от заострените върхове на сталагмитите, раждаха го високите сводове на надвисналите стени на вулкана. Той гърмеше и се отразяваше от каменния под; той дори се изливаше от отивация в безкрая Коридор

Гласът бе ясен и гръмък.

И така, джентълмени?

Крейн за миг задържа погледа си на съществото-жена, злобно се огледа, като се опита да определи източника на гласа. Главата му рязко се мяташе напред назад, сякаш го дърпаха отгоре с невидими нишки. „И така, Какво?“ — извика той без да се обръща към някой, но към някого.

Вие вече разбрахте ли, в какво е истината?

— Какво е Истината ли? За какво говориш? Коя си ти? Нима това си ТИ?! — монотонно нареждаше Мамърт, обхванат от внезапен ужас.

Коридорът ексцентрично замига точно над каменните стени.

Аз съм глас, Джентълмени; Глас и Илюзия. Нищо повече от илюзия, Джентълмени. Чисто и просто илюзия на вашите съзнания. Създадена съм от равни части на вашите мисли. Вие и двамата сте еднакво силни.

Последва пауза. Мамърт не можеше да говори. После:

Но кажете ми, осъзнахте ли вие това, което бяхте длъжни да знаете до момента, когато проявихте глупостта да влезете в Коридора?

Крейн подозрително погледна Мамърт. Неочаквано му се стори, че този въпрос, възможно е, да е хитрост на съперника му. Мамърт разбра смисъла на погледа и изразително вдигна рамене. Той отново придоби възможност да говори.

— Не! В такъв случай кажи — какво е трябвало да разберем?

Единствено правилния отговор: Чия Теорема е Вярна! Кой от вас е прав.

— Кажи ми! Кажи ми! — едновременно извикаха съперниците.

За миг гласът замълча. Създанието-жена прекара ръка с наметната на нея алена мантия по отвратителната си муцуна на гуцер, сякаш подбираше необходимите й думи, за да обясни... След което в самия център на загасналия вулкан прозвуча една единствена дума:

НИКОЙ!

Крейн и Мамърт отначало се втрениха в създанието-жена, после — един друг объркани и вцепенени. „Н-никой?! — възкликна с недоверие Мамърт. — Ти да не си луда?! Несъмнено, един от нас е прав. Това съм аз!“ Той сви юмруци, размята ги из въздуха и заплаши с тях страшното същество. Възможно бе да заплашва илюзия, но илюзия, която го бе довела до ярост.

— Докажи! Докажи! — заскърца и Крейн, като решително пристъпи напред, сякаш се канеше да нападне чудовището.

Но гласът им съобщи решения и доказателства, които не бяха в състояние да оспорят, защото изводите си базираха на вътрешна увереност, пренебрегвайки логиката.

Вие двамата сте егоманиаци. Самовлюбени психари. Невъзможно е да ви накарат да изслушате гледната точка на някой друг. Дори в близките сто милиона години ще си останете такива. Всяко откровение умира преди да стигне до вас. Вие прекалено сте потънали сами в себе си!

Създанието-жена неочаквано замига, чертите й ставаха все по-размити и размити, край нея се натрупаха множество проблясвания, неясни контури, които обкръжаваха истинското тяло като многочислени ореоли. Скоро тя изчезна от мястото си, където се намираще между тях и ги остави сами в гърлото на вулкана и сгъстяващата се тъмнина.

Сами. Те се гледаха един друг със зараждащо се разбиране и доверие.

Те РАЗБРАХА едновременно. Двамата още стояха на позициите си, но вече знаеха, че създанието-жена е права.

— Крейн — произнесе Мамърт, като гледаше чернобрадия си противник, — тя е права, и вие го знаете така добре, както и аз. Може би, ние ще обсъдим...

Той внимателно погледна по-възрастния си съперник.

— Да, възможно е, в това, което казвате, да има нещо. Възможно е...

Само за един миг те разбраха — само за миг всеки възприе и оцени гледната точка на другия, — а после бариерите на илюзиите се разбиха на парчета, както и трябваше, и огнено-червената лава връхлетя като буен поток и ги повлече двамата заедно в разтопения ад.

ХЕНРИ КАТНЪР, КЕТРИН МУР МАСКИРОВКАТА

Когато Тоулмън се домъкна до дом №16 на Ноубхил Роуд, цялото му тяло бе плувнало в пот. С доста усилие на волята си успя да се застави да докосне бутона на електрическия сигнализатор. Чу тихото жужене, под звуците на което фотоелементите проверяваха отпечатъците на пръстите му. После вратата се отвори и той се оказа в тъмен коридор. Хвърли поглед назад — там, зад хълмовете пулсираха като блед ореол светлините на космодрума.

Тоулмън блъсна вратата и се оказа в приятно обзаведена стая. Белокоос дебелак се бе проснал в креслото и въртеше в ръка висока чаша.

— Здравей, Браун — напрегнато каза Тоулмън. — Наред ли е всичко?

Увисналите бузи на Браун се опънаха в крива усмивка.

— Разбира се — отвърна той. — И какво може да не е наред? Нали полицията не е по петите ти?

Тоулмън седна и започна да си прави коктейл. Но тясното му и изразително лице си остана навъсено.

— Трудно се заповядва на нервите. А и космосът ми подействува. По целия път от Венера до тук чаках някой да се приближи до мен и да ми каже: „Хайде, тръгвай!“.

— Но никой не се приближи, нали?

— Не знаех, какво ме очаква тук.

— На полицията и през ума не минава, че сме на Земята — подхвърли Браун и с подпухналата си лапа разроши сивата си грива. — Това наистина добре си го намислил.

— Е, така е. Психолог-консултант...

— ...за престъпници. Май искаш да излезеш вън от играта?

— Не — отрече откровено Тоулмън. — Печалбата е така съблазнителна. Ще действваме с голям размах.

Браун се ухили.

— Така е. Преди никой не се е сещал да организира такова престъпление. Предишните са просто фасулска работа.

— Да но къде се намираме сега? Избягали сме.

— Ферн е намерил сигурно място, където ще изчакаме суматохата.

— И къде е то?

— В астероидния пояс. Но няма да успеем без наличието на едно нещо.

— Какво?

— Атомна електростанция.

Тоулмън видимо се изплаши. Но добре съзнаваше, че Браун не се шегува. И като помълча известно време навъсено, остави чашата си на масата.

— Бих казал, че е невъзможно. Прекалено е голяма...

— Е, и какво от това — подхвърли Браун. — Точно такава изпращат на Калисто.

— Въръжено нападение? Та ние сме толкова малко...

— Корабът ще бъде управляван от трансплантант.

Тоулмън наведе глава настрани.

— Така ли? Това не е по моята част...

— Разбира се, че ще има и нещо подобно на екипаж. Но бързо ще се справим с него... и ще заемем мястото му. Тогавя ще трябва да извършим една дреболия: да изключим трансплантанта и да прехвърлим кораба на ръчно управление. А това е по твоята част. С техническите подробности ще се заемат Ферн и Канингхъм. Но отначало трябва да разберем, доколко трансплантантът е опасен.

— Аз не съм инженер.

Браун не обърна внимание на тази реплика и продължи спокойно:

— Трансплантантът, който ще поведе кораба към Калисто, през живота си се е наричал Бърт Куентин. Май го познаваш, а?

Тоулмън неволно трепна, но кимна.

— Да. Но така отдавна. Преди още да...

— Според полицията ти си чист. Виж се с Куентин. Изсмучи от него всичко възможно. Изясни... Канингхъм ще ти обясни точно, какво трябва да разбереш. После се захващаме здравата за работа. нали така?

— Не зная... Аз не съм...

Браун навъси вежди.

— Ние на всяка цена трябва някъде да се скрием. Това сега е въпрос на живот и смърт. Иначе е се едно, че отиваме в най-близкия полицейски участък и помолваме да ни сложат белезници. Ние всичко вършим с ум и разум, но ни е нужно да се затаим. И то по-бързо!

— Е, добре де... всичко е ясно. А ти знаеш ли, какво е това трансплантант?

— Освободен мозък, който може да използва изкуствени прибори и оръдия на труда.

— Формално е така. Но да си виждал някога трансплантант да работи на багер? Или на венериански ескаватор? там управлението е дяволски сложно и обикновено с него се занимават десетина човека.

— Значи, според теб трансплантантът е нещо като свръхчовек?

— Не-е — произнесе бавно Тоулмън, — не го казвам. Но с радост бих се бил с десет човека, отколкото да се захващам с един трансплантант.

— И така да е — каза Браун, — заминавай за Куебек и се виж там с Куентин. Но преди това поговори с Канингхъм. Ние ще разработим подробен план. Интересуват ни слабите страни на Куентин и... възможностите му. Притежава ли телепатични способности? Ти си негов стар приятел, при това психолог и следователно трябва да се справиш със задачата.

— Добре.

— Електростанцията ни е нужна. Трябва да се скрием, колкото се може по-бързо!

Тоулмън започна да подозира, че Браун го е намислил така още отначалото. На хитрия дебелак му стигаше ума да разбере, че обикновените престъпници във века на могъщата техника и тясната специализация са обречени на гибел. Полицията бе извикала на помощ науката. Бързи комуникации, дори между планетите, всевъзможни прибори... Единствената надежда на успех бе, да се извърши престъплението мълниеносно и да се изчезна мигновено.

Но престъплението трябва да се подготви грижливо. За противоборство с обществения организъм (с това всъщност се занимават престъпниците), най-разумно е да се създаде собствен организъм. Тоягата е нищо пред скорострелния пистолет. По тази причина бандитите със здрави юмруци са обречени на провал.

Следите, които оставят, ще бъдат добре изучени; и химията, и психологията, и криминалистиката ще помогнат в задържането им. Ще ги накарат, и то без разпити трета степен, да си признаят. Затова...

Затова Канингхъм е инженер, специалист по електроника, Ферн — астрофизик, а самият Тоулмън — психолог. Високият русокос Даулквист е ловец по призвание и професия и с оръжието се справя с лекота. Котън е математик... а самият Браун — координатор. Цели три месеца обединението им успешно се подвизаваше на Венера. Но както следваше да се очаква, оброчът се затвори и шайката успя да се процеди през него обратно на Земята, готова за следващото стъпало на плана, който бе обмислен много ходове напред. Какво е това стъпало Тоулмън така и не знаеше до този миг, но признаваше логическата му неизбежност.

Щом трябва, в празните пространства на Астероидния пояс можеха да се крият вечно, а при удобен случай да връхлетят там, където не ги очакват и да отчупят як комат. Докато са в безопасност ще успеят да изградят нелегална мрежа от престъпници, да си намерят безброй осведомители по всички планети... да този път е неизбежен. Но все едно Тоулмън разбираше, че трудно ще се мери с Бърд Куентин. Та този човек вече... всъщност... не е човек.

Докато пътуваше за Куебек, тревогата не го напускаше. Макар и да се смяташе за космополит, не можеше да не предвиди собствената си напрегнатост, която неволно ще изрази при срещата с Куентин. Да се прави, че че е нямало тази авария... е прекалено сложно. И въпреки това... Спомни си, че преди осем години Куентин притежаваше отлично телосложение, мускули на атлет и се гордееше с уменията си да танцува. А що се отнася до Линда, на Тоулмън му оставаше само да гадае, къде се намира сега. Не може да бъде, тя да е още жена на Бърд, след случилото се. Или може?

Самолетът започна да се снижава. Долу се показва сребърния връх на църквата Свети Лоуренс. Пилотираше робот, като го водеше тесен радиолъч. Само при силни бури управлението е поемаше от хората. Но в космоса е иначе. Изпълняват се други операции, невъобразимо сложни, с които може да се справи само човешки мозък. И то не всякакъв, а с разум от особен вид.

Като на Куентин!

Тоулмън потърка тясната си брадичка и се усмихна едва-едва, като се опита да разбере, какво го безпокои. Но ето къде се намираще разковничето. Притежава ли Куентин в новото си превъплъщение повече от пет чувства? Или недостъпни за обикновения човек реакции? Ако ги има то Тоулмън непременно ще пострада.

Погледна под око съседа си по място, Дън Самърс от „Уайоминг Инженеринг“, който му помогна да се свърже с Куентин. Младежът, светлоок и с лунички по лицето, му се усмихна безгрижно.

— Вълнуваш ли се?

— Може да се каже и тъй и иначе — отвърна Тоулмън. — Мисля си, дали се е изменил силно.

— При различните хора е различно.

Самолетът послушно следваше водещия лъч и под сиянието на залязващото слънце се насочи към летището. На хоризонта вече се виждаха върховете на сградите на Куебек.

— Значи, те все пак се изменят?

— Така предполагам, те не може да не се изменят психологически. Ти нали си психолог, мистър Тоулмън? Какво би изпитал, ако...

— Но получават ли нещо в замяна?

Самърс весело се разсмя.

— Каза го много меко. В замяна... Вземи поне безсмъртието!

— И то според теб е благо? — запита Тоулмън.

— Да. Той се намира в разцвета на силите си. И само бог знае за колко години всъщност. Не го заплашва възможността да остарее. Отровите, отделяни при умора, автоматично се отстраняват. Наистина, мозъчните клетки не се възстановяват, както мускулните, но мозъкът на Куентин не може да се повреди от външно въздействие — така здраво е поставен в свръхнадеждна кутия. Него заплашва склероза — прилага се такъв плазмен разтвор, който не дава отлагания по стените на кръвоносните съдове. Физическото състояние на мозъка се следи автоматично. Куентин може да заболее единствено от нещо душевно.

— Страх от пространството... Не. Ти ми каза, че има очи-лупи. А те му гарантират усещане за разстояние.

— Ако забележите дори някаква незабележима промяна — каза Самърс, — без да се смята нормалното умствено израстване през последните седем години, това ще ме заинтересува. Аз... изобщо,

детството ми премина сред трансплантанти. Не забелязвах, че телата им са механични и взаимозаменяеми. Така, както нито един лекар не мисли за приятелите си, като за кълбо от нерви и кръвоносни съдове. Главното е способността да се мисли, а тя си остава нормална.

Тоулмън каза замислено:

— Да, така е за един лекар, специалист по трансплантантите. Обикновените хора реагират иначе. Те са свикнали да виждат наоколо човешки лица.

— Въобще не обръщам внимание на липсата им.

— А Куентин?

Самърс се забави с отговора.

— Не би трябвало — каза накрая. — Куентин също не обръща вече внимание. Напълно се е приспособил. За това на трансплантанта му е нужно около година. После нещата тръгват като по масло.

— На Венера видях отдалече няколко трансплантанти. Но на другите планети те не са чак толкова много.

— Там не стигат квалифицирани специалисти. Да се обучи на трансплантация, човек буквално губи половин живот. Преди да започне ученето, трябва да бъде изряден електронен инженер. — Самърс се разсмя. — Добре ще е, ако повечето разходи се поемат от застрахователните компании.

Тоулмън се удиви.

— Защо така?

— Взимат ги и още как. Безсмъртието стана професионален риск. Изследванията в областта на ядрената физика са опасна работа, приятелче!

* * *

Веднага щом излязоха от самолета, се потопиха в прохладния нощен въздух. По пътя към очакващия ги автомобил Тоулмън каза:

— Ние с Куентин израснахме заедно. Той катастрофира две години след като аз напуснах Земята и оттогава не съм го виждал.

— Във вида му на трансплантант ли? Ясно. Сигурно съзнавате, че наименованието никак не струва. Измислил го е някакъв надут глупак. Опитните пропагандисти биха предложили нещо по-добро. За

съжаление то се прихвана. В края на краищата ние се надяваме да предизвикаме в хората любов към трансплантантите. Но няма да стане изведнъж. Едва сега сме започнали. А успешните са вече двеста и тридесет.

— Нима има и неуспешни?

— Вече не. Но отначало... Това е така сложно да се осъществи. Трепанация на черепа, предаване на енергия и преустройство на рефлексите — това са изморителни, главолумни и извънредно трудни технически задачи, които някога е решавал човешкия мозък. Трябва да се съвместят колоидните структури с електронни схеми... но крайният резултат си струва усилията.

— Технически да. Но как е относно духовната страна?

— Е, какво пък толкова... Но за тази страна ще ти разкаже Куентин. А относно техниката ти и наполовина не си наясно. На никого досега не се е удавало да създаде колоидна структура по подобие на мозъка. Разбира се, преди нас. И природата на такава структура не е механична. Просто е чудо... синтез на разумния живот с нежните чупливи и високочувствителни прибори.

— Но на този шедьовър не е ли свойствено ограничеността едновременно на машината и... мозъка.

— Сам ще видиш. Насам. Ние днес ще обядваме в Куентин.

— Какво? Ще обядваме ли?

— Е, какво чудно има? — в погледа на Самърс се мярнаха насмешливи искрици. — Не, той не си хапва стоманени стружки. И въобще...

* * *

Срещата с Линда потресе Тоулмън. Не очакваше да я види при тези обстоятелства. А тя почти никак не беше се изменила — все същата сърдечна и дружелюбна жена, каквато я помнеше, е, малко остаряла, но както преди красива и изящна. Винаги е била обаятелна. Стройна и висока, с причудлива корона от русите си коси, тя нямаше нито капчица напрегнатост в кафявите си очи, каквато Тоулмън си помисли че може да има.

Той стисна ръката ѝ.

— Не казвай нищо — побърза да изрече, — сам зная колко вода изтече оттогава.

— Да не броим годините, Уен — тя се усмихна и го огледа от главата до петите. — Да започнем с това, на което тогава спряхме. Какво ще пийнем, а?

— Не бих отказал — намеси се Самърс, — но скоро трябва да се явя пред очите на началството. Искам да се видя с Куентин. Къде е той?

— В стаята си — Линда посочи вратата и отново се обърна към Тоулмън. — Значи пристигаш от Венера? Нещо не си изгорял от слънцето. Разкажи ми, как е там.

— Не е лошо — той взе от нея купата с шейка и започва старателно да разбива сместа. Някак си не беше на себе си.

Линда повдигна веждите си.

— Да, така е, ние с Бърт още сме женени. Учудваш ли се?

— Малко.

— Това си е все едно пак Бърд — каза тя спокойно. — Макар сега да изглежда иначе, той си е човека за когото аз се омъжих. Така че не се смущавай, Уен.

Той наля коктейла по чашите. Без да я погледне, произнесе:

— Щом си доволна...

— Зная за какво си мислиш. Че все едно съм омъжена за машина. Отначало... да, това отдавна го преодолях. И двамата го преодоляхме, макар и не веднага. Трудно ни беше. Ще го почувствуващ, когато видиш Бърд. Но всъщност никак не е важно. Той... той си е същия Бърд.

Тя подбутна третата чаша към Тоулмън, а той я изгледа изумен.

— Нима...

Тя просто кимна.

* * *

Обядваха тримата заедно. Тоулмън не можеше да откъсне очи от цилиндъра (намираше се на масата точно срещу него) с височина и диаметър от шестдесет сантиметра и се стараяше да долови разума в двойните лупи. А Линда му изглеждаше като жрица на чуждоземен

идол и от това започваше да се тревожи. Жената в този миг поставяше в метална кутия изстудени скариди и по сигнал от усилвателя махаше с лъжичка обвивките им.

Тоулмън очакваше да чуе неизразителен механичен глас, но системата „Съниуокс“ придаваше на изречените думи от Куентин звучност и приятен тембър.

— Скаридите са годни за ядене, Уен. Хората по навик, ги изплюват, преди да са ги изсмукали напълно. Аз също възприемам вкуса им... само дето нямам слюнка.

— Ти възприемаш вкуса...

Куентин се усмихна.

— Хе, Уен. Не се прави, че това е в реда на нещата. Ще трябва отначало да свикнеш.

— Докато свикна, мина много време — намеси се Линда. — Но веднъж ми хрумна, че това е в духа на вечните Бърдови лудории! Помниш ли, как веднъж в Чикаго отиде на дирекционен съвет в рицарски доспехи?

— И тогава отстоях гледната си точка — отвърна Куентин. — Вече съм забравил за какво ставаше дума, но... Е, говорихме за вкуса. Усещах вкуса на скаридите, Уен. Наистина, някои нюанси, от пънките, ги няма, но в замяна на това различавам нещо повече от сладко — горчиво и солено — кисело. Машините са се научили да различават вкуса преди много години.

— Но нали на тях не им е било нужно да смилат храна...

— И да страдат от гастрит. Като губя от изтънчените удоволствия на лакомниците, печеля от това, че не познавам стомашно-чревните заболявания.

— Дори не се уригва — отбеляза Линда. — И слава богу.

— Мога да говоря с пълна уста — продължи Куентин. — Но съвсем не съм някакъв супермозък, напъхан в машинно тяло, както подсъзнателно си го представяш, приятелю. Аз не излъчвам смъртоносни лъчи.

Тоулмън неловко се усмихна.

— Нима така смяташ, че си те представям?

— О, хващам се на бас. Но... — тембърът на гласът се измени. — Аз не съм свръхсъщество. По душа си оставам човек и не мисли, че тъгувам за миналите дни. Случвало ми се е... да лежиш на плажа и да

усещаш с цялата си кожа слънчевите лъчи... такива дреболии, наистина не ми стигат. Да танцуваш...

— Скъпи — каза Линда.

Тонът на гласа стана предишния.

— Така е. Банални дреболии, на придават на живота прелест. А сега имам сурогати — паралелни фактори. Реакции, които въобще не съм в състояние да опиша, защото... така да се каже... електронните импулси са вместо обикновените нервни сигнали. Притежавам сетивни органи, но те са механични. Когато импулсите им постъпват в мозъка ми, те автоматично се преобразуват в познатите символи. Или... — той се поколеба. — Мисля, че за начало е достатъчно.

Линда постави в хранителната камера нова порция.

— Илюзия за величие ли?

— Илюзия за изменение... само че това не е илюзия, момчето ми. Разбираш ли, Уен, когато се превърнах в трансплантант, нямаш никакви еталони за сравнение, освен познатите ми отпреди. А те са годни единствено за човешко тяло. По-късно, когато възприемах сигналите на земекопачка, се чувствавах така, сякаш натискам скоростта в колата си. Но сега старите символи помръкват. Усещанията ми са вече... по непосредствени и не трябва да се преобразуват импулсите в привичните образи.

— Така сигурно нещата стават по-бързо.

— Така е. Приемам ли сигнал „пи“, вече не трябва да си спомням, какво означава. Нито пък да решавам уравнения. Веднага чувствавам, какво означава.

— Синтез с машината ли?

— Все пак аз не съм робот. Всичко това никак не влияе на личността Бърт Куентин. — Настъпи кратко мълчание, през което Тоулмън забеляза, как Линда погледна цилиндъра с проникателния си поглед. А Куентин продължи с предишния си тон: — Аз страшно обичам да решавам задачи. И винаги съм обичал. А сега решението не остава на хартията. Сам го осъществявам, от поставянето на въпроса, до претворяването му в живота... и така, Уен, аз сам съм си машината!

— Машината? — възкликна Тоулмън.

— Не си ли забелязвал, че когато караш кола или управляваш самолет, сякаш се сливаш с машината? Тя става част от теб. А аз отивам още по нататък. И ми е приятно. Представи си, че ти можеш до

край да напрегнеш телепатичните си способности и да се въплътиш в пациента си, когато му поставяш диагноза. Та това е истински екстаз!

Тоулмън гледаше, как Линда налива течност в друга камера.

— Ти сега май никога не се напиваш до козирката? — запита той.

Линда се разсмя на глас.

— От вино никога... но Бърд понякога се опиянява, и то още как!

— по какъв начин?

— Познай де — захили се Куентин не без вътрешно самозадоволство.

— Спиртът се разтваря в кръвта и достига мозъка. Прилича на нещо като вътрешновенно вливане, не е ли така?

— По скоро бих си въвел в кръвта отрова на кобра — отрязва трансплантантът. — Обмяната на веществата ми е така изтънчена и съвършена, че не бива да се смущава от външни съединения. Не, аз прибягвам към електрически стимулатори. От индуцирана висока честота ставам пиан като хамалин.

Тоулмън направо опули очи.

— И с това заместваш...

— Да, тютюна и алкохола са дразнители, уен. Мислите — също, щом сме тръгнали натам! Когато изпитвам физическата нужда да се замая и опияня, то използвам особено устройство, което стимулира дразнения, и така извличам повече радост, отколкото ти от половин туба мескал.

— Той цитира Гусман — каза Линда. — И подражава на гласовете на дивите животни. Бърт така добре владее гласа си, че е просто чудо. — Тя стана от масата. — Извинете ме, но трябва да свърша разни работи в кухнята. Автоматиката си е автоматика, но някой трябва да натиска копчетата.

— Да ти помогна ли с нещо? — запита Тоулмън.

— Благодаря, не трябва. поседи с Бърт. Да ти поставя ли ръката, скъпи?

— Не си струва — отвърна Куентин. — Уен ще ми налее. Побързай, Линда. Самърс каза, че скоро трябва да отивам на работа.

— Корабът готов ли е?

— Почти.

— Никак не мога да свикна с това, че ти управляваш космолет самичък. Особено такъв като този.

— Дори и от жива нишка да е изплетен, но ще пристигне на Калисто.

— Ами... ще има ли поне някакъв екипаж?

— Ще има — потвърди Куентин, — но не е нужен. Застрахователните компании изискват да има хора, в случай на авария. Самърс добре се потруди — преоборудва кораба само за шест седмици

— С такива материали като дъвки и кламери — подхвърли ехидно Линда. — Надявам се, да не се разпадне.

Тя излезе под звуците на тихия смях на Куентин. После известно време мълчаха. И Тоулмън остро, както никога преди, почувствува, че приятелят му, меко казано, се е изменил. Работата бе там, че усещаше настойчивия поглед на Бърд, а нали... него всъщност го нямаше.

— Още един коняк, Уен? — запита гласът. — А на мен ми налей в другия отвор.

Тоулмън се наклони да се подчини, но Куентин го спря.

— Не от бутилката. Минаха времената, когато в устата си смесвах ром и вода. Прекарай го през инхалатора. Ха така. Добре. Пийни си и ми кажи, какво ти е впечатлението.

— За какво?...

— Нима не разбираш?

Тоулмън отиде при прозореца и започна да гледа отраженията на огньовете, които преливаха по храма Свети Лаврентий.

— Седем години не сме се виждали, Куен. А сега ми е трудно да свикна с тебе в такъв... вид.

— Аз нищо не съм изгубил.

— Дори и Линда — каза Тоулмън. — Върви ти.

— Тя не ме напусна — отвърна с равния си глас Куентин. — Преди пет години бях осакатен при авария. Занимавах се със експериментална ядрена физика и трябваше да поема известен риск. Взривът направо ме разкъса на части. Не мисли, че с Линда не сме го предвиждали. Ние съзнавахме професионалния риск.

— И въпреки това...

— Ние смятахме, че бракът ни няма да се провали, дори ако... Но после аз едва не настоях да се разведем. Тя ме убеди, че нещата ще вървят прекрасно. И се оказа права.

Тоулмън кимна.

— Наистина е така.

— Това ме... поддържаше дълго време — продължи Куентин. — Ти знаеш, как се отнасям към Линда. Ние с нея винаги бяхме идеалните уравнения. И макар коефициентите да се измениха, ние успяхме да се приспособим.

Внезапният смях на Куентин накара психолога нервно да се обърне.

— Аз не съм чудовище, Уен. Избий си го от главата!

— Та аз и не помислих подобно нещо — възрази Тоулмън. — Ти...

— Какво аз?

На последвалото мълчание Куентин само подсвирна.

— През тези пет години се научих да разбирам, как хората реагират на мен. Дай ми още коняк. Въобразявам си както и преди, че усещам вкуса му с небцето си. Странно, колко устойчиви са старите асоциации...

Тоулмън наля коняк в инхалатора.

— Значи, според теб, ти си се променил само физически?

— А ти ме смяташ за оголен мозък, поставен в метален цилиндър, а? И следователно вече не съм онова момче, което заедно с теб пиянствуваше по Третото авеню? Че съм се изменил, изменил съм се. Но това е нормална промяна. Все едно крачка напред в сравнение с карането на кола. Ако съм някакъв свръхмеханизъм, за каквото подсъзнателно ме мислиш, аз бих станал съвършен изрод и бих решавал през цялото време космически уравнения. — Куентин си възвърна пиперливите изрази. — И ако се занимавах само с това, бих мръднал. Защото просто не съм свръхчовек. Обикновено момче съм, добър физик, и ми се наложи да свиквам с новото си тяло. А то си има, естествено, своите неудобства.

— Например?

— Сетивата. По-точно — отсъствието им. Помагах при изработването на компенсираща апаратура. Сега чета ескапистки романи, пиянствувам с електричество, опитвам на вкус всичко, макар да не мога да ям. Гледам телевизор. И се старая да изпитам колкото се може повече чисто човешки удоволствия. Те ми съхраняват душевното равновесие, от което така много се нуждая.

— Естествено. А става ли?

— Сам прецени. Притежавам такива очи, които различават тънкостите на цветовата гама. Имам свалящи се ръце и мога да ги осъвършенствувам, колкото си пожелаея. Умея да рисувам, и между нас да си остане, под псевдоним съм доста известен карикатурист. Това ми е като отдушник. Истинската ми работа, както и преди, е физиката. И продължава да ме привлича. Позната ти е насладата, която изпитваш след като си решил някаква задача, било геометрическа, било електронна, било психологическа. Сега съм се захванал с неимоверно по-сложни проблеми, изискващи не само точни пресмятания, но и мигновени реакции. Например, управляването на космолети. Ще пийнем ли по още един коняк? В топлата стая той добре се изпарява.

— Ти си все още същия Бърд Куентин — каза Тоулмън. — Но в това вярвам повече, когато си затвориш очите. Да караш космолет...

— Не съм изгубил нищо от човешкото — настоя Куентин. — В дълбоката си същност моите емоции не са се изменили. Не ми е чак толкова... приятно, когато ме гледаш с неподправен ужас, но разбирам напълно състоянието ти. Ние отдавна сме приятели, Уен. Но не изключвам, че ще го забравиш, преди мен.

Тоулмън изведнъж се изпоти. Сега той, независимо от думите на Куентин, се убеди, че поне частично е узнал, защо е дошъл. Трансплантантът няма свръхестествени способности — не е телепат.

Разбира се, останаха и неизяснени въпроси.

Той наля още коняк и се усмихна на лъснатия цилиндър. А от кухнята се чуваше тихото пеене на Линда.

* * *

Космолетът остана без име по две причини. Първо — предстоеше му един-единствен рейс до Калисто. А втората не беше толкова проста. По същество това не беше кораб с товар, а товар с кораб.

Атомната електроцентрала не е генератор, който може да се демонтира и намести в товарния отсек. Прекалено е голяма, мощна и тежка за това. Да се изработи са нужни поне две години работа, после я проверяват как действа непременно на земята, на огромния завод за технически контрол, който заема площта на седем графства от щата

Пенсилвания. Във Вашингтонската Палата за мерките и теглилките се съхранява в стъклена камера с терморегулатори метална ивица — стандартния метър. По същия начин в Пенсилвания с безбройни предпазни мерки се пази единствения в Слънчевата система еталонен разделител на атомите. За използваното гориво имаше едно-единствено условие — да се пресейва през сито с размер в един меш. Този размер бе избран напълно произволно и само за удобство на тези, които са съставяли стандарта. А иначе атомните електроцентрали поглъщат каквото им падне.

Малко са хората, които се занимават с атомната енергия — тя е като свирепа стихия. Опитите са се извършвали по крехкия метод на пробата и грешката. Но при тези условия единствено трансплантида, като гаранция за безсмъртие, пречеше на професионалната невроза да се превърне в масова психоза.

Подготвената за изпращане атомна централа бе прекалено огромна и за най-големия търговски космолет, но тя трябваше да се достави непременно на Калисто. Затова инженерите и техниците бяха изградили кораба около централата. И при това не отговаряше на изискванията на стандартите. Конструкцията му се отклоняваше от нормите. Специфичните изисквания се удовлетворяваха изкусно, по реда, в който възникваха. И понеже се предполагаше, че управлението ще се съсредоточи в ръцете на транспланта Куентин, то за удобствата на допълнителния екипаж, почти не се интересуваха. Екипажът не биваше да се шляе по кораба, освен ако някъде не възникнеше нужда, а такава почти не се предвиждаше. Корабът беше цялостно живо същество. Е, не напълно.

Към трансплантантът имаше добавки — разни инструменти — почти във всички секции на съоръжението. Предназначени бяха да извършване на текущите работи по кораба. Изкуствени сетива нямаше, само слух и зрение. Куентин временно се бе превърнал в суперуправление на космолета. Самнърс го бе пренесъл на борда, поставил бе цилиндъра някъде (къде? знаеше само той), включил го бе в мрежата и с това завърши сътворението на космолета.

* * *

Точно в 24.00 енергостанцията се отправи към Калисто.

Когато бе изминат около една трета от пътя до орбитата на Марс, в огромния салон, способен да всели ужас в душата на всеки инженер, влязоха шестима души в скафандри.

От високоговорителя на стената се раздаде гласът на Куентин:

— Какво търсиш тук, уен?

— Да караме по ред — каза Браун. — Започваме. Трябва да побързаме с работата. Канингхъм, намери контакта. Далкуист, дръж ги на прицел.

— А аз какво да правя? — запита едрият рус мъж.

Браун погледна Тоулмън.

— Сигурен ли си, че не може да се движи?

— Сигурен съм — отвърна Тоулмън и очите му забягаха наоколо. Чувствуваше се като гол под настойчивия поглед на Куентин. И това никак не му се нравеше.

Намръщеният Канингхъм отбеляза:

— Тук се движи само привода. В това бях сигурен, още преди Тоулмън да го провери. Ако трансплантантът е включен да изпълни една задача, то той разполага с инструменти именно за тази задача.

— Добре де, да не губим време за глупости. Прекъсни веригата.

Канингхъм ококори очи под лицевото стъкло на скафандъра си.

— Не така бързо де. Оборудването не е стандартно. Експериментално... Трябва да се ориентирам... аха!

Тоулмън хвърли няколко погледа насам натам и се опита да открие лупестите очи на трансплантанта, но не му се удаде. А усещаше, че някъде иззад плетеницата тръби, соленоиди, проводници, акумулаторни пластини и всевъзможни детайли, към него гледа Куентин. При това едновременно от няколко гледни точки. Сигурно притежава обзорно зрение и следователно очите му са разположени систематично по целия кораб.

А тук, в салона, където се намира централното управление, е невероятно просторно. Подавящата пустота завършваше със мътножълтеникави стени и наподобяваше свръхестествен купол на храм, чиято грамада превръщаше мъжете в жалки джуджета. Разни модулатори с необикновени размери и без никаква изолация съскаха и изпущаха искри, а във вакуумните лампи възникваха и угасваха ужасни пламъци. По стените над главите на хората, на височина шест

метра, минаваше метална площадка, подсигурена с перила, случайна проява на загриженост относно безопасността на екипажа. До площадката стигаха две тесни стълби в противоположните краища. А отгоре бе надвиснал звезден глобус. В пречистения с хлор въздух глухо бухаха пулсации с огромна мощност.

По високоговорителя дойде въпрос:

— Какво е това, пиратско нападение ли?

— Наричай го, както си искаш — отвърна небрежно Браун. — По-добре се успокой. Няма да пострадаш. Възможно е да те изпратил на Земята, щом се появи безопасен за нас начин.

Канингхъм през това време изучаваше комуникационната мрежа и се стараеше да не докосва нищо.

— Това съоръжение не си струва усилията — каза Куентин. — Та аз не превозвам радий.

— Трябва ни енергостанцията — лаконично обясни Браун.

— Как се оказахте на борда?

Браун вдигна ръка да изтрие потта от челото, но като срещна преградата на скафандъра се намръщи и я свали.

— Намери ли нещо, Канингхъм? — запита той.

— Не ме препирай. Аз съм един обикновен инженер по електроника. А тук схемите са така преплетени. Ферн, помогни ми.

Тоулмън започна сериозно да се безпокои. Той разбра, че Куентин след първия си учуден възглас, през цялото време го пренебрегва. Някакъв инстинктивен импулс го подтикна да повдигне глава и да повика Куентин.

— Да — отвърна му той. — Така значи, а? И ти ли си в тази шайка?

— Да.

— Ха, в Куебек си ме проучвал. Искал си се да се увериш, че не съм опасен.

Тоулмън се постара да отговори с безстрастен глас:

— Нужно ни бе да знаем със сигурност.

— Ясно. И как се озовахте на борда? Радарът автоматично отклонява кораба от приближаваща се външна маса. Вие не сте могли да пристигнете с друг кораб.

— Ние не сме и пристигали. Просто отстранихме аварийния екипаж и облякохме скафандрите му.

— Отстранили сте?

Тоулмън премести погледа си на Браун.

— А какво друго ни оставаше? При голяма игра не бива да се действа с полумерки. По-късно тези хора щяха да се превърнат в жива опасност за нашите планове. Нито една душа не бива да знае нищо за нас, освен тебе. — Тоулмън отново погледна Браун. — Смятам, че за тебе, Куентин, най-добре ще е да се присъединиш към нас.

Високоговорителят пренебрегна скритата заплаха в изказания съвет.

— Защо ви е енергоцентралата?

— Търсим да се настаним на подходящ астероид — започна да обяснява Тоулмън и докато говореше бе вдигнал глава и шареше с поглед по залата, но пред очите му навсякъде плаваха облаци отровни изпарения. Очакваше всеки миг дебелакът да го прекъсне, но Браун мълчеше. И той разбра, че е трудно да се убеждава събеседник, който се намира на неизвестно място. — Трудността е в това, че той няма да има атмосфера. Енергостанцията ще ни позволи да създаваме въздух. А да ни открият в Пояса на Астероидите ще бъде истинско чудо.

— И какво ще последва? Пиратство?

Тоулмън не отвърна нищо. Високоговорителят продължи да размишлява на глас:

— Казано честно, работата ви е опечена. Поне в началото. Може да плякосате доста неща. Никой не ви очаква. Да, не е изключено да ви се размине изобщо.

— Е — каза Тоулмън, — ако си съгласен с нас, какво решение ще вземеш?

— Не това, което очакваш. Помощник няма да ви стана. И не толкова от морални съображения, колкото от чувство за съхранение. За вас аз съм нещо безполезно. Трансплантантът е нужен единствено на високоразвита цивилизация. За вас ще съм излишна грижа.

— Ако ти дам дума...

— Тук не ти решаващ — възрази му Куентин.

Тоулмън инстинктивно хвърли въпросителен поглед на Браун. А от високоговорителя на стената се разнесе странен звук, който приличаше на сподавен смях.

— И така да е — повдигна рамене Тоулмън. — Никой не иска от тебе веднага да преминеш на наша страна. Размисли добре. Помни, че вече не си предишния Бърд Куентин. Механичните ти недостатъци ще си кажат своето. Много време нямаме, но може да изчакаме десетина минути, докато Канингхъм разгледа стопанството ти. А после... какво пък толкова, Куентин, ние не си играем на камъчета, нали. — Той присви устни. — Ако преминеш на наша страна и насочиш кораба накъдето ти заповядаме, ние ще ти запазим живота. Но решавай веднага. Иначе Канингхъм ще те проследи по връзките и ще те изключи от управлението. И тогава...

— Защо си толкова сигурен, че ще ме откриете? — хладнокръвно запита Куентин. — Щом ви стоваря на мястото, което искате и животът ми ще поевтинее. Повече няма да съм ви нужен. Дори и да искате, няма да можете да се грижите за мен. Не, къде по-просто ще бъде, да ме изпратите там, където сте изпратили аварийния екипаж. Затова ви предлагам насрещен ултиматум.

— Ти... да не си мръднал нещо?

— Дръжте се спокойно и не пипайте нищо и аз ще ви стоваря в необитаемата част на Калисто и ще ви позволя да се скриете — каза твърдо Куентин. — В противен случай, надявайте се на господата!

Браун сякаш за пръв път се вслуша в този глас. Той се обърна към Тоулмън.

— Блъфира ли?

Тоулмън бавно поклати глава.

— Може би. Той не е опасен.

— Блъфира — потвърди Канингхъм и не прекъсна търсенето.

— Не — възрази спокойно високоговорителят. — Не блъфирам. Между другото, по-внимателно с тази платка. Това е част от атомния привод. Докоснете ли не този проводник, който трябва и ще се превърнем в плазма.

Канингхъм рязко се дръпна от хаоса на преплетените проводници през бакелита. Мургавият Ферн, който се намираше надалече в страни, се обърна да погледне, какво става.

— Бъди внимателен — каза той. — Преди да предприемеш нещо, бъди сигурен, че знаеш, какво правиш.

— Млъкни! — изръмжа Канингхъм. — Че зная нещо, зная. Може би, точно от това се страхува този трансплантант. По всякакъв начин

ще избягвам контактите на Нуклеониците, но... — Той замълча и се вгледа в плетеницата пред него. — Не, това не е нуклеонен... според мен. Най-малкото не е управляващ. Да предположим, че отворя този контакт...

Ръката в защитна ръкавица се протегна към превключвателя.

— Канингхъм — прозвуча от високоговорителя, — по-добре не пипай там.

Канингхъм надвеси ръка над шалтера. От стената въздъхнаха.

— Щом е така, да бъда първи. Включвам!

Лицевото стъкло на шлема болезнено удари Тоулмън по носа. Огромният салон сякаш се изправи на задните си крака и Тоулмън се затъркаля по пода. Той видя как около него се премятат гротескно разни фигури в скафандри. Браун загуби равновесие и тежко тупна на пода.

При рязкото ускорение на кораба Канингхъм полетя към проводниците. Хвана се като муха в паяжина, заразмахва крайници, а главата и тялото му се затресоха в непроизволни гърчове. Темпото на дяволския танц постепенно се ускоряваше.

— Махнете го оттам — изрева Далкуист.

— Чакайте! — извика Ферн. — Аз ще изключа тока... — Но той не знаеше, как да го направи. Тоулмън с пресъхнало гърло гледаше обтягащата се и извиващата се агония на тялото на Канингхъм. Внезапно и съвсем ясно се чу хрущене на кости.

Сега бедният Канингхъм леко потрепваше, главата му се отпусна и се оказа под необичаен ъгъл спрямо тялото.

— Свалете го — разпореди се Браун, но Ферн поклати глава.

— Той е мъртъв, а тази схема е опасна.

— Как така мъртъв?

По тънките мустачки на Ферн премина мрачна усмивка.

— При епилептичен припадък е лесно да си счупиш шията.

— Господи — съгласи се потресеният Далкуист. — Наистина шията му е счупена. Гледайте само, как е завъртяна главата му.

— И ти ще се нагънеш така, ако ти пуснат ток с честота двадесет херца — смъмри го Ферн.

— Не може да го оставим така!

— Налага се — мрачно отвърна Браун. — Дръжте се по-далече от стените. — Той злобно изгледа Тоулмън. — А ти защо не си...

— Всичко е ясно. Канингхъм трябваше да бъде по-предпазлив и умен и да не се допира до голите проводници.

— Няма много изолирани проводници — измърмори дебелака. — А ти ни набиваше в главите, че трансплантантът е безопасен.

— Казвах само, че е неподвижен. И не е телепат. — Тоулмън се хвана, че сякаш се оправдава.

Ферн забеляза:

— Преди ускоряване или спиране на кораба вие сирена. Този път сигнал нямаше. Сигурно трансплантантът го е изключил, за да ни изненада.

Те се оглеждаха в бръмчащата, просторна и жълта празнота. Тоулмън бе обхванат от клаустрофобия. Струваше му се, че стените всеки миг могат да рухнат или да се затворят над него, сякаш се намираще на разтворената длан на огромен великан.

— Може да му разбием очите — предложи Браун.

— Отначало трябва да ги намерим — Ферн посочи с пръст лабиринта от всевъзможни устройства.

— В това е работата — да изключим трансплантанта. Да разтворим съединението. тогава ще е все едно покойник.

— За съжаление — възрази Ферн, — сред нас единственият специалист по електроника бе Канингхъм. А аз съм просто астрофизик.

— Не е толкова важно. Ние ще дръпнем един-единствен щепсел... и трансплантантът ще загуби съзнание. А това е напълно по силите ни!

Страстите се разгоряха. Умиротвори ги Котън — нисичък човек със синички очички.

— Ще ни помогне математиката. И по-точно геометрията. Трябва да намерим трансплантант и... — Той погледна нагоре и се вцепени. — Ние се отклоняваме от курса! — възкликна с изненада. — Вижте индикатора!

Високо над главата на Тоулмън се виждаше исполински звезден глобус. И на черната му повърхност ясно се различаваше петънце червена светлина.

— Всичко е ясно — изкриви се в мрачна усмивка мургавото лице на Ферн. — Трансплантантът търси защита. Най-близката планета, откъдето може да очаква помощ е Земята. Но ние имаме още много

време. Не съм такъв добър специалист като Канингхъм, но не съм и кръгъл профан. — Той се стараеше да не гледа тресящото се мъртво тяло. — Не е задължително да се проверяват всички съединения.

— Добре тогава — изръмжа Браун, — заеми се с работата.

Ферн се приближи тромаво до квадратния отвор в пода и се вгледа в металната решетка, която едва се виждаше на дълбочина двадесет и пет метра.

— Точно така. Насам идва гориво. Няма защо да изследваме всички съединения. Горивото се доставя по онази тръба, която върви нагоре. А сега гледайте. Всичко свързано с атомната енергия е оцветено в червено. Нали виждате?

Всички го виждаха. Ту тук, ту там на различни места по щитовете и пластините бяха нанесени загадъчни червени белези. А имаше и сини, зелени, черни и бели...

— Да предположим, че това допускане е правилно — завърши Ферн. — Поне за известно време... Червеното е атомната енергия. Синьото... Зеленото... Така.

Неочаквано Тоулмън се намеси:

— Нещо не виждам нищо да прилича на цилиндъра с мозъка на Куентин.

— Нима наистина си очаквал да го видиш? — подхвърли саркастично астрофизика. — Той е поставен в някаква ниша с амортизационна подложка. Мозъкът може да издържи по-голямо претоварване от тялото, но и за него седем G е максимума. Това, между другото, е добре за нас. Корабът не е пригоден за високи скорости. Трансплантантът няма да ги издържи, а ние още повече.

— Седем G — повтори замислено Браун.

— При тях трансплантантът би загубил съзнание. А той трябва да проведе кораба през земната атмосфера. Така че, имаме достатъчно време.

— Сега се движим доста бавно — забеляза Далкуист.

Ферн хвърли острия си поглед към звездния глобус.

— Така изглежда. Почакайте, сега ще се захвана...

Той се стегна с едно въже и завърза края му към една от централните колони.

— Така няма да има нови нещастни случаи.

— Не е толкова трудно да се намери нужната верига — каза Браун.

— Като правило, не е трудно. Но тук всичко е така объркано: и атомното управление, и радара, и дори водопровода за кухнята... А белезите са служили само за удобство на строителите. Нали корабът е строен без пълна документация. Направен е по възникнала необходимост. Ще намеря трансплантанта, но ми е нужно време. Така че, дръжте си езиците зад зъбите и ми дайте възможност да работя спокойно.

Браун се навъси, но не каза нищо. Плешивата глава на котън се покри с пот. Далкуист прегърна една от металните колони и зачака хода на събитията. Тоулмън отново погледна към галерията, която се точеше през всички стени. На звездният глобус затанцува кръглото петно червена светлина.

— Куенти — повика Тоулмън.

— Да, Уен. — Гласът на Куентин идваше отдалече и беше напълно спокоен.

А Браун сякаш случайно се хвана за дръжката на бластера, който висеше на бедрото му.

— Защо не се предаваш?

— А вие?

— Няма да ни надвиеш. С Канингхъм се справи, но беше просто една щастлива случайност. Сега сме нащрек и ти няма да ни изненадаш. Да те намерим е въпрос на време. Тогава не чакай пощада, Куенти. Ти можеш да ни избавиш от излишни грижи, като ни съобщиш къде се намираш. За услугата ще ти се отплатим с услуга. Ако те намерим без твоя помощ, тогава не може да ни поставяш условия. така ли е?

— Не — отвърна простичко Куентин.

Няколко минути всички мълчаха. Тоулмън наблюдаваше Ферн, който извънредно внимателно развиваше въжетото и изследваше паяжината, в която се бе хванал Канингхъм.

— Решението не е там — каза Куентин. — Аз съм скри добре.

— Но си безпомощен — върна му го веднага Тоулмън.

— И вие също. Запитай Ферн. Обърка ли контактите... и корабът се превръща в облак плазма. Така че и вашите работи не са много на

ред. Поемам по нов курс и се връщам на Земята. Ако вие не се предадете...

На това място се намеси Браун:

— Старинните закони продължават да действуват. За пиратство се полага смъртно наказание.

— Пиратство няма от векове. Ако се стигне до съд, присъдата може да бъде и друга.

— Затвор ли? Или изменение на рефлексите? — опита се да уточни ехидно Тоулмън. — По-добре смърт!

— Скоростта пада! — възкликна Далкуист и още по-здро се хвана за колоната.

Като погледна Браун, Тоулмън вече не се съмняваше, че дебелака е разбрал и преценил тактиката му. Там, където техниката е безсилна, всесилна е психологията. В края на краищата мозъкът на Куентин е човешки.

Преди всичко трябва да се приспи бдителността на противника!

— Куенти!

Но Куентин не отговори. Браун се намръщи и обърна да види, как вървят работите на Ферн. Астрофизика съсредоточено изучаваше схемата на съединения и водеше бележки в тефтерчето, закрепено на левия лакът на скафандъра, а по мургавото му лице течеше обилна пот.

Скоро Тоулмън усети, че му става лошо. Поклати глава, когато осъзна, че корабът почти е спрял и също се хвана яко за най-близката колона. Ферн изруга — трудно пазеше равновесие. Но не устоя на краката си — настъпи безтегловност. Петимата в скафандрите се държаха, кой за каквото можеше.

— Да допуснем, че сме в задънена улица — злобно изрече Ферн, — но от това на трансплантантът едва ли ще му олекне. Аз не мога да работя в безтегловност, но и той едва ли ще попадне на Земята без скорост.

— Аз изпратих сигнал за бедствие — съобщи високоговорителят. Ферн се разсмя на глас.

— Така и предполагаме с Канингхъм, а и ти се издаде при разговора с Тоулмън. Щом на борда има антиметеоритен радар, то не се нуждаете от апаратура за връзка и я нямате. — Той погледна блока, от който преди миг се отдели. — Впрочем, може да съм близо до правилното решение, нали? Не е ли...

— Ти дори не си се приближил до него — прекъсна го Куентин.

— Все едно... — Ферн се оттласна от колоната, като удължи свободната част на въжето. Постави примка на лявото си стъпало, увисна във въздуха и продължи да изучава схемата.

Ръцете на Браун не се задържаха по плъзгавата повърхност на колоната и той се издигна нагоре като надут балон. Тоулмън с тласък се насочи към площадката с перилата. Ръката му се хвана за металната рамка, той се разлюля насам-натам като гимнастик на висилка, скочи на площадката и погледна надолу (макар понятията „горе“ и „долу“ да бяха изчезнали) към салона за управление.

— Според мен — изрече Куентин, — за вас е най-добре да се предадете.

Браун бавно плуваше към Ферн.

— В никакъв случай — заяви той.

И в същия миг със силата на парен чук върху космолета се стовари четирикратно ускорение. Това не беше скок напред. Посоката беше друга и изглежда предварително избрана. Ферн се отърва с навяхване на лявата китка. Въжето го спаси от падане върху голите проводници.

Тоулмън се изтърси по площадката и същевременно видя останалите да се удрят по твърдите плочи. Единствено Браун не падна на пода. Точно в началото на ускоряването се намираше над отвора, от който подаваха гориво. И едрото му тяло изчезва в него.

Раздаде се остър и разкъсващ душата вик.

Далкуист, Ферн и Котън с усилие се изправиха на крака. Приблжиха се внимателно до отвора и погледнаха надолу.

— Той не е... — започна Тоулмън.

Котън се извърна. Далкуист не помръдна от мястото си.

„Като омагьосан изглежда“ — помисли Тоулмън, но после забеляза, как рамената на мъжа се тресат. Ферн погледна нагоре към площадката.

— Премина с гръм — обясни той. — Там има метална мрежа с размери на кутийките един меш.

— Проби ли я?

— Не — отвърна невъзмутимо Ферн. — Здрава е, а той просто премина през нея.

Четирикратното ускорение и надането от двадесет и пет метра височина сумирани заедно дават нещо ужасно. Тоулмън затвори очи и извика:

— Куенти!

— Предавате ли се?

— За нищо на света! — избоботи Ферн. — Не сме чак в такава силна зависимост един от друг. Ще минем и без Браун.

Тоулмън седна на площадката, повеси крака надолу, но продължи да се държи за перилата. Загледа се в звездния глобус, който се намираше на дванадесет метра в ляво от него. Червеното петънце, сочещо мястото на космолета, не мърдаше.

— Според мен, Куенти, ти вече не си човек.

— Защото не се хващам за бластера ли? Имам друго оръжие. И не изпитвам никакви илюзии, Уен. Боря се за живота си.

— Ние още може да се споразумеем.

— Нали ти предсказах, че ти преди мен ще забравиш за дружбата ни — отвърна Куентин. — Ти не си могъл да не съзнаваш, че нападението ви ще завърши с моята гибел. Но ти е било безразлично.

— Не очаквах, че ти...

— Ясно — каза високоговорителят. — Интересно, със същата готовност ли би осъществявал вашия план, ако не бях изгубил човешкия си облик? А за дружбата... нека не изхвърляме психологическите методи, Уен. За свой враг ти смяташ моето метално тяло, нещо като бариера между теб и истинския Бърт Куентин. Може би в подсъзнанието си го ненавиждаш и затова се опитваш да го унищожиш. Независимо, че заедно с него ще убиеш и душата ми. Не зная — може би се оправдаваш с рационални разсъждения, сякаш с това ще ме избавиш от причината, която е издигнала преградата между нас. И забравяш, че в основата си аз не съм се изменил.

— Ние с теб някога играехме на шах — каза Тоулмън, — но пешките и фигурите не чупихме.

— Засега аз съм шах — възрази Куентин. — Мога да се защитавам единствено с конете. А ти имаш офицери и топове. Това ти дава възможност уверено да крачиш към целта. Предаваш ли се?

— Не! — изгърмя Тоулмън. Очите му бяха приковани към червеникавото петно. Долови лек трепет в него и отчаяно се хвана за металните перила. Когато корабът дръпна рязко напред, тялото му

увисна във въздуха. Едната ръка изгърва парапета, но другата се удържа. Звездният глобус яростно се люлееше. Той успя да прехвърли крак през парапета, върна се на площадката и погледна долу.

Както и преди Ферн бе задържан от въжето, докато Далкуист и Котън се пързалияха по пода и с гръм и трясък налетяха на колоната. Някой от тях извика силно.

Плувнал в гореща пот Тоулмън внимателно слезе, но когато се приближи до Котън, той беше вече мъртъв. За начина на смъртта подсказваха пукнатините в лицевата част на шлема му и мъчителната гримаса.

— Врхлетя върху мен — успя да изрече Далкуист. — Стъклото се разби в гребена на моя шлем...

Хлорната атмосфера на кораба бе довършила Котън ако не безболезнено, то поне бързо. Останалите живи се спогледаха загрижено.

— Трима вече са мъртви — каза светлоокият гигант. — Никак не ми харесва. Ама никак...

Ферн се озъби:

— Значи ние не сме преценили добре противника. Да се завържем за колоните. Никакви движения без подсигуряване. И не се приближавайте към опасни предмети.

— Ние все още се приближаваме към Земята — напомни Тоулмън.

— Е, и какво от това — кимна Ферн. — Може да отворим люка и да се отдадем на пространството. А после? Ние смятахме да използваме кораба. Сега не ни остава нищо друго.

— Ако се предадем... — започна Далкуист.

— Чака ни екзекуция — безмилостно уточни Ферн. — А сега имаме още доста време. Разбрах за какво служат някои съединения. Много други отпадат.

— Ти още ли се надяваш на успех?

— Разбира се. Но трябва непрекъснато да държим за нещо устойчиво. Отговора ще намеря, преди да навлезем в атмосферата.

— Мозъкът излъчва характерни колебания — предложи Тоулмън. — Може би с насочен търсач?...

— Това е добре в пустинята Мохав, но не и тук. На кораба пъкат излъчвания и токове. Как да ги различим без специална апаратура?

— Ние взехме нещо със себе си. А и тази тук е достатъчно.

— Но е пълна със сюрпризи. Аз се старая да не нарушавам статуквото. Жалко, че Канънгхъм загина така безславно.

— Куентин не е глупак — каза Тоулмън. — Справи се първо с електроника, после с Браун. Офицера и царицата. Едва тогава се насочи към тебе.

— И тогава какъв съм аз?

— Топ. Очаква стоден случай. — Тоулмън се намръщи, като се постара да си спомни нещо важно. И изведнъж му просветна. Наведе се над бележника на ръкава на Ферн и с тялото си прикри записките от фотоелементите, които можеха да се окажат на всяко място по стените или тавана. Той написа: „Опиянява се от токове с висока честота. Ще успееш ли да го направиш?“

Ферн смачка листчето и заради ръкавиците с известни усилия бавно го скъса. Намигна на Тоулмън и кимна незабележимо.

— Ще се опитам — каза той, докато развиваше въжетото и се опитваше да достигне чантата с инструментите, които бе донесъл заедно с Канънгхъм на борда.

Далкуист и Тоулмън останаха сами, привързаха се към колоните и започнаха да чакат. Повече нищо не можеха да направят. Тоулмън веднъж бе споменал пред Ферн и Канънгхъм за високочестотното опиянение, но те не бяха сметнали тази информация за ценна. А в нея можеше да се крие ключа към решението — трябва да се подсили техниката с приложна психология.

Времето минаваше и Тоулмън се мъчеше без цигари. В неудобния скафандър той можеше да гълта единствено таблетки със соли и да пие топла вода и то благодарение на специален механизъм. Сърцето му биеше така силно, че с болка ехтеше в слепите очи. Никога преди не беше изпитвал такова чувство — сякаш бяха заточили душата му в желязна кутия.

Напрегнато се заслушваше, но приемникът донасяше само шумоленето на гумени ботуши, когато Ферн се придвижваше. Хаосът на корабното оборудване го накараха да зажуми: безжалостното осветление не беше пресмятано за човешки очи и предизвикваше нервни болки. „Някъде тук, на кораба — мислеше си той, — най-вероятно в салона, е скрит Куентин. Но как ли е маскиран?“

Ха, принципа на откраднатото писмо? Но едва ли. Куентин не е чакал да бъде нападнат. По щастлива случайност за него са избрали превъзходно скривалище. Станало е заради трескавата бързина при изграждане на космолет за еднократно използване, удобен като логаритмична линейка и нищо повече.

„Ако по някакъв начин накараме Куентин да се разкрие...“ Но как, мислеше Тоулмън, може би с насочено дразнение на мозъка — опиянението?

Или да се обърне към основните схеми? Но човешкият мозък не може да им въздействува. На тези породи единственото общо с хората е наличието на инстинкт за самосъхранение. Тоулмън съжаляваше, че не е отвлякъл Линда. Тогава щеше да държи коз в ръката си.

Ако Куентин притежаваше човешко тяло, нещата щяха да се решат лесно. И не с помощта на изтезания. Към целта щеше да го насочи непроизволната мускулна реакция — старинното оръжие на професионалните фокусници. За съжаление целта бе изолиран мозък, който се намирал в херметизиран стоманен цилиндър, където за гръбнак му служеше гол проводник.

Успее ли Ферн да подготви високочестотен генератор, колебанията, така или иначе, биха отслабили отбраната на Бърт Куентин. Но засега трансплантантът си оставаше невероятно опасен противник. И беше маскиран отлично.

Е, едва ли чак толкова идеално. Съвсем не. Тоулмън изведнъж се оживи. Та нали той не просто изчакваше и пренебрегваше пиратите, а се връщаше към Земята. Той беше започнал да се връща, а не продължи пътя си за Калисто. Това бе признак, че на него му трябваше помощ. И като убиваше неканените гости, той им отвличаше вниманието.

Следователно: Куентин можеше да се открие.

Но ако за това остане достатъчно време.

За Канингхъм това не се оказа по силите. Но Ферн е заплаха за трансплантанта. Което означава, че Куентин... се страхува.

Тоулмън въздъхна поривисто.

— Куенти — каза той, — имам предложение. Чуваш ли ме?

— Да — отвърна далечен, но ужасно познат глас.

— Досетих се за вариант, който ще допадне на всички. Ти искаш да останеш жив. Ние — да получим кораба. Нали така?

— Прав си.

— Да предположим, че когато навлизаме в земната атмосфера, те спуснем с парашут. После обръщаме кораба и отново излизаме в открития космос. Тогава...

— И Брут е наистина достоен човек — довърши Куентин. — Но той, разбира се, никога не е бил такъв. На никого от вас, Уен, повече нямам доверие. Психопатите и престъпниците са прекалено аморални. Не се спират пред нищо, сякаш целта оправдава средствата. Ти си психолог с неустойчива психика, Уен, и затова не ти вярвам никак.

— Гледаш прекалено напред. Спомни си, че ако намерим нужната ни схема, преговори няма да има.

— Ако я намерите.

— До Земята е далеко. Сега вече сме предпазливи. Ти повече никого няма да убиеш. Ние чисто и просто ще работим спокойно, докато те намерим. Е, какво мислиш?

Преди да отговори, Куентин помълча:

— По-добре да гледам напред. Техническите категории познавам повече от човешките. Докато съм в зависимост от своята област на знания, аз съм в по-голяма безопасност, отколкото при опит да се занимавам с психология. Оправям се прекрасно с коефициенти и синуси, но не и с колоидния пълнеж на твоя череп.

Главата на Тоулмън се отпусна и от носа му на лицевото стъкло потече пот. Като връхлитаща вълна го обхвана страх — страх от затвореното пространство на тесния скафандър, на къде по-просторния салон, на самия кораб...

— Ти си ограничен в действията си, Куенти — каза той, но някак-си прекалено високо. — Изборът на подходящи оръжия ти е малък. Например, не можеш да измениш атмосферното налягане, иначе отдавна да ни бе превърнал на спукани плондири.

— И заедно с вас скъпоценното оборудване. Казано честно, скафандрите ви издържат на практика всякакво налягане.

— Царят ти е все така под удар.

— И твоя — отвърна хладнокръвно Куентин.

Ферн погледна психолога с продължителен поглед, в който се четеше и одобрение и сянка на тържество. Под неудобните ръкавици, работещи с нежни инструменти, възникваше генераторът. За щастие,

трябваше да се ремонтира готово оборудване, а не да се създава ново — иначе времето не би стигнало.

— Наслаждавай се на живота, докато можеш — каза Куентин. — Все още съм на ускорение, каквото може да издържим.

— Не усещам претоварване — отвърна Тоулмън.

— Казах, каквото можем да издържим, а не каквото мога да развия. Така че, развличайте се. Ти не можеш да победиш.

— Така ли?

— сам прецени. Докато сте привързани към колоните, нищо не ви заплашва. Но почнете ли да шарите из кораба, аз ще ви унищожа.

— Значи, да те хванем, трябва да се движим, а?

Куентин се разсмя:

— Не съм казал подобно нещо. Аз съм добре маскиран.
ВЕДНАГА ГО ИЗКЛЮЧЕТЕ!

Ехото на вика се понесе под сводовете на тавана, като разтресе кехлибарения въздух. Тоулмън нервно се дръпна. Погледна Ферн и го видя да се хили.

— Подействува — каза той.

Настъпи дълго мълчание. Внезапно корабът се разтресе. Но генераторът бе закрепен надеждно, а и хората се държаха на въжетата си.

— Изключете го! — повтори Куентин, но гласът му не беше вече така уверен.

— Къде си? — запита Тоулмън.

Не дойде никакъв отговор.

— Ние може и да изчакаме, Куенти.

— Е, чакайте! Аз... не се страхувам за кожата си. Това е едно от многото преимущества на трансплантанта.

— Силен дразнител — измърмори Ферн. — Здравно го разтърси.

— Достатъчно, Куенти — натърти Тоулмън. — Инстинктът ти за самосъхранение не е изчезнал. Едва ли сега се чувствуваш приятно!

— Дори... прекалено приятно — със запъване отвърна Куентин. — Но нищо няма да излезе. Винаги ми е било трудно да се опияня.

— Това не е пиене — възрази Ферн и отново докосна диска.

Трансплантантът силно се разсмя. Тоулмън с вътрешно задоволство отбеляза, че речта му е станала неясна.

— Уверявам ви, нищо няма да стане. Аз съм прекалено... хитър.

— Е, и какво от това?

— Какво ли! Вие в никакъв случай не сте глупаци. Ферн, може и да е добър инженер, но му липсват известни знания. Помниш ли, Уен, как ме запита в Куебек, дали имам... някакви изменения? Тогава ти казах, че никакви. Сега съм убеден, че съм се лъгал.

— Изясни се.

— По-малко се отвличам. — Куентин беше прекалено многословен — очевиден признак на опиянението. — В първичната си обвивка мозъкът не може да се съсредоточи напълно. Постоянно усеща тялото си, а то е механизъм несъвършен и прекалено специализиран, че да има достатъчно високо КПД. И дишането, и кръвообращението му пречат. Отвличат го дори вдишването и издишването. Сега моето тяло е самия кораб, а това е идеален механизъм. КПД-то му е достатъчно високо. И в съответствие с него мозъкът ми работи най-добре.

— Като на свръхчовешки ли?

— Като свръхдействен. Обикновено шахматната партия се печели от по-организирания мозък, защото той предвижда всички възможни гамбити. Така и аз сега предвиждам, какво можеш да предприемеш. А ти имаш сериозни препятствия.

— И какви са те?

— Ами, ти си човек.

Самомнение, помисли си Тоулмън. Не е ли тук ахилесовата му пета? Сладостта на успеха, очевидно е извършила психологическата подготовка, а електронното опиване е приспало центровете на задържане. Колко е логично. След пет години еднообразна работа, колкото и да е необичайна, обстановката рязко се изменя (преход от действие към бездействие; превръщане от машина в главен герой), което служи за катализатор. Самомнение. И затъмнено мислене.

Та Куентин не е свръхмозък. Колкото повече е коефициентът на умственото развитие, толкова по-малко се нуждаеш от пряко или косвено самооправдание. Макар и да изглеждаше странно, Тоулмън от един път се избави от непрекъснатите угризения на съвестта. Истинският Бърт Куентин никой не можеше да обвини в параноидално мислене.

Следователно...

Произношението на Куентин си оставаше ясно и отсечено. Думите не си губеха окончанията. Но нали ги произнасяше не с език, устни и небце. А контрола над височината забележимо се влоши и гласът му ту се снижаваше до шепот, ту отиваше към вик.

Тоулмън се усмихна. На душата му олекна.

— Ние сме хора — каза той, — но поне сме трезви засега.

— Глупости. Погледни индикатора. Приближаваме Земята.

— Стига си се правил на глупак, Куенти — уморено изрече Тоулмън. — Ти блъфираш, и двамата го знаем. Не си в състояние да търпиш безкрайно високочестотното дразнение. Не губи напразно време, а се предавай.

— Ти се предавай — отвърна Куентин. — Виждам добре, какво прави всеки от вас. А и в кораба е пълно с капани. Остава ми само да наблюдавам тук отгоре в коя ще се хванете. Положението съм премислил на много ходове напред и гамбитите завършват винаги с мат за някой от вас. Вие нямате никаква надежда. Вие нямате никаква надежда. Вие нямате никаква надежда.

Тук отгоре, помисли Тоулмън. Тук отгоре ли? Той си припомни, че Котън бе споменал нещо за геометрията... аха, трансплантанта ще намерят с помощта на геометрията. Разбира се. Геометрия и психология. Да раздели кораба на две части, после на четири, после на осем...

Сега това не е задължително. Отгоре — решаващата дума. Тоулмън се хвана за нея със страст, която никак не се отрази на лицето му. Отгоре — означава, че зоната на търсене се намалява два пъти. Долните участъци могат да се изключат. Сега трябва да раздели на две горната секция, като линията да мине, да кажем, през звездния глобус.

Очите на трансплантанта — фотоелементите — са разположени естествено навсякъде, но Тоулмън реши да изхожда от допускането, че Куентин се смята за намиращ се в една точка, а не разпръснат навсякъде из кораба. Човек по негово разбиране се намираще, където е разположена главата му.

Куентин вижда червеното петно на звездния глобус, но това не означава, че той се намира на стената, гледаща срещу това полукълбо. Трябва по някакъв начин да се провокира трансплантанта да покаже, макар и относително едни или други предмети, своите координати; това ще бъде трудно, защото в такива случаи координатите се

определят на око — а зрението е най-важното звено, свързващо човека с обкръжаващата го обстановка. А Куентин притежава почти всемогъщо зрение. Той вижда всичко!

Но трябва да има начин, който да го локализира!

Би помогнала словесна асоциация. Но за това е нужно съдействие. А Куентин не е чак толкова пиян!

Може да се разбере, какво именно вижда Куентин, но с това все едно няма нищо да определиш; мозъкът му едва ли съседствува с някое от очите му. Трансплантантът има неуловимо, вътрешно усещане за пространство — съзнанието, че той е сляп, глух и нем, ако навсякъде не са пръснати дистанционни датчици. А как да измъкне от Куентин нужното му? Та той не отговаря на преките въпроси!

Няма да успее, помисли с безсилен гняв Тоулмън. Но гневът се разрастваше, нагорещи го така, че стичащата се пот предизвика появата на тъпа и мъчителна ненавист към Куентин. Той е виновен за всичко — и за това, че се намира в този отворителен скафандър, и за този огромен смъртоносен кораб... Една машина е виновна...

Изведнъж се досети за начина.

Всичко зависи, доколко е пиян Куентин. хвърли въпросителен поглед на Ферн, а той вместо отговор завъртя диска и кимна.

— Проклети да сте — произнесе шепнешком Куентин.

— Глупости — отвърна Тоулмън. — Ти сам ни подсказа, че е изчезнал инстинкта ти за самосъхранение.

— Аз... не...

— Истина е, нали?

— Не — отвърна гръмко Тоулмън.

— Ти забравяш, Куентин, че аз съм психолог. Отдавна трябваше да обхвана всестранно твоята проблема. Тя беше като отворена книга още преди да те видя. И да прочета там за Линда...

— Замълчи за Линда!

За миг на Тоулмън се яви повдигащо се видение — пиян и измъчен мозък, скрит някъде в стената; въобще един сюрреалистичен кошмар.

— Ясно — каза той, — ти не искаш да мислиш за нея.

— Замълчи!

— Ти и за себе си не искаш да мислиш, нали?

— Уен, какво се опитваш да постигнеш? Искаш да ме ядосаш ли?

— Не — отвърна Тоулмън, — тази история така ми втръсна, че душата ми се обръща. Правиш се, че все още си Бърт Куентин, че си човек, че с теб може и трябва да се договаря на равни начала.

— Ние няма да се договорим...

— Не говоря за това и ти го разбираш. Аз едва сега разбрах, какво представляваш.

Думите увиснаха в мътния въздух. На Тоулмън му се стори, че чува тежкото дишане на Куентин, макар да съзнаваше, че това е просто илюзия.

— Уен, моля те, замълчи — каза Куентин.

— А кой моли?

— Аз!

— А кой си ти?

Корабът изведнъж спря. Тоулмън едва не изгуби равновесие. Спаси го въжетото, с което се бе завързал за колоната. Той се разсмя.

— Бих те съжалил, Куенти, ако беше наистина ти. Но това не е така.

— С тази кукичка няма да ме хванеш.

— Нека е кукичка, но е истина. Сам си мислил над това. Главата си дават, че е така.

— Над какво съм мислил?

— Ти повече не си човек — тихо отвърна Тоулмън. — Ти си вещ. Машина. Устройство. Парче сиво гъбесто вещество, поставено в кутия. Нима наистина си предполагал, че аз ще привикна с тебе... дори сега? Че мога да те отъждествя с предишния Куентин? Та ти нямаш лице!

От говорителя се разнесоха метални звуци. А после...

— Замълчи — каза Куентин почти жално. — Знам, какво искаш да постигнеш.

— Ти не искаш да погледнеш истината право в лицето. Но рано или късно ще ти се наложи да ни убиеш. Това... ще... бъде случайност. А мислите в мозъка ти ще нарастват и нарастват. Ти ще се изменяш още повече. А вече толкова силно си се изменил.

— Започваш да полудяваш — каза Куентин. — Та аз не съм... чудовище.

— Надяваш се на това, а? Разсъждавай логически. Досега не си се решавал да го правиш, нали? — Тоулмън вдигна защитената с ръкавица ръка и започна да свива пръстите си, като така отчиташе точките на обвиненията си. — Ти трескаво се хващаш за нещо, което ти избягва — човечността, която би трябвало да дойде по правото на раждане. Цениш символите, с надеждата, че ще ти заменят действителността. Защо се правиш, че ядеш? Защо настояваш коняка да ти го сипват в чаша? Знаеш, че със същия успех могат да ти го натикат и с масльонка.

— Не! Не! Естетиката...

— Ха, каква глупост! Ти гледаш телевизор, четеш книги и до такава степен се правиш на обикновен човек, че изглеждаш като карикатура. Ти отчаяно и безнадеждно се държиш за това, което вече нямаш. Защо ти трябва да пиянствуващ? Психическата ти неуравновесеност идва не от правенето ти на човек, а от това, че не си човек.

— Аз... да аз най-добре...

— Би било възможно, ако се беше родил машина. Но ти си бил човек. Притежавал си човешки образ. Имал си очи, коса, устни... Линда не може да ги забрави, Куенти. Ти си бил длъжен да настояваш за развод. Разбираш ли, ако беше просто осакатен от взрива, тя би се грешила за теб. Ти би имал нужда от нея. А сега си независима единица. Линда старателно се преструва. И трябва да и признаем успеха. Тя се опитва да не те мисли като свръхмощен въртолет, механизъм, кълбо от сиво вещество. И това ѝ струва много. Тя те помни такъв, какъвто си.

— Тя ме обича.

— И съжالياва — безпощадно го поправи Тоулмън.

В бръмчащото безмълвие червеният индикатор пълзеше бавно по глобуса. Ферн неволно си облиза устните с език. Далкуист с присвити очи спокойно наблюдаваше ставащото.

— Да, да — продължи Тоулмън, — виж истината с открито лице. И си представи бъдещето. Има и компенсация. За теб е удоволствие да използваш всичките си механизми. Постепенно забравяш, че някога си бил човек. И ставаш щастлив. Защото това не може да се скрие, Куенти, не може. Идва си по реда. Още известно време ще можеш да се преструваш, но в края на краищата и то ще загуби значението си.

Ще се научиш да се задоволяваш с това, че си само машина. И ще търсиш красотата в машините, а не в Линда. Може и вече да е станало. Нищо чудно Линда да го разбира. Знаеш ли, ти не си длъжен да бъдеш честен сам със себе си. Нали си безсмъртен. На мен такава безсмъртие и даром не ми е нужно.

— Уен...

— Аз продължавам да съм си Уен. А ти си машина. Не се стеснявай и ни убивай, щом можеш. После се върни на Земята и когато видиш Линда, погледни я в очите. погледни я, когато тя не знае, че я наблюдаваш. Това ще направиш с лекота. Един фотоелемент в лампата... или нещо подобно...

— Уен... Уен...

Тоулмън отпусна ръцете край тялото си.

— Е, и така, къде си ти?

Мълчанието се разширяваше, а в жълтото пространство на тихото бръмчене набъбваше неказан въпрос. Въпрос, който тревожеше трансплантантът. Въпросът за цената.

Каква е цената?

Пределна самота, мъчителното осъзнаване, че старите връзки се късат една след друга, че вместо живата и топла душа на човека оставаше уродлив супермозък?

Да, този супермозък, трансплантант, бивш Бърт Куентин, се замисли. И докато мислеше гордите и мощни машини, които съставяха тялото му, се подготвяха мигновено и енергично да оживея.

Изменям ли се аз? Оставам ли предишния Бърт Куентин? Или те, хората, ме смятат за... Как всъщност се отнася към мен Линда? Нима аз... Нима аз... съм неодушевен предмет?

— Качи се на балкона — каза Куентин и гласът му прозвуча невероятно вяло и унило.

Тоулмън даде веднага бърз знак. Ферн и Далкуист се размърдаха живо, запълзяха нагоре по стълбите, разположени в двата края на салона, но и двамата предвидливо завързаха въжетата си към перилата.

— Къде е? — шепнешком запита Тоулмън.

— В южната стена... Ориентирай се по звездния глобус. Към мен ще се приближиш... — гласът млъкна.

— Как?

Мълчание.

— Май не му е добре? — обади се отгоре Ферн.

— Куенти!

— Да... Приблизително по средата на площадката. Ще ти кажа, щом се окажеш наблизо...

— Внимателно — предупреди Ферн, който бе завързал въжето си около парапета и сега пълзеше напред и шареше с очи по стените.

Тоулмън трябваше да освободи едната си ръка и да изтрие изпотеното стъкло на шлема си. Пот течеше по цялото му тяло. Призрачната жълта светлина предизвикваше студени тръпки по гърба. Мъчителното безмълвие на машините, които би трябвало оглушително да реват, съсипваха нервите му.

— Тук ли? — викна Ферн.

— Къде е това, Куенти? — запита Тоулмън. — Къде си?

— Уен — каза Куентин с мъчително страдание в гласа си, — нали не го казваш сериозно? Не може да е така. Би било... Трябва да знай! Мисля непрекъснато за Линда!

Тоулмън се разтрепери и облиза пресъхналите си устни.

— Машина си, Куенти — отвърна непреклонно той. — Устройство. Знаеш, че аз никога не бих се опитвал да те убия, ако ти беше още Бърт Куентин.

И същия миг Куентин се разсмя с остър и заплашителен глас.

— Така ти се пада, Ферн! — загърмя той и отзвучите се заблъскаха по сводовете на тавана.

Ферн се вцепи в перилата на площадката. Това беше съдбоносна грешка. Въжето, което го крепеше, се оказа капан, тъй като му попречи веднага да види опасността и да се отвърже.

Корабът дръпна рязко напред.

Всичко беше пресметнато прекрасно. Ферн полетя към стената, но въжето го спря. В същия миг огромният глобус като махало се задвижи по гигантска дъга. Последва удар и въжето на Ферн мигновено се скъса.

От трептенията стените дрънчаха.

Тоулмън се притисна към колоната, без да откъсва очи от глобуса. А той продължаваше да се клати и клати, като амплитудата на колебания намаляваше в следствие на триенето. От повърхността му пръскаше и капеше някаква течност.

Психолога видя как над перилата на балкона се подаде шлема на Далкуист. Той пронизително закрещя:

— Ферн!

Но отговор нямаше.

— Ферн! Тоулмън!

— Тук съм — отвърна Тоулмън.

— А къде е... — Далкуист се обърна, впери очи в стената и викна от изненада. От устата му потече поток мръсни ругатни. Той издърпа от пояса си бластера и се прицели надолу към хитроумната апаратура.

— Далкуист! — възкликна Тоулмън. — Не смей!

Далкуист не го чу.

— Ще превърна в трески проклетия кораб! — бушуваше той. —

Аз...

Тоулмън извади своя бластер и като използва за опора колоната, простреля главата на Далкуист. После проследи с очи, как тялото увисна на парапета, падна и се строполи на пода, където замря, стенойки жалко.

— Уен — повика го Куентин.

Тоулмън не отвърна.

— Уен!

— Какво има?

— Изключи генератора.

Той се изправи, залюля се насам-натам, приближи се до генератора и дръпна проводника. Не се затрудни да търси по-прост начин.

Измина доста време, преди кораба да се приземи. Досадното бръмчене най-сетне затихна. Огромният и полутъмен салон сега изглеждаше удивително празен.

— Отворих люка — каза Куентин. — До Денвър я има, я няма десет мили. Тръгне на север, шосето е на четири мили, по него ще стигнеш града.

Тоулмън стоеше прав и се озърташе. Погледът му беше празен.

— Ти ни надхитри — промърмори той. — От самото начало си игра с нас като котка с мишка. А аз, психолога...

— Не — прекъсна го Куентин, — ти почти успя.

— Какво?...

— Но ти не ме смяташ за машина. Ти се преструваше сполучливо, но семантиката ме избави. Дойдох на себе си, когато разбрах, какво ми каза.

— И какво толкова съм казал?

— Че никога не би се опитал да ме убиеш, ако съм бил предишния Бърт Куентин.

Тоулмън бавно свали скафандъра си. Отровната атмосфера вече беше заменена с чист и свеж въздух. Той изумено поклати глава.

— Нищо не разбирам.

Смехът на Куентин запълни салона със звъна на топла човечност.

— Машината може да се спре или счупи, Уен — каза той. — Но по никакъв начин не може да се убие!

Тоулмън не отговори нищо. Измъкна се от тежкия скафандър и нерешително се насочи към изхода. На вратата се спря и огледа.

— Отворено е — подсказа Куентин.

— Пускаш ли ме?

— Казах ти в Куебек, че ти преди мен ще забравиш за нашата дружба. Съветвам те да побързаш, Уен, докато имаш още време. От Денвър вече са изпратили въртолети.

Тоулмън обходи с въпросителен поглед обширния салон. Тук някъде, маскиран сред всемогъщите машини в някое тайно ъгълче, се намираше метален цилиндър. Бърт Куентин...

Гърлото му беше пресъхнало. Той мъчително преглътна, отвори уста и отново я затвори.

Обърна се рязко и си тръгна. Постепенно крачките му затихнаха в далечината.

Бърт Куентин остана сам с безмълвието на кораба и зачака да дойдат инженерите, които отново ще подготвят тялото му за рейса към Калисто.

ГОРДЪН ДИКСЪН ВОЙНИКЪТ

Поради задръстване на Лонг Айлъндския космодрум приземяването на звездолета от Фрайланд закъсняваше. До оградата около пустото бетонно поле стояха двама полицейски офицери. Вдигнатите яки на шлиферите им не ги защитаваха добре от дъжда, а до покрив бе така далеко. Скоро капките се превърнаха в снежинки и над пистата се понесоха бели вълни. И в това студено тесто се спускаше космически кораб.

— Приземиха се — лейтенантът от Манхатънската полиция Тайбърн не изглеждаше прекалено зарадван.

— Изглежда, най-добре е аз да говоря с него.

— Разбира се, че това си е твоя работа — Брийгън, офицер от охраната на космодрума, се разсмя. — Аз просто представлявам администрацията. Посрещам го на своя територия, представям тиго и „довиждане“. Честно казано, не ми е ясно, защо толкова се вълнувате. Да го вземат дяволите този Кенебък, неговите милиони и бандити. И какво ще ви стане, ако пристигащият боец го убия? Ще живеете по-спокойно.

— Е, там е работата, кой кого ще пречука. Кенебък не е агънце — загрижено каза Тайбърн. — Ние ще се постареем, въобще да не допуснем убийства.

Огромният като планина кораб се извисяваше в средата на площадката за кацане. В борда му се отвори люк и от него изпълзя стълбата за пътници. В тълпата на слизащите двамата офицери веднага забелязаха нужния им човек.

— Ама че грамада — изтърси Брийгън и погледна така Тийбърн, сякаш търсеше помощ от него.

— Професионалистите от Дорсай се много високи — Тайбърн трепереше от студ и непрекъснато свиваше рамената си. — Там по генетичен път са създали кастата на войниците.

— Че са високи, бях слушал — Брийгън почти се оправдаваше. — Но този изглежда направо великан.

Първите пътници вече влизаха в сградата на космодрума и офицерите забързаха към невъзмутимия дорсаец. Приблжиха се достатъчно и започнаха да го разглеждат с нескривано любопитство. Боецът беше облечен цивилно, но маниерите и на тези дрехи придаваха вид на униформа. Тайбърн не веднъж се бе срещал с дорсайски бойци и винаги бе забелязвал сходството помежду им — нищо чудно като следствие на генетически въздействия.

Но този не приличаше на останалите. Сякаш не беше обикновен жив човек, а само войник, роден единствено за сражения. Полицията бе получила анкетните му данни. Роден бе на Форели на Дорсай. Имаше брат близнак. В забележките бе казано, че брата е уравновесен и общителен, а самият Ян е затворен и намръщен.

Приближаващият се офицер напълно съответствуваше на дадената характеристика.

Тайбърн се сети за стария дорсайски виц. Казваха, че ако жителите му биха искали да воюват, не би им се противопоставил и съюз от всичките тринадесет свята заедно. Сам той никога не беше се замислял, но човекът идващ срещу него го накара да усети разликата между Земята и Дорсай. Там животът и смъртта се подчиняват на други закони.

Тайбърн престана да си мори главата. Войник като войник, просто истински професионалист, зауспокоява се той.

Ян се изравни с тях и офицерите тръгнаха насреща му.

— Господин командущ Ян Грейм? — заговори Брийгън. — Аз съм Кай Брийгън от полицията на космодрума, а това е Уолтър Тайбърн от полицията на Манхатън. Ще ни отделите ли няколко минути за разговор?

Ян Грейм кимна сухо и ясно се забеляза, че това никак не го вълнува. Той спокойно тръгна след полицаите, като леко забавяше крачка, да не ги кара да тичат. Заобиколиха зданието на космодрума и наблжиха незабележима метална врата с надпис „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“. Служебният асансьор ги изкачи нагоре. Целият им път премина мълчаливо.

Дорсаецът седеше в креслото и безразлично разглеждаше съпровождащите го полицаи. А Тайбърн не свалеше очи от яките

масивни ръце на боеца, които неподвижно лежаха на дръжките. Те бяха дори по-красноречиви от затвореното и каменно лице.

— Господин командувач — Тайбърн най-последно се реши да заговори, — ние получихме сведения, че вие идвате на Земята за среща с един човек. Истина ли е?

— Трябва да посетя един роднина на загинал мой офицер — отвърна Ян и гласът му бе по-жив от лицето, макар и на него да не стигаше изразителност.

Усещаше се, че е свикнал повече да крие, отколкото да показва чувствата си. Тайбърн помисли, че с този човек ще си има неприятности.

— Това Джеймс Кенебък ли е?

— Може би той — отвърна Ян. — В армията си имах лейтенант на име Байън Кенебък. Загина преди три месеца. Джеймс Кенебък е по-големия му брат.

— И вие правите визити на всички семейства на загиналите ви офицери? — с недоверие запита Тайбърн.

— Това е мой дълг. Особено когато са загинали на бойния си пост.

— Разбирам — Тайбърн се почувствува неловко и смени темата на разговора. — Оръжие, разбира се, не носите, нали?

— Не — отвърна със същата невъзмутимост Ян.

— Разбирам. А и не е чак толкова важно — Тайбърн отново се вгледа в тежките, но спокойни ръце. — Аз мисля, че вие сам по себе си сте много опасно и смъртоносно оръжие. Сигурно знаете, че при нас в полицията се регистрират всички професионални боксьори и каратисти, а?

Ян кимна.

Тайбърн облиза сухите си устни и усети, че започва да се ядосва. Дявол да я вземе тази работа! Плюя на Кенебък и милионите му! Нима си струва да си трепя нервите заради това?

— Добре шефе. Нека говорим откровено. Полицията на Северна Фрайландия ни съобщи, че вие обвинявате в смъртта на офицера си неговия брат Джеймс Кенебък.

Ян мълчаливо слушаше и често стрелкаше с очи събеседника си.

— Ние бихме искали да изслушаме вашите съображения — Тайбърн повиши глас.

Дорсаецът продължи да мълчи и възникна напрегната тишина.

— Лейтенант Байън Кенебък — раздаде се спокойният глас на Ян — беше командир на отряд от тридесет и шест войника. Без да се съобрази достатъчно добре с положението, той ги вкара в обкръжение. Успяха да се измъкнат и доберат до своите само петима: той и четири войника. За това бе даден на трибунала. Обвинението гласеше: безотговорност и необмислени действия, довели до смъртта на голяма част от подчинените му. Четиримата оцелели дадоха показания против него. Нали ви е известен Кодекса на Честта на Наемника? Съгласно него Брайън Кенебък бе осъден на разстрел.

Ян беше така спокоен и убедителен, че слушателите му нямаше какво повече да кажат. Дългата звъняща пауза накара Тайбърн да действа.

— Не ми е ясно, с какво е забъркан Джеймс Кенебък. Байън се е отличил при вас и е наказан според законите. И ако трябва да се обвинява някого в тази смърт, то това сте по-скоро вие и вашето командване. Вие обвинявате човека, който не е бил наблизо. Джеймс Кенебък не е напуснал Земята.

— Вие знаете — поясни Ян, — че Брайън е негов брат.

С леден натиск прозвуча в тишината това твърдение. Тайбърн имаше усещането, че някой му стиска пръстите. Той набра въздух в гърдите си и заговори, сякаш се намираше на доклад при началството:

— Командире, ние, разбира се, едва ли ще ви разберем. Вие, дорсайците, сте по природа бойци, а ние само граждани на Земята. Но аз съм полицай в Манхатън и отговарям за спокойствието и безопасността на това място. Джеймс Кенебък живее тук и следователно аз отговарям за неговата безопасност.

Тайбърн изведнъж почувствува, че избягва погледа на Ян и това го накара макар и с усилие да се взре право в очите му. Той беше все така спокоен.

— Трябва да ви предупредя, че ни е известно за плановете ви. От напълно достоверни източници сме уведомени, че сте решили да отмъстите за смъртта на офицера Брайън Кенебък, като убиете неговия брат Джеймс Кенебък. Информацията е неофициална и затова не може да ви задържим, докато спазвате нашите закони. Тук, командире, е Земята, а не воюващата покрайнина.

Тайбърн млъкна и зачака Ян по някакъв начин да отговори, но последният продължаваше невъзмутимо да мълчи.

— Нито Кодекса на Честта на Наемника, нито законите на пограничните планети имат тук някаква юридическа сила. Тук има свои закони и те изключват правото на частен съд. Колкото и човек да е виновен, докато съдът не се произнесе по делото, никой няма право да го докосне с пръст. Дали ви харесва или не, но нещата са такива.

Полицаят отново срещна очите на госта си. Отново същото спокойствие. Той въздъхна и продължи:

— Възможно е, твърдо да сте решили да убиете Кенебък, но не мисля, че си заслужава. Тогава аз ще съм безсилен.

Той отново замълча, давайки възможност на Ян да отговори, но офицерът продължаваше да мълчи невъзмутимо.

— Разбирам, че вие можете просто да се приближите до Кенебък и да го убиете с голи ръце, и никой няма да успее да ви спре. Но ви предупреждавам, че в този случай веднага ще ви арестувам. И нито аз, нито съда, ще се съмняваме във виновеността ви. Запомнете, командире, на Земята убийството е такова престъпление, което не остава безнаказано!

— Напълно ви разбирам — каза Ян.

— Слава богу! — Тайбърн най-после чу неговия глас и се почувствува по-уверен. — Вие, като всеки професионалист, сте трезвомислещ човек. Смятам, че дорсайците избягват смъртния риск. А убийството на Кенебък е безусловно такъв риск. Разбирайте го, както си искате.

Ян погледна така полицая, сякаш питаше, кога ще свърши най-после досадната си проповед.

— Още миг! — на Тайбърн съвсем не му беше леко. Всичко, което каза до сега беше обмислил грижливо предварително, но казано честно, не вярваше, че ще окаже някакво въздействие на дорсаеца.

— Командире, вие сте военен човек и следователно реалист. Би трябвало да разбирате, че всичко, което знаете и умеете, тук на Земята е безсмислено? И ако няма кой да ви помогне, дали ще бъдете безпомощен? А Кенебък притежава всичко! И най-важното — парите! Никак не са м малко. Познава хора от всички слоеве на земното общество да самото му дъно. Тук е роден и израснал, ту е сред свои, знае го добре и умее да го използва.

Тайбърн отново изгледа внимателно събеседника си, като решаваше, дали си струва да продължава.

— Надявам се, че сте ме разбрали. Тук на Земята вие можете просто да изчезнете и никой няма да докаже, че за това е виновен Кенебък. А ако нещо стане с него, трибунала ви е сигурен. Така че, обмислете както следва бъдещите си действия.

Ян продължаваше да гледа невъзмутимо. Нито една мисъл, нито едно чувство не се отразиха на спокойното му лице. Дори и да бе приел предупреждението, това не се забеляза.

— Благодаря ви — Ян се държеше строго в официалните рамки. — Ако сте свършили, то аз отивам да се настанявам.

— Това е всичко, командире — Тайбърн така и не разбра, какво от казаното бе възприел събеседника му.

Щом вратата се затвори след дорсаеца, Тайбърн се облегна на креслото и затвори очи, като се постара да се освободи от чувството за унижение.

И Брийгън не се чувствуваше по-добре.

* * *

Дорсаецът излезе от сградата, взе такси и каза да го закарат в хотел „Джон Адамс“. Там го настаниха в стая от крилото за пришълци и като влезе в нея веднага запита информацията, къде се намира Джеймс Кенебък. Отвърнаха му, че последният обитава същия хотел, но в частта за постоянни жители на планетата.

Ян изпрати визитката си на Кенебък с молба за среща и поръча да му донесат закуска. После се захвана да подрежда багажа си. Сигналът на пневмопощата го завари точно, когато изваждаше малка запечатана кутийка. От цепнатината в таблото бе изпаднала собствената му визитка, а на обратната ѝ страна бе написано: „Идвайте веднага! К.“

В същото това време Тайбърн се намираше в стаята над номера на Кенебък и наблюдаваше апаратурата за следене на дорсаеца. Колкото и да се чувствуваше безсилен, сега не беше време да се сърди, а следваше да се съсредоточи на идващата информация. По закон нямаше засега право да се намесва. Той видя, как Ян премина по

коридора постлан с мек килим и се качи на асансьора само за един етаж.

Дорсаецът се задържа за миг пред здравата стъклена врата, която разделяше помещенията за пришълци и постоянни жители. Там той пхна картичката си с поканата на Кенебък под монитора на електронната охраната. С тихо съскане вратата се разтвори и гостът бързо закрачи към асансьора. От него излезе на тридесетия етаж и се оказа в хол, където го чакаха трима яки и навъсени мъже (един от тях с тежка издадена напред челюст бе дори по-висок от Ян), опитни и дяволски опасни.

Тайбърн веднага позна в тях стари познати от полицейската картотека. Това бяха асове на подземния свят. Сигурно, Кенебък ги бе наел, когато бе научил за идването на неканения гост. От пръв поглед се виждаше, че не веднъж са прекарвали времето си зад решетките на затвора. Зли кучета на синджир, истински издънки на Ню Йоркското дъно. И с първата си крачка Ян се оказа сред тях. За миг спря. А после започна нещо странно. И тримата сякаш се вкамениха. Тайбърн бе видял, че се канят да обискират пришълеца, но нещо ги спря така убедително, сякаш ги парализира. Нещо се измени в обстановката и те го подушиха. Усещаше го и Тайбърн, макар да виждаше ставащото само по телевизора, на не разбираше защо. И едва след няколко секунди съзнанието му заработи.

Беше се изменил Ян. Не мърдаше и изглеждаше търпеливец, който изкачва, също като в бюрото на космодрума. Той беше такъв и преди да напусне асансьора и да се окаже в компанията на трите горили. Но беше готов и очакваше какво ще направят. Тайбърн мигновено загръ: всеки, който докосне дорсаеца, ще бъде мъртъв. Едно движение на смъртоносната ръка ще е напълно достатъчно. Полицаят за първи път бе свидетел на влиянието на силата на професионалист от Дорсай, сила така явна, че не се нуждаеше от произнасяне на думи. Видът на Ян бе самата заплаха. И ако него го заобикаляше глутница песове, то той бе истински вълк. И разликата бе очевидна. Губят ли, кучетата бягат от бойното поле или се предават, докато вълкът побеждава или умира.

Когато стана ясно, че никой от посрещачите не изпитва желание да се запознае с него по-близо, дорсаецът направи следващата си крачка. Мина спокойно край горилите, без да ги докосне, приближи се

до вътрешната врата, натисна дръжката и влезе. Оказа се в салон с огромен прозорец, по който биеше дъжд. Помещението приличаше повече на гимнастически салон и бе пълно с хора. Дамите бяха облечени в бални рокли, а мъжете — строго парадно. Някои държаха в ръцете си пълни чаши. Въздухът бе просмукан с тютюнев дим, козметични и алкохолни миризми.

Сякаш никой не обърна внимание на новодошлия, но той усети, че го наблюдават старателно. Ян мина през целия салон и се спря пред прозореца, където седеше много висок, с атлетическо телосложение и белокос мъж, който изглеждаше прекрасно. Но при приближаването на неканения гост направо се изуми.

— Грейм? — запита той нервно и гласът му бе странен и някак си неуверен. Усещаше се нещо жаргонно и в края на думата премина във фалцета на капризно дете. — А какво стана с моите хора — домакинът премина в шеговит тон, — случайно да не си ги глътнал?

— Нима е толкова важно — отчетливо произнесе Ян. — Нали ти си Джейм Кенебък? Приличате на брат си.

Кенебък погледна дорсаеца в очите.

— Извинявай за миг — той остави чашата си на услужливо поставения поднос и като разбута тълпата в хола, плътно затвори след себе си вратата. В настъпилата внезапно тишина отчетливо се чу гръмкият му сърдит глас. Върна се в стаята почервенял от злоба и заговори на Ян: — Те трябваше да те посрещнат и да ми докладват. — Той замълча и зачака обяснението на дорсаеца, но последният само мълчаливо го разглеждаше. И под този поглед Кенебък още повече се изчерви. — Е — реши се той накрая, — май те е изпратил Брайън? Какво ще ми кажеш за него? — и преди Ян да отговори, добави: — Зная, че е убит. Не си струваше да идваш с такова съобщение. Макар да ми е приятно да чуя, че той е бил личен момък, смел и дързък, е, помолил е да не му завързват очите преди разстрела и... въобще такива неща...

— Не — поклати глава Ян, — той не беше герой.

Кенебък някак си рязко се дръпна назад.

— И ти идваш от майната си, да ми кажеш това? Мислех, че сте били приятели...

— Аз не го обичах — все така спокойно обясни Ян.

Домакинът объркано го зяпна.

— Какво всъщност мога да кажа за Брайън. — продължи в същия дух дорсаецът. — Интересувах се само думите, което не е чак толкова лошо за войника, но за офицера е отвратително. Ако преди Фрисландската кампания го бях разбрал, то щях да го сменя от командирския пост. Заради него загубихме тридесет и двама души.

— Гледай ти какво било — Кенебък се загледа остро в очите на Ян. — Значи ти обвиняваш себе си в това?

— Не — и Ян не добави повече към това отрицание, но дори наблюдаващия сцената по телевизора Тайбърн го разбра.

— Тогава защо продължаваш да мътиш водата? Защо въобще дойде тук? — Кенебък не разбираше нищо и започваше да се сърди.

— От чувството за дълг.

Кенебък замря. А Ян протегна ръка към джоба си, където можеше да има и оръжие. Направи го преднамерено бавно с желание да не изплаши предварително Джеймс. Когато я извади, в нея имаше малък пакет.

— Това са личните вещи на Брайън.

Той постави пакета на масичката край Кенебък. Той веднага се загледа в него. Кръвта му се дръпна от лицето и то стана по бяло от белите му коси. Предпазливо се протегна да вземе пакета, сякаш се страхуваше, че може да избухне. А после бързо го хвана и вдигна въпросително очи към дорсаеца:

— Тук ли е това? — той подсили думата „това“.

— Това са личните вещи на Брайън — повтори Ян.

— Така... благодаря — с труд изрече милионерът. Забеляваше се ясно, как се опитва да се държи, но гласът му не се подчиняваше. — Това ли е всичко?

— Да — потвърди дорсаецът.

Те се гледаха един друг в очите.

— Довиждане — Ян се обърна кръгом и излезе.

Горилите от хола бяха изчезнали и той спокойно отиде при асансьора.

* * *

Тайбърн го изпревари със служебния асансьор, който се движеше без спирания и го посрещна пред стаята му. Ян не се учуди никак и отиде направо при масичката, където имаше бутилка дорсайско уиски, донесена докато отсъствуваше. Той си напълни една чаша.

— Слава богу, свърши прекрасно — Тайбърн беше доволен. — Срегнахте се, поприказвахте си и двамата останахте живи. Кога смятате да отлетите?

— Нищо грешите, ние има още доста да разговаряме с него. е пийнете ли?

— По време на служба не е разрешено — Тайбърн отново се разстрои.

— Ще ми се наложи да поостана още известно време — продължи спокойно дорсаецът. Наля уиски във втората чаша и я поднесе на полицая. А той, въпреки желанието си, се подчини и сръбна от питието. Дорсаецът се приближи до големия, заемащ цялата стена прозорец.

Навън се стъмняваше. Долу, в подножието на небостъргача, блестяха светлините на града. По стъклото пробягваха тежки и студени дъждовни капки.

— Защо не се откажеш — Тайбърн отново се захвана да го придумва. — Как не разбираш, че това може да свърши зле. Да останеш тук, значи да си търсиш смъртта. Повтарям ти още веднъж, тук, в джунглите на Манхатън, ти си безпомощния, а не Кенебък. А той може би вече е решил, какво да направи с теб.

— Не — отвърна Ян и се отдалечи от прозореца. — Той няма да вземе никакво решение, преди да е напълно сигурен.

— Преди да е сигурен в какво? — Тайбърн започна да се ядосва наистина. — Слушай, командире, ние тук не си играем. Още не бяхме успели да получим сведения, че идваш тук, когато Кенебък се обърна към нас с молба за закрила. Не ме питай само, откъде е разбрал — не го зная! Разбери най-последно, тук той е достатъчно могъщ. И работата не е в парите. От него може да се очаква всичко... ние... Макар да се обърна за помощ, струва ми се, че ще се радва, ако се провалим. Вие забелязахте ли типове в хола?

— Да — невъзмутимо произнесе Ян.

— Това е прекрасно. Най-малкото разбирате, че не ви предупреждавам напразно. И може би ще ми повярвате, че аз се грижа

преди всичко за вас. Мога да добавя, че полицията отдавна е известена за желанието на Кенебък да се избави от мрат си. И то още когато Брайън е бил на десет години. Но честна дума, Брайън също не е цвете за мирисане!

— Да, знам и това — каза Ян и седна в креслото.

— Колко е хубаво, че знаете. А историята на това семейство знаете ли? Дядото Кенебък е бил своево рода също знаменитост. Имал е отношение към всяко голямо престъпление по източното крайбрежие. Бил е от стар и влиятелен гангстерски род този старец. А бащата е прал мръсни пари и е успял всичко да вложи в легален бизнес. Така наследниците, Джеймс и Брайън, са получили капитала си чистичък. Подобни законопослушници и за неправилно паркиране не ти идва мисъл да ги глобиш. По онова време Джеймс е бил на двадесет, а Брайън на десет години. И след смъртта на баща им нищо не е напомняло за съмнителното минало. Макар връзки с клана сигурно са останали.

Ян посрбъваше от време на време уиски и слушаше разказа с видим интерес.

— Започваш ли да загриваш? — настойчиво повтори Тайбърн. — Така и според закона няма за какво да придиряме на Кенебък. Но плода не пада далеч от дървото. Родил се е в бандитско семейство и мисли като бандит. Те по рождение мразят да делят, дори с родния си брат. Да убие Байън не можеше, но се постара да го сломи и направи живота му толкова весел, че момчето избяга от къщи. А сега дори е загивал.

Ян кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че ще се съгласите — продължи Тайбърн, — с мнението ми, че Кенебък печели. Постигна своето. Байън избяга от вкъщи и се записа войник. А с вас той въобще не иска да се свързва. Да, командире, независимо от милионите си и кавгаджийския си характер, той е разумен и силен човек. Добре схваща, че борбата с вас означава да се откаже от всичко, което цени хубави жени, добро пиене и въобще забавленията. И защо му е? Брайън напусна играта. По собствената си глупост попада в обкръжение и загива. А това е било нужно на Джеймс. И никой не може да измени положението. Зад Кенебък се намират закона, парите, връзките и влиянието. А срещу него сте само вие — самотен боец. И разчитате ли наистина да победите?

— Аз изпълнявам дълга си — отвърна Ян, пи още една глътка уиски и замислено завъртя чашата в ръката си.

— Ти си офицер и трябва добре да разбираш положението. — възкликна Тайбърн. — Толкова ли е важен този дълг?

Дорсаецът му хвърли бърз поглед и отново се захвана с чашата си.

— Най-важното е дълга на командира пред войниците му — той приказваше бавно, като нещо отдавна и дълбоко обмислено. — Войникът напълно зависи от офицера и има правото на пълни грижи за себе си. Командирите, които забравят това, ги съдят и това служи за урок на останалите. Това е справедливо и такова положение на нещата създава взаимна отговорност, която ние наричаме дълг.

Тайбърн беше като зашеметен.

— И вие се каните да възстановите справедливостта в името на войниците, загинали по вина на Брайън? — Тайбърн едва сега започна да разбира, какво водеше дорсаеца. — Затова ли сте дошли тук?

— Да — кимна Ян и поздрави по войнишки с чашата си.

— Но Кенебък е цивилен и не е подчинен на вашите закони.

В този миг се раздаде звънеца на видеотелефона. Ян остави настрана празната чаша и включи за разговор. Широките му рамене напълно преграждаха екрана, но Тайбърн чуваше спокойно звуците. Обаждаше се Кенебък.

— Привет Грайм!

— Слушам ви — отвърна след известно мълчание Ян.

— Сега съм сам — гласът на Кенебък изглеждаше рязък и неестествен, — вечеринката свърши и аз поразгледах нещата на Брайън. — Той млъкна.

Тайбърн сякаш с кожата си почувствува някаква недоизказаност и нарастващо напрежение, което Ян не бързаше да разреши.

— И какво от това? — запита Ян след дълга пауза.

— Не взимай на сериозно първата ни среща — Кенебък почти се извиняваше и само резкия тон не съответствуваше никак на произнесените думи, — какво ще кажеш, ако опитаме отново? Качи се при мен и да поговорим за Брайън сериозно.

— Идвам — Ян кимна и изключи видеотелефона.

— Стой! — Тайбърн скочи на крака. — Вие не трябва да се срещате с него!

— И защo? — намигна с насмешка Ян. — Сам бяхте свидетел, като ме покани.

Тайбърн веднага утихна.

— Така е. покани ви. не помислихте ли, защo му е нужно?

— Да поговорим за Брайън. Разгледал му е вещите, сам е и няма друга работа.

— Но в това пакетче няма нищо интересно! От митницата ни изпратиха списъка с вещите: часовник, тефтерче, паспорт... Обикновени вещи на войник...

— Така е, нищо интересно — съгласи се Ян, — затова иска да ме изслуша.

— И какво вие можете да му кажете?

— Това, което иска да чуе.

Полицаят го изгледа с нескрито удивление.

— Джеймс винаги се е страхувал от брат си — търпеливо, като на дете, започна да обяснява дорсаецът. — Струвало у се, че той може да стане по-значителна личност от него. Затова се е опитал да го сломи, а когато не му се удало, просто да го убие.

— Но Джеймс не е убивал брат си!

— Сигурен ли сте? — с насмешка каза Ян и се насочи към вратата.

Тайбърн седеше като ударен от гръм. Накрая се овладя, хукна към вратата и хвана дорсаеца за рамото.

— Чакайте — почти викаше той. — Вие не бива да се виждате с Кенебък на четири очи. Тези тримата бандити са охраната му. Сигурен съм, че е подготвил някаква клопка.

Дорсаецът внимателно, като гледаше да не обиди полицаия, се освободи от ръката му.

— Аз предполагам същото — каза той и излезе навън.

Тайбърн замря на вратата и дълго гледаше след него. Едва когато дорсаецът изчезна от погледа му, той се събуди. Веднага изтича при служебния асансьор и щом се оказа в стаята си, включи наблюдаващата апаратура.

В хола нямаше никого. Ян се приближи до вратата на салона и понеже тя беше открената, той влезе без да чука. По масите стояха празни чаши и пълни пепелници. Кенебък го чакаше до прозореца и щом го видя, се изправи на крака.

Дорсаецът се приближи и спря на една крачка от него. Кенебък настойчиво се взираше в лицето на госта и очакваше той да започни, но така и не дочака, махна с ръка към креслото с покана да седне. Ян непринудено се настани, а през това време домакинът се върна на мястото си.

— Ще пийнеш ли нещо? — предложи той и кимна към бутилката и чашата на масата. — Пакетът, който ми предаде, изглежда съдържа само личните вещи на брат ми?

— А какво друго може да има там? — дорсаецът сякаш се удиви.

Пръстите на Кенебък стиснаха чашата за крачето й. Той изглеждаше удивен и дори възмутен. А после неочаквано се разсмя високо и напълно искрено, като разкъса появилото се напрежение.

— Ти не ме разбрах, командире — въздъхна той, — тук питам аз, а ти трябва да ми отговаряш. И така, защо си дошъл при мене?

— Да изпълня дълга си — отвърна Ян.

— Дълг ли? — удиви се Кенебък. — На кого е нужен този дълг? — изглеждаше така, сякаш ще се залее със смях, но нещо го удържа и той притихна. — Нима ти дължиш нещо на Брайън? Та ти не си бил дори свързан с него.

— Както и да се отнасям към него, аз не забравям, че той е бил мой офицер.

— Толкова ли е важно това, да е един от твоите офицери? Преди всичко той е мой брат!

— Не — все така спокойно възрази Ян, — когато става дума за справедливост, роднинството остава настрана.

— Че каква справедливост? — Кенебък не удържа този път смеха си. — Ти си дошъл да искаш справедливост за Брайън ли?

— И за загиналите войници...

— Тридесет и двама войника — разсмя се отново Кенебък. — Тридесет и двама мъртъвци. Но аз не съм познавал тези хора, нито съм бил там. Така че с нищо не съм виновен за смъртта им, бог ми е свидетел. Подвел ги е Брайън и той си го е заплатил. Ясно е, че с отряда си е могъл да завладее щаба на противника. И веднага да получи цялата слава и почести — Кенебък отново се изсмя. — И ако това не му се е удало, то по дяволите къде съм аз в тази работа, а?

— За това, че Брайън се е старал заради тебе — каза Ян. — Тръгнал е да ти докаже, че е отчаян и смел момък.

— Аз не съм виновен, че той така и не стана възрастен — Кенебък си поигра с чашата и изведнъж метна цялото й съдържание в гърлото си. Сетне отново се ухили. — Той не дорасна до мен — продължи Кенебък да върти чашата си. — Аз просто не исках да призная, че е направен от друго тесто — и погледна Ян с напълно празните си очи. — Запомни го добре, аз съм напълно друг!

Но дорсаецът не се канеше да му отговаря. Кенебък се вгледа в него и започна да се променя в лице.

— Не ми ли вярваш? — произнесе той настойчиво. — По-добре кажи веднага, но аз наистина не приличам на Брайън. Та аз рискувах да се срещна насаме с теб.

— Виж ти, наистина ли?

За първи път, откакто ги наблюдаваше Тайбърн долови в гласа на дорсаеца напълно човешко задоволство.

— Ние тук сме само двамата — Джеймс за пореден път се разсмя, но сега ясно се долавяше самохвалството. — Разбира се, зад стената се намира охраната ми. В наши дни си струва да си предвидлив. Е, и още една изненада има...

Той свирна и в краката му се метна нещо, което на пръв поглед изглеждаше куче. Черното метално тяло бързо се плъзгаше на въздушна възглавница. Ян го разгледа с интерес. На пода стоеше стоманена кутия с две гъвкави пипала.

— Автомет — кимна с удивление дорсаецът.

— Точно така — потвърди Кенебък, — настроен е на мен. Нещо като втора отбранителна линия. Дори и да се справиш с охраната ми, да ме настигнеш, автомета ще успее да ме спаси. Така че не те каня на погребението си. С мен няма да се разправиш. По-добре се предай веднага. — Той се разсмя високо и блъсна настрана автомета. — Върни се на мястото си!

Машината веднага се скри под креслото.

— Убеди ли се — обясни Кенебък, — че добре съм се подготвил. И мисля, че е напълно в реда на нещата. Ти си професионалист, следователно си по-силен и опитен от мен. Значи, да успея да те победея, трябва да привлеча странична сила, с която ти няма да успееш да се справиш. Аз успях да я намеря. Сега в това положение ти нищо няма да ме надвиеш. Разбра ли? Край. Вън си от играта.

Най-после Кенебък остави на мира чашата си.

— Аз не съм Брайън. Доказах, че мога да се справя с теб.
Грейм мълчеше. А Тайбърн направо се бе залепил за екрана.

— А ще искаш ли? — изведнъж се усмихна Ян.

Кенебък направо опули очи. Кръвта му нахлу в главата и лицето му се зачерви.

— Ти какво, издевателствуваш ли над мен? Ха, искам ли да опитам?

Джеймс скочи на крака и без да може да се сдържа, забяга насамнатам из помещението. Тайбърн нито за миг не се съмняваше, че се разиграва предварително подготвен сценарий. Често бе виждал това: възмущение, развихряне на емоциите и... адвокатите пледират за „в състояние на афект“.

Докато Грейм най-вероятно и не подозираше това.

— Този войник дали е въоръжен? — запита Тайбърн техника на подслушвателната апаратура.

— Не му е необходимо. А Кенебък има оръжие — техникът тикна показалеца си под мишницата на наблюдавания. — Тук е пистолета му.

Тайбърн силно стисна и без това схванатите си пръсти и удари с юмрук по масата:

— Само това ни трябваше!

А в салона Кенебък все още викаше. Дойде време и се обърна демонстративно с гръб към дорсаеца:

— Хайде де, давай, опитай съдбата си. Вратата е заключена и тук няма никой. Какво, не вярваш ли?

Той се хвърли към прозореца и изключи силовото поле. Смесицата дъжд и сняг нахлу в стаята. Кенебък отново се обърна към Ян.

Дорсаецът стоеше неподвижен и не помръдваше. Концертният номер не мина. Трябваше да се променя тактиката.

— Защо не пробваш, а? — не скриваше ехидството си Кенебък.
— Май вече не ти се иска? А може би ти просто се страхуваш?

— Ние не завършихме разговора си за Брайън.

— Е, да, за Брайън. — Кенебък не отстъпваше по спокойствие на дорсаеца. — Не беше глупак, искаше да стане като мен. Направо излизаше от кожата си, но нищо не ставаше. — Милионерът се вгледа

в Ян. — Така че и тази операция се провали. Той беше едно нищожество и от него нищо не можеше да излезе. Типичен неудачник.

— Но и добре са му помогнали за това!

Кенебък се завъртя в креслото.

— Не те разбирам, ама наистина! В какво да са му помогнали?

— Изключително с помощта на любимия му брат — гласът на Грейм изплющя като камшик. — Ти си се постарал да направиш от него второто си аз, и така лесно да предвиждаш постъпките му. Готвил си се за голяма игра, а си притежавал и добър тим. Докато Брайън винаги е бил сам и всички удари са се стоварвали върху него. Как да не спечелиш?

Кенебък с труд оправи дишането си.

— Какви са тези глупости — викна той и едва тук забеляза, колко дрезгав е станал гласът му.

— Ти си се опитвал да го докараш до самоубийство — продължи в същия тон Грейм, — но Брайън не беше способен да го направи. Той добре знаеше, че също има права. Но повече му се искаше да получи твоето признание. Отдавна те беше разбрал, що за човек си, и какви цели преследваш, но от детинството му е останало желанието да заслужи похвала именно от теб. Всичко му е било ясно и въпреки това е мечтаел да ти докаже, че не е по-лош от теб. И до самата си гибел играеше по твоите правила.

— Е, и какво от това? — избоботи Кенебък. — Карай и доказвай всичко до край.

— Тогава той решил да се махне от Земята и да стане наемник. Не заради патриотизма, както го правят заселниците на Нютон, не заради войната, както са родени дорсайците и не заради приключенията, към каквито се стремят рудотърсачите от Коба. А само да ти докаже, че ти си сгрешил относно него. Той избрал такава сфера на дейност, в която ти нямаш никаква власт. Постоянно ти е писал за всичко и в дъното на душата си се е надявал, че някога ще го посрещнеш като роден брат.

Кенебък седеше мълчаливо в креслото си, очите му горяха и дишаше тежко.

— Но това не влизаше в твоите планове — търпеливо продължаваше Грейм. — Ти не забелязваше писмата му и не отговаряше. Навярно си чакал, че от самотата ще психяса и от нещо ще

пропадне. Но нещата ставаха иначе. Забелязаха го и той започна да се издига по служебната стълбица. И ето го офицер, командир на отряд. Това те е разтревожило. Ако продължи така, Брайън ще заеме видно положение и ще продължи да се усъвършенствува. Това си решил да не допускаш.

Кенебък седеше мълчаливо, като потопен в транс.

Ян завърши обвиненията си:

— И тогава си сметнал, че е време да действуваш. За рождения си ден, точно преди онази нещастна нощ, той е получил от тебе поздравителна картичка, първа вест от брат си. Ето, наслаждавай й се!

Дорсаецът извади от джоба си сгънатата картичка. Изглежда отначало раздражено са я смачкали, а после са се опитали да изгладят с гореща ютия. Ян я разгъна и пхна рисунката с текста едва ли не под носа на Кенебък. Той я погледна и отпусна поглед. Там беше нарисован небрежно заек с карабина на гърба и търкаляща се каска в краката му.

Кенебък внимателно погледна дорсаеца. Устните му трепнаха, но вместо усмивка по лицето премина нервна гримаса.

— Това ли е всичко? — запита той.

— Не съвсем. Освен картичката... — дорсаецът се протегна към джоба си.

— Достатъчно! Стига! — завика Кенебък.

Той неочаквано скочи на крака, премести креслото между себе си и Ян и отстъпи към прозореца. В същия миг в ръката му се оказа пистолет и веднага стреля. Дорсаецът дори не помръдна. Само мускулите трепнаха, когато в тях се настани куршумът.

Обикновеният човек при раняване получава шок и губи съзнание. А дорсаецът сякаш оживя. Изправи се и тръгна към Кенебък. Той завика и започна да стреля безразборно, като отстъпваше назад.

— Умри! Изчезни! — виеше той, но дорсаецът се приближаваше като неизбежната съдба.

Два куршума го уцелиха, но той се разтърси като излязло куче от водата. Кенебък се опря с гръб към перваза на прозореца. Нямаше къде повече да отстъпва. Трескаво се заозърта, но не виждаше никъде изход. Патроните бяха свършили. Зави с неестествен глас, хвърли безполезния пистолет в главата на Ян, с неочаквана бързина се обърна и изскочи през прозореца. Писъците му бързо заглъхнаха на фона на бушуващия вятър. Щеше да прелети край тридесет етажа.

Ян се спря. Ръката му продължаваше да стиска това, което така силно изплаши Кенебък. Още миг се задържа прав и изведнъж тежко рухна на пода.

Когато Тайбърн и техника пробиха тавана и се спуснаха в помещението, те веднага видяха на килима изпадналите вещи от разтворените пръсти на Грейм: тубичка с жълта боя и четчица — символите на страхливостта.

* * *

Два дни по-късно Тайбърн и Ян се разделяха на същото място, където се бяха срещнали — до зданието на космодрума. Отново валеше ситен дъжд и от студа дорсаецът, който още не беше напълно оздравял, се присвиваше в шлифера си.

— Но трябва да си признаеш — Тайбърн продължаваше отдавнашния им разговор, — че победи само благодарение на щастливата случайност. Ти практически нямаше никакви шансове да се справиш с Кенебък и да останеш жив.

— Не съм съгласен! — засмя се Грейм. — Тук нямаше нито щастие, нито късмет. Всичко мина, както беше замислено.

В болницата той беше отслабнал силно и в него, незасенчвана от телесната мощ, ясно се виждаше жизнената сила, която отличава дорсайците от другите хора.

Тайбърн с недоверие и удивление погледна Грейм.

— Трудно е да повярвам! Прекалено сложният замисъл може да се разсипе от всяко побутване. Кенебък можеше да не изпрати навън охраната, ти можеше да не вземеш тази картичка, той можеше вместо себе си да подстави професионален убиец...

Но той неочаквано замълча, сякаш го осени някакво ново и важно съображение.

— Аха, това означава, че когато си готвил тази примка с картичката, предварително си знаел, че ще останеш с него очи в очи. Откъде си бил толкова сигурен?

— На Кенебък не му трябваха свидетели. Трябваше му Двубой. Изглежда това е неговия начин на самоутвърждаване. А за мен подобно нещо е всекидневна работа. А вие въобще забравихте за това.

И ти, и Кенебък сте били сигурни, че във вашите условия съм напълно безпомощен. Ето как се възползувах от увереността ви.

— Но той ви покани сам. Наложил ви играта и ти я приел.

— Естествено. Той трябва да е сигурен, че ще бъде хазяин на положението — намира се в собствения си дом, защитен е и може по всяко време да ме премахне.

— Но това наистина е така — настояваше Тайбърн. — Той беше хазяинът на положението.

— Само ти се струваше така. Той много неща не знаеше и в много се съмняваше. И да си ги изясни искаше от мен. Но най-много го безпокоеше картичката. Искаше точно да знае, дали е в мен. Затова и предприел този опит за обиск в хола, но хората му се уплашиха.

— Зная, видях го — изръмжа Тайбърн.

— И още искаше да знае, разбрал ли съм неговата роля в тази история. Зная ли, че само заради тази провокация Брайън пренебрегнал заповедите и поведе хората си в рискована операция. Мислеше, че ще намери картичката в пакета с личните вещи на брат си, но остана излъган. Тогава реши да направи нещата така, че да намери начин да измъкне картичката от мен и да ме накара да му разкажа, всичко, което ми е известно. За него това е било важно, защото той сам е подтикнал Брайън да предприеме подобна глупост. Това че Брайън са го осъдили и разстреляли, нямало особено значение. В техният свят не приемат сериозно нито закона, нито морала, нито съда. Но аз можех да кажа и да докажа, че Брайън е бил по-силен и смел от по-възрастния си брат, а това той в никакъв случай не можеше да допусне. Затова и приел да ме изслуша насаме без свидетели и да ме премахне със собствените си ръце.

— И това почти му се удаде — завърши Тайбърн. — Още малко и...

— Но там беше автомета — спокойно продължи да обяснява Ян. — Аз не се съмнявах, че човек като Кенебък ще се застрахова за всички възможни варианти.

Над космодрума прозвуча сигнала за качване. Дорсаецът взе куфарчето си.

— Довиждане, лейтенанте — каза той и подаде ръка на Тайбърн.

— Довиждане, командире. И въпреки всичко, не ми се вярва. Значи, ти напълно съзнателно си влязъл в капана? И си бил сигурен в

изхода на двубоя?

Ян бе тръгнал към звездолета, който стоеше далече от тях на пистата. Изведнъж Тайбърн се откъсна от мястото си и с два скока догони дорсаеца, като го хвана за рамото. Той рязко се обърна.

— Почакай! — викна Тайбърн. — Май започнах да разбирам. Ти предварително си знаел, че ще стреля по тебе и може да те убие. Но в името на загиналите войници си приел възможността. Нали е така? Сигурен съм! Но не мога да разбера, как човек може да се реши на това? Подобна издръжливост не е по силите на никого, дори и да е професионален войник.

Дорсаецът замислено изглежда полицая.

— Казано честно, аз не съм просто войник, както вие тук го разбирате. За вас това е професия и нищо повече. Така мислеше и Кенебък. Тази грешка го погуби. Той е мислил, че в непривичната обстановка, където няма да мога да приложа обучението си, аз ще бъда безпомощен. Но е забравил, че аз съм дорсаец и за мен войната не е професия, а самия живот, за който съм роден.

Тайбърн усети мека тръпка по тялото си.

— Но тогава, кой си ти все пак?! — възкликна той.

Ян го погледна в очите със спокойния си зареян поглед и отвърна тихо:

— Аз съм създаден за бой Войник от Дорсай.

После се обърна и бързо тръгна към кораба.

Тайбърн още дълго виждаше главата му, която плаваше над тълпата пътници.

КОДЗИ ТАНАКА ПРЕСЛЕДВАНЕТО

1

„... А сега следват местните новини. Днес вечерта на Хокайдо, между Хидака и Обохино, на държавната аутострада №274 отново се появи тайнствената кола-убиец. В резултат на сблъскване с нея са катастрофирали две леки коли и са се запалили...“

Кадрите на телерепортажа се съпровождат с коментар на говорителя. Обемното изображение даваше осакатените и наранени лица на хората с пълния им ужас. Да-а, гледката не беше от приятните — най-малкото не беше такава, която да радва, когато си в креслото с чаша в ръка.

Всъщност, струва ли си нервите, да го вземаш навътре? Щом така или иначе няма с какво друго да се занимаваш, гледай телевизия и смучи евтино уиски. Дори за пивницата не ми стигаха парите. А да спя бе така рано — всичко на всичко осем часа. Разбира се, може да поскитам по улиците, да позакача някое и друго момиче, но и за това сега не ми стигат нито силите, нито настроението...

Казано честно, пропаднах. Не живеях, а вегетирах. Дните ми минаваха така скучно и мъчително, че направо се измъчвах. Но най-изморен се усещах от себе си, от самотата между четирите стени на жалката ми стая...

На екрана се мяркаха фигури, а говорителят ги допълваше с подробности:

„— Броят на жертвите до днес надвишава двуцифрено число. Както предполага полицията, виновник за катастрофите е загадъчна машина-робот, която се управлява от компютър. Независимо от всички взети мерки тя успява да се изплъзне от преследвачите. Изглежда,

дневно време се крие нейде из Хокайдо, а с идването на тъмнината, напуска скривалището си и започва да търси нови жертви. Специалистите смятат, че неукротимата страст към разрушения е предизвикана от неизправности в логическия блок на процесора...“

— Ама че работа! — изумих се аз. — Толкова сили привлякоха за търсенето ѝ, дори вдигнаха по тревога реактивните въртолети, а да не могат да я открият! Колко ли мощен трябва да е мозъка на тази кола? Ами ако не е машина?!

Нещо странно и необяснимо се криеше в поведението на блуждаещата невидимка, която журналистите бяха кръстили машината-убиец. Това не ми позволяваше да я смятам за механизъм. Тя бе станала сензация преди месец. Тайнствената кола се появяваше в южната част на Хокайдо, преследваше леките автомобили по пътищата с номера 274, 237, 235 и в прилежащите им райони. На външен вид това бе спортна кола с тъмнозелен цвят. И без никакво съмнение — машина-робот, тъй като още никой не бе успял да забележи на волана човешка фигура. В наши дни, когато почти на всеки автомобил има електронна система на управление, подобно допускане не изглеждаше свръхестествено.

Но в тази машина-робот имаше нещо особено.

Сякаш я движеше дива и необуздана с нищо извратена жажда за убийства. Да настигне вървящата отпред кола, да я бутне, обърне или насочи към скалите или пропастите... Животът на хората не се взимаше предвид. Тук се криеше главната загадка. Нали в електронния мозък на всеки робот е заложено грижата за безопасността на човека...

Тръснах глава, избавих се от натрапчивите мисли и тъжно се усмигнах. Защо ли трябва да си блъскам главата с такива загадки? Та аз сам не мога дори да седна зад кормилото... А от мрачната като пещера стая скоро ще ме изхвърлят. Скромната компенсация за уволнението ми почти свършваше.

Бъдещето не ми предлагаше нищо утешително. Не е така лесно на един изпитател на автомобили и състезател да си намери работа, когато е загубил квалификация. А аз бях загубил най-важното — вярата в себе си. Започнах да се страхувам от скоростта след онази

катастрофа при надбягването, когато загина моят съекипник и приятел... Загина по моя вина... Той умря, а аз се оказах в тази отвратителна стая, където дните се нижеха унили и еднообразни. На кого ли съм нужен с този изчезнал вкус към спортната злоба и високите скорости?

Звънна се. Видеофона беше стар, но добре си вършеше работата. Вдигнах слушалката. На светналия екран се появи образа на мъж. Фигурата му се виждаше до кръста. Нещо познато ми се мярна в спокойното лице на този вече не много млад човек.

— Здравейте, Самодзима-сан — раздаде се невъзмутимия глас в пълно съответствие със спокойното му лице. — Ние отдавна не сме се виждали. Вие сигурно дори не ме помните. Аз съм Кайда...

Кимнах неволно. Разбираше се, че го помнех. Как бих го забравил?! Бащата на моя приятел, същият, който загина в катастрофата преди половин година. По време на погребението тази невъзмутима маска се вряза завинаги в паметта ми. Спомням си, че изпитвах истински мъки, макар той с нищо, дори неволно, не изказа скръбта си, не се издаде и не ме укори. Да, Кайда стоически понесе загубата на единствения си син.

Приятелят ми неведнъж бе казвал, че семейството му е заможно, но аз дори и в мислите си не можех да си представя истинските размери на богатството им. Погребението бе извършено с изискан разкош. Близките му се настаниха в най-хубавия хотел на града, като заеха цял етаж с най-скъпите апартаменти. Това бяха в буквалния смисъл приказно богати хора, които не знаеха колко пари имат, притежатели на безкрайни земи в северните области на Хонсю и Хокайдо.

— Разбира се, че ви помня. Много се радвам, че ми се обадохте... — едва чуто измърморих. И откъде да взема сили да го погледна в очите? Сърцето не забравя лесно. А аз му отнех най-скъпото.

— Не беше така лесно да открия новия ви адрес...

— Смених и работата и покрива. В пропастта се сривах без спиране — отвърнах с горчива насмешка. Всъщност и аз имах право на известно съчувствие. Моята загуба не беше никак малка.

— Не ви ли попречих на работата?

— Както виждате. — посочих с ръка убийствената сивота на стените. — Сега поне имам колкото си искам свободно време.

— Е, това е прекрасно — усмихна се той. — Значи мога да разчитам на вас. Направете ми услуга и елате утре при мен в хотела.

Кимнах в знак на съгласие. Не бих казал, че тази молба ме възхити, но вероятно той имаше някакви свои съображения...

През нощта сънувах сън. Нося се, хълбок до хълбок, с загиналия приятел. На финала пристигаме заедно. Но всичко става не на нормалната писта — доколкото ми стигат очите, наоколо се простира безкрайна равнина. И ние двамата се носим заедно в безбрежния простор, обхванати от необяснима злоба и се стремим да се изпреварим.

2

Коридорът на хотела ухаеше с особената миризма на местата, в които парите текат като река. Електронните лампи заливаха алените пътеки с меката си светлина. Оказах се пред нужната ми врата, почуках и влязох. За миг сякаш ослепях. Изисканата маса бе подредена като за банкет, а на нея седяха мъж и жена. Но ме заслепи не вида на ястията или елегантната фигура на господин Кайда. До него седеше девойка в много проста но елегантна рокля за коктейли без нито едно украшение. А тя нямаше и нужда от тях. Нито една скъпоценност на света не би увеличила прелестта на такава красавица.

— Това е Ейдзи Самедзима. Разказвах ти за него. Съекипник на нашия Съосуке... Добри другари са били...

Старецът премести погледа си от девойката на мен.

— Запознайте се, моля, Самедзима-сан. Тази девойка е годеницата на моя син. Нарича се Маки. Маки Кикумото. Като дъщеря ми е. Когато Съосуке загина, тя зае мястото му в семейството.

Девойката се усмихна и наведе глава. Дългите ѝ прави коси бяха вчесани по старинен обичай. Но се усмихваха само устните, а очите ме гледаха с неприязън. „Приятелството ви беше така силно, че ти го погуби“ — сякаш така казваха.

— Помолих я да присъствува на нашия разговор — продължи Кайда, — нали темата има непосредствено отношение към нея.

Ние се захванахме да вечеряме и известно време цари мълчание. Скариди и бяло вино. Трябва ли да казвам, че питието бе превъзходно. С благодарност погледнах старецът: колко хубаво беше, че не предложиха да се срещнем в моята схлупена бърлога. Все още в душата ми тлееше някакво самолюбие. И в този миг долових затаена болка в очите на Маки. А може би състрадание към стария Кайда?

Когато привършихме със супата и разменихме безброй думи в празни светски приказки, Кайда решително произнесе:

— Мисля, че е време да поговорим сериозно.

Лицето на девойката се напрегна.

— Не много отдавна на Хокайдо се появи загадъчната машина-робот. Наричат я колата-убиец. Сигурно сте слушали за нея?

— Естествено. Всички говорят само за нея.

— Мда-а... Е, вие какво мислите за това?

— Просто не мога да си го обясня. Това е всичко, което ще кажа. Разбира се, че е робот с електронен мозък. Тук няма нищо необикновено. Но трябва някъде по пътя да ѝ свърши бензина? Тя не може да се движи сама по себе си. Чудеса няма!

Старецът навлажни с език изпръхналите си устни и кимна.

— Но ако допуснем, че машината се управлява не от обикновен компютър, а от самоорганизираща се система, подобна на човешкия разум? — бавно изрече той.

— Не може да бъде! — усъмних се искрено. — До сега никой не е създал такова мощно кибернетическо устройство с толкова малки размери! По-лесно е да се свърже жив човешки мозък с машината.

— Какво пък... — Старецът отново кимна и някак си се сви, сбръчка, а от краищата на устните му сякаш течеше чудовищно напрежение. — Ти отгатна...

Аз замръзнах на мястото си:

— Откъде ви е известно това?

— Известно ми е, защото аз го направих.

Внезапно заговори девойката и гласът ѝ, който прозвуча за пръв път през тази вечер, беше напълно безстрастен:

— Самедзима-сан, Съсуке е жив. Поне разумът му е жив. А машината е просто обвивката, в която той съществува.

— Сега вече напълно разбирам, че съм направил неппростима грешка — дрезгаво проговори Кайда. — Може да се оправдавам, че това е сляпа родителска любов, воля на покойния... Но все едно не трябваше да допускам това безумие.

— Значи вие сте поставили мозъка на Съсуке в блока за управление на колата? — направо бях пресипнал от вълнение и собствения ми глас изглеждаше напълно чужд.

— Съсуке беше като омагьосан от колите — отвърна Маки вместо стареца. — Машини, скорост, — за това живееше. И не искаше след смъртта си да се раздели. Дори когато плътта му умря... И чичо... Не, ние не можем да пренебрегнем последната му воля!

Това ме порази като гръм. Веднага в това не можеше да се повярва. Разбира се, съвременната бионика бе постигнала необикновени успехи, а и с операции по хомопластика няма да удивиш никого. Но с човешкия мозък!... Да го свържат с електронна система! Кайда сякаш прочете мислите ми и каза:

— Както ви е известно, аз разполагам с много средства. Заплатих тази сложна операция. Естествено имаше риск... но всичко мина успешно. Разумът на сина ми оцеля и оживя. Съсуке се превъплати в красив спортен автомобил, направен по специална поръчка с газотурбинен двигател и шаси на последен спортен модел. Смятах, че имотите ми на Хокайдо са достатъчно обширни, но...

— Той не е пожелал да признае определените му граници и е започнал да преследва и унищожава минаващите по шосето коли.

— Да, вие сте напълно прав. — В гласът на стареца се долови отчаяние. — Изглежда, постепенно губи ума си. С какво друго да се обясни? Но не разбирам защо? В него сякаш се е вселил зъл дух. Но както и да е, време е да го спрем. За щастие, още никой не се е сетил, че убиецът е човешки мозък. Операцията бе направена в най строга тайна. На лекарите им беше добре платено, за да си държат езика зад зъбите. Така че засега тайната не излиза наяве...

— А как си го представяте? Та той е на кола, която няма равна на себе си. Вие сами казахте, че е направена по специална поръчка. Трудно ще бъде дори да се настигне.

— Затова и ви се доверихме. Вие сте били приятели със Съсуке и заедно сте участвували на състезания. Познавате навиците му, характера му и начина на каране. Никой, освен вие, не ще успее да го хване. И Кола съм ви приготвил. Също е направена по поръчка. Но уви, равностойна е на неговата!

— Виждам, че всичко сте премислили — измърморих аз. Необяснима мъка закипя в гърдите ми. Аз вече не съм същия и не мога да карам както преди!... Но как да им го обясня?

— Нали вината е ваша — изведнъж тихо пророни Маки. — Вие го лишихте от телесната му обвивка. Да, такава беше волята му. Но може би, именно отчаянието, неудовлетвореността от новото тяло го е довело до умопобъркване? Вие трябва да му помогнете.

— Как? Разбирате ли какво говорите?! Да допуснем, че унищожа колата. Но тогава ще загине и той!

— Съгласен съм на всичко — глухо каза старецът. — Имам ви пълното доверие.

Гърлото ми се сви. Каква клопка, от която изход няма...

— Е, добре. Ще се постарая нещо да направя — изцедих с последни сили.

3

Погледнах електронния часовник на таблото: показваше два след полунощ. Стъклото на колата беше като залято с черен лак — толкова непрогледна беше тъмнината. Напред през прохода водеше пустинен път, по който свободно се разхождаха ветровете. Тук и денем не минаваха много коли. Тази държавна аутострада бе ремонтирана съвсем скоро. Започваше от Юбари и до хидаки минаваше главно през гори, където рядко ще видиш човешко жилище.

Забелязах я на четвъртия ден от търсенето.

Първите опити минаха безплодно. Естествено, излизах само нощем, но по оживените пътища като 237 и 238 дори нощем потокът не спираше — тирове с прицепи, полицейски патрули и мотоциклетисти. Изобщо, скоро разбрах, че да срещна тук колата-убиец, е просто наивно, присъщо повече за сукалчетата от „племето на бегачите“ — любителите на силни усещания, носещи се по пътищата с надеждата случайно да я срещнат. Равнините на Хокайдо около Хидаки са така просторни, че подобна вероятност е направо нищожна. Трябваше да се въоръжа с търпение.

Тихо и недоволно ръмжи двигателят. Това е естествено, когато възможностите му са до 20000 оборота в минута, мощност 200 коня, а го карат едва с 60 километра в час. Истинско оскърбление за моя стоманен кон. Какъв възторг изпитах, когато за пръв път видях това съвършенство на техниката, изпълнено с мощ и изящество! Прекрасен двуместен спортен автомобил! Тялото му бе леко огънато и клинообразно с ярък червен цвят. Вътре в него имаше всичко: и сложна електронна апаратура за автоматично управление, въздушна възглавница, противоударно устройство и т. н. до най-малките подробности.

Имах си план. Тези продължителни разходки по далечните отклонения извършвах не за удоволствие. Просто изучавах плацдарма. Освен това трябваше да си възвърна формата и да свикна с колата.

... Когато за първи път влязох в кабината и се загледах в таблото, зад гърба ми се раздаде гласът на стария Кайда:

— Обърнете специално внимание на този превключвател.

Погледнах. Превключвател като превключвател. нищо особено.

— Това устройство стреля с маслени снаряди. Маслото се разлива по платното и колелата почват да се плъзгат. В критичен момент може да го използвате като скрита в ръкава карта.

— Маслен заряд ли?! — почувствувах се не на себе си и погледнах стареца. — И за това ми сте помислили?...

— Такъв ми е принципа, да изпипвам нещата до край — той пребледня като тебешир, но не отмести очите си, докато ми го казваше. — Искам да разберете: това не е играчка.

— Вие сте прав. — Аз излязох от колата. Разбихах го още от мига, в който видях за първи път тази машина.

— Харесва ли ви цветът ѝ? — Маки ме гледаше с вцепени пръсти и в тона ѝ се усещаше ледена насмешка.

— Прилича на цинобър? — отвърнах аз. — Малко е ярка, но не изглежда лошо.

— Внимателно изучих статистиката на нещастните случаи. Повече от тридесет процента от нападнатите коли са били с червен цвят. Затова решихме и вашата кола да е червена. Именно червените коли предизвикват в него особена ненавист. И защо ли?

— Ами... — объркано отвърнах и направо изстинах вътрешно от внезапната догадка: по време на катастрофата бях на машина с яркочервен цвят. нима толкова много ме ненавижда? Но на глас казах невъзмутимо: — Сигурно го възбужда като силен дразнител за един възпален мозък. Това мога да предположа.

Тя кимна. Дори и сега не мога без болка да помисля за надменната и всеразбираща насмешка.

Пътят непрекъснато се изкачваше. До настъпването на зимата имаше още много време, но през нощите студът пронизваше костите. На разсъмване платното се покриваше със скреж и трябваше да съм непрекъснато нащрек.

Ярката светлина на фаровете разкъсваше ледения мрак на нощта. Като омагьосан гледах, как се руши на всеки завой под тези остри лъчи непроницаемата наглед глуха стена.

И в този миг... Цял се превърнах на слух. Някъде отпред се чуваше почукване на нещо метално, което многократно се повтаряше от планинското ехо. Това бе неравномерно и захласващо се тракане на мотор. Сетне се чу пронизителен вой на клаксон и след него — с нищо друго не можеше да се сбърка, — отвратително, пронизващо сякаш нервите на зъбите, разкъсващо скърцане на смазан и разчупван метал. Намали оборотите на двигателя си до минимум и в настъпилата тишина звуците започнаха да се чуват удивително отчетливо.

Трескаво си поех дъх и натиснах педала на газта. В прохода нещо ставаше. Но ако на такова място и в този час се е случила беда, то значи трябва да се търси машината-убиец. Почти беше сигурно.

Не трябва да и дам да се скрие! Летях по шосето и взимах завоите най-икономично. Само кола като моята, със стоманени шини и свръхздорово окачване можеше да издържи подобни претоварвания. Чувствувах я като че ли бях свързан в едно с нея. И още как! Но да я управлявам виртуозно като префинен електронен мозък... Е, нито един компютър няма да гони машината си по такъв начин, като изцежда от двигателя всичко, на което е способен. Той е длъжен преди всичко да усигорява безопасността!...

Като вихър влетях в прохода. След остър завой видях пламъците. Вдясно се издигаше стената на скалите. Наляво зееше пропаст. А в канавката, на едно малко свободно пространство се бяха струпали една на друга три обърнати леки коли. И горяха на воля. Рязко натиснах спирачките. Гумите се плъзнаха, но успях да спра на мястото на произшествието. В светлината на пожара видях две неподвижни човешки фигури на земята — изглежда, са били изхвърлени от машините при удара. Дори и някой да беше останал в купетата, аз бях безсилен да помогна с нещо: огънят се бе развихрил яростно и поглъщаше смачканите купета, изпъстрени с ярки и успоредни ивици. Гледай ти! Това били от „Племето на бегачите“ — търсачите на силни усещания...

Приближих се до проснатите на платното фигури. Ако нещастниците още дишаха, можеше нещо да се направи. И в този миг в гърба ме удари ярък сноп светлина. Стремително се обърнах. В мрака, изпод надвисналите скални грамади, ме зяпаха две ярки очи.

Няколко секунди затаеното чудовище в мрака ме разглеждаше втренчено. Стоях като парализиран. Моторът му заработи по-силно. То

явно се канеше да изчезва.

Нагоре се метнаха ярки езици на пламъците и осветиха подобен на моя двуместен спортен автомобил, боядисан тъмнозелено. Машината-убиец! Старият Кайда я беше оборудвал с радар, телесенсорна апаратура и разни други електронни щуротии — просто да ти е страшно да си помислиш. И в този миг забелязах в купето, там, където не можеше да има никой, бледо лице в ореола на разпуснати дълги коси. Колата веднага изфуча и изчезна в мрака като истински дух.

Вцепенението ми премина. Тряснах вратата в движение, обърнах така рязко, че шините изсвистяха, но беше вече късно. Загубих сражението преди то да почне.

След като минах през прохода, стремително се заспуцах и се носих така до самите предградия на Юбари. Пътят беше толкова празен, сякаш беше изметен. Нито едно огънче не пламна на него. А машината-убиец изглежда се разтвори във въздуха.

4

— Вие бяхте прав — казах сутринта на закуска. — Той действително е полудял.

Беше почти пладне. Когато се върнах във фермана на разсъмване, заспах като убит и едва преди малко станах. В огромното помещение на масата седяха Кайда и Маки. Тя отново му гостуваше.

— Вие сигурно вече сте чули за снощното произшествие — продължих аз. — Има нови жертви. Този път цели три коли наведнъж. Бях на местопрестъплението. И той беше близо до мен. Криеше се в мрака като див хищник. Не мота да кажа, дали ме позна. Но ми се стори, че се подиграва с мен. Не, това не е биоробот. Този звяр притежава човешка душа. И е обхванат от непреодолима жажда за разрушение. Вие бяхте прави — трябва да го унищожим.

— Вчера загинаха още двама — прошепна Маки. Устата ѝ се покри с бръчици. Изведнъж си представих, какво изпитва тя сега. Дори обилната, но с вкус нанесена козметика не можеше да скрие силната умора. — Но това е така несправедливо, да го обвиняват във всичко само него! А това „Племе на бегачите“... Те отново го преследваха заради пустата му забава. Не той, а те го преследваха. И си получиха полагащото им се възнаграждение.

— Но силите им бяха така неравностойни — отвърнах предизвикателно. — Опитът, а и колите... Дори е смешно да ги сравняваме. Като състезател Съсуке нямаше равен на себе си, нито един компютър не можеше да се мери с него, а вие сте му дали най-съвършената машина на света. Кой може да го надмине сега, когато водач и машина са се слели в едно? Изходът е бил предрешен. Казано иначе — едно зверско убийство.

Очите на Маки избухнаха. Моите думи предизвикаха в душата ѝ буря от негодуване. Но това продължи само миг и изчезна така, че повече нищо не се забелязваше.

— И още нещо: някой му помага.

Кайда преглътна с мъка.

— Защо смятате така?

— Защото без странична помощ просто не може нищо да направи. Как ще си набавя гориво? Да предположим, че ограбва някоя бензиностанция. Та нали сам не е в състояние да налива бензин в резервоара. Така че бензина го карат в скривалището му. А и полицията има подобни подозрения. Колкото до мен, аз съм сигурен в това.

— Сигурен ли? — като ехо повтори Маки и на устните ѝ отново се плъзна сянката на студената насмешка. — Вие искате да кажете, че сте видели неговият съучастник?

Срещнах погледа ѝ, опитах се да го разгадая, но напразно. Душата на девойката беше заключена за мен. Колебах се още миг. Нещо ме подтикваше да кажа: „Да, видях го със собствените си очи. Ясно видях някакво лице“. Но се сдържах и отвърнах сухо:

— Има съучастник. И трябва да тръгнем по тази нишка.

— Е, щом е така — направи изводите си Кайда, — надяваме се на вас. Може да поискате всичко, което ви трябва.

— Нищо не ми трябва, освен време.

След около час срещнах Маки в задния двор, до конюшнията. Извеждаше навън един кон. Язденето беше любимото ѝ занимание. В джинсите си и високите ботушки за езда девойката беше направо очарователна. Има жени, чиято красота става по-ярка, когато дрехите ѝ са по-скромни. Тя беше в това число.

Тя сядаше в седлото, когато ме видя. Гневно тръсна косите си, и това движение не беше нито грубо, нито вулгарно, — Маки ме измери с поглед и хладно се осведоми:

— Вие изглежда искате нещо да ми кажете?

— Да, нужно е да поговорим насаме — отвърнах аз. — Искам да ви питам за две неща. Вероятно въпросите ми ще ви се сторят нескромни, но все пак ви моля да ми отговорите. Къде бяхте тази вечер?

— През нощта ли? В леглото си. Наистина, аз не успях да заспя.

Очите ѝ проблеснаха предизвикателно. Нещо тайно, скрито в самото сърце на Маки, разпалваше този огън.

— Добре. Ще ви кажа истината. Снощи не бях в къщи. Излязох с колата си. — Маки притежаваше бяла спортна машина с роторен

двигател, малко по-малка от моята. — Не можах да заспя, затова кръстосвах цяла нощ пътищата. Доволен ли сте сега?

Кимнах неопределено. В тези думи Маки разкриваше целия си характер: нито да отстъпва, нито да отвръща на предизвикателствата, нито да лъже, дори в крайни случаи.

— И още един въпрос. Кажете, още ли го обичате? Да, Съсуке Кайда?...

Лицето ѝ се превърна в студена маска. Гледаше ме така, сякаш ме виждаше за пръв път. Между нас се простря бездънна пропаст.

— Вече ви казах... Съсуке Кайда не е умрял. Той съществува. Неговата душа, дори затворена в машина, е жива. Тя е чиста и безценна като съкровище, принадлежеше ми и не е загинала. Защо да не мога да я обичам?

— „Чиста и безценна“... Да, но е било някога, а сега... Сега е пречупена и осакатена. В нея има само злоба и ненавист. Тази душа е станала недостойна за вас. Вие казахте, че трябва да му помогна. Какво имахте предвид? Да го оставя на мира? Или да си свърша работата докрай?

— Вие сте един слепец! — почти възкликна Маки. — Нима не виждате колко страдам? — маската от лицето ѝ падна и то се изпълни с ярост. Вън от себе си девойката размаха камшика и рязко дръпна поводите, като усмири танцуващия кон.

— Но аз не съм казал още всичко. Да знаете: аз съм длъжен да го спра. И ще го спра, независимо какво ще ми струва. Защото аз съм обектът на ненавистта на Съсуке. Като е станал киборг, той е почнал мъчително да изживява своята непълноценност. Отчаянието го кара да мъсти — и затова унищожавя всички попаднали му машини. Но главната му цел са хората. Мъчителната им смърт му доставя наслада. Стига повече безсмислени убийства. Аз съм тук и нямам намерение да бягам. Хвърлям му ръкавицата.

Погледнах под око залялото със сълзи лице на Маки.

— Моля ви да му го предадете. Ако случайно срещнете съучастника му... Кажете, че искам да се срещна със Съсуке в честен двубой, както някога на надбягванията.

— Ще му предам! — завика Маки и заби шпори в хълбоците на коня. Животното ме блъсна при изправянето си на задните крака и се понесе в бесен галоп. Аз дълго гледах след изчезващия силует. После

се обърнах и закрачих към къщата. Трябваше още веднъж да поговоря със стария Кайда. Веднага ми трябваше още едно нещо.

5

Аз чаках. Сега това се превърна в основната ми работа. Бях скрил колата си в горичката до главния изход на фермата и никоой не минаваше през вратата без да го видя. Знаех, че колкото и време да изгубя, нямаше да пропусна търсения човек.

След срещата с колата-убиец се изтърколиха три денонощия. Той се бе затаил. Вероятно горивото му бе свършило. Крие се в закътано място и чака съучастника си да попълни запасите.

Същевременно направих няколко разузнавателни излизания извън фермата. Разбира се, с едничката цел да покажа, че нещо правя. Но веднага след вратата, излизах от пътя, гасях фаровете и започвах да чакам, чакам...

И ето, че настъпи третата вечер. Дори паднах духом и ме обхванаха съмнения — не греша ли в сметките си? Докато с лявата ръка разтривах схванатото си рамо, с дясната извадих цигара. Пакетът бе почти празен. А в устата си усещах отвратителен вкус. Моторът работеше на празен ход и от студа ме спасяваше единствено отоплението, но и то едва-едва грееше. Не успях да дръпна както трябва, когато изведнъж...

На монтирания в таблото за прибори екран неочаквано оживя някаква неподвижна до този миг точка. Раздаде се тихо бръмчене. Приборът се казваше „Омир“ и представляваше портативен радар. Настроен беше на предварително белязан обект, който излъчва къси радиовълни. Можеше да следи движеща се цел от разстояние десет километра. За него бях говорил със стария Кайда.

Незабелязано бях поставил предавател в една от колите във фермата — чудесната бяла спортна машина на Маки Кикумото. И сега нейната отметка на екрана започна да се движи. В потайна доба тя отиваше някъде. Но къде? При колата-убиец, при Съосуке Кайда! Повече не се съмнявах, кой му е помощник.

Бялата кола бавно стигна вратите. Сиянието на луната освети крехката фигура зад волана. Тя слезе отвори вратата, изкара машината

извън фермата, отново слезе и затвори вратата.

Като изчаках няколко минути, тръгнах по следите ѝ. Не се страхувах, че ще изгубя бялата машина. Приборът безпогрешно улавяше сигналите и мъждукащото петънце ми сочеше пътя.

Маки караше на север по шосе № 273, към градчето Симидзу. Пътят беше безлюден и се насочваше към прохода Хикати. На места скоростта ѝ стигаше сто километра — явно девойката бързаше.

Следвах я на разстояние три километра. Това е точно разстоянието от което фаровете не се виждат. Засега тя кара по шосето. Но скоро трябва някъде да се отклони към планините и да ме заведе в скривалището на Съосуке Кайда.

Страхът ми от скоростта бе отдавна изчезнал и аз не забелязах, кога стана това. Сега ме владееше едно чувство — чувството за дълг. Машината-убиец е рожба на сляпата родителска обич, но нали аз съм първопричината. Една-единствена мисъл ме гонеше напред: аз, а не някой друг, вдъхнах живот в това чудовище, което вилнееше из просторите на Хокайдо. Само като го унищожа, мога да изкупя греха си.

Докато следях светещата точка, така се увлякох, че не поглеждах настрани. Опомних се едва, когато в ретроогледалото, съвсем близо зад мен, се разтвориха цветовете на някакви фарове. Това бе цяла колона, най-малкото десет коли. Те се стараеха да ме обкръжат, да ми пресекат пътя и аз се досетих, че не са обикновени машини. Проточеният рев на моторите им действуваше на нервите ми като досадно бръмчене на пчели. Но преследвачите, изглежда се наслаждаваха на тези звуци. Изплъзналото се от очите на пътната полиция „племе на бегачите“ се носеше като упоено от скоростта.

Заколебах се: не ми бе ясно, какво искат. Можех да се опитам да се откъсна от тях, като форсирам до край мотора. Но тези идиоти с радост ще се включат в гонитбата. А сега време за подобни игри нямам... Мигът закъснение, докато бях в нерешителност, се оказа достатъчен първата машина да ме надмине. Сега бях напълно обкръжен. Някой зад мен замига с фаровете: „Отстъпи пътя!“.

Натиснах бавно спирачките и без да бързам излязох извън платното. Те също спряха, наскачаха от колите и тръгнаха към мен. Това бяха десет човека в еднакви състезателни костюми, украсени със

свастики на бял фон. Огледах се: всички имаха великолепни мощни машини. Въобще класически образци на „племето на бегачите“.

Пръв до колата ми се приближи един наперен младенец, изглежда шефа на бандата, и нетърпеливо потропа с кокалчетата на пръстите си по страничното стъкло. Спуснах го. Той без стеснените пъхна главата си вътре в купето и носът ми бе потопен в сладникавата миризма на марихуана.

— До нас дойдоха слухове, че ... — процеди той през зъби.

— И какви са те? — проявих аз любопитство.

— Че някой е започнал да излиза на лов. Ние не бихме възразявали... Всеки е свободен да прави, каквото си иска. Но има едно нещо...

Погледнах издутите и отпуснати бузи и усетих, как по гърба ми преминаха противни тръпки.

— Работата е там — продължи той, — че това е наша плячка. Ние също го преследваме. Той осакати няколко наши момчета. И две от тях загинаха. Не се каним да го отстъпваме на друг. Разбра ли?

„Гледай, какво било — помислих си аз. — От някъде е изтекла информация. На фермата има човек, който не умее да си държи езикът зад зъбите. Всички старания на стария Кайда се били напразни.“

— Нямам никакво отношение към това.

— Стига си се правил на глупак! Добре те познаваме. И затова не ни казвай, че просто си решил да се поразходиш с кола в късните часове на нощта.

Неволно прехапах устни. С рязко движение се опитах да вдигна стъклото, но той се оказа по-бърз за частица от секундата. Нещо студено се допря до гърлото ми. Ловджийски нож!

— Не прави глупости. Гаси двигателя и излизай!

Подчиних се. Има мигове, когато няма възможност да избираш, ако ти е скъп живота. Като се усмихна криво, младежът прибра ножа във вътрешния си джоб и с издевателски тон проточи:

— Е, извинявай...

Нещо ме опари по тила, очите ми се заслепиха, колената ми се подкосиха и аз рухнах на земята.

Събуди ме ужасен студ. Колко ли време съм пролежал на пътя? От само себе си се разбира, че юначагите отдавна са изчезнали. Как да е се домъкнах до колата и направо паднах на седалката. Ключът

стърчеше в запалването. Запалих мотора, включих радара и видях това, което очаквах. на екрана нямаше и следа от отметката. Обектът беше излязъл вън от зоната за приемане на сигнали. Е, какво пък, те постигнаха своето. Аз загубих това, което преследвах.

6

Главата щеше да се пръсне от болка. Съзнанието ми често се помътняваше. Но колата ми летеше и летеше напред. Трябваше да ги настигна! Когато Маки се срещне със Съсуке, тя ще му даде бензин. „Кръвта“ отново ще потече по жилите на убиеца! Той ще може да се движи. Но щом чудовището излезе на пътя, почти веднага ще се натъкне на „племето“. Това не бива да се допуска. Машината-убиец е моя! Няма да я отстъпя никому! Стига повече безсмислени кръвопролития. „Племето на бегачите“ не е равно на Съсуке, в което аз неведнъж се бях убеждавал. Краят щеше да бъде един и същ — коли и хора щяха да загинат. Любителите не могат да се сравняват с един професионалист.

Носих се край бреговете на Сарюгава към прохода. Не ги ли намеря там, обръщам обратно и при Хидаки излизам на пътя за Юбари. Именно по тези пътища, водещи за Сорати и Камикава, се крие машината-убиец.

Идваше часът, в който нощния мрак и най-черен и гъст. След всеки завой на изкачващия се път в светлината на фаровете изплаваше пустинното и празно, чисто и невинно шосе. Тук дори патрулна кола няма да срещнеш. Прекалено затънтено местенце.

Замислих се. Защо ли е полудял? Професионалният състезател винаги е рѣба между живота и смъртта. В това Съсуке е бил убеден и си е давал сметка. След катастрофата сам е пожелал да се превърне в машина. И волята му е изпълнена. Станал е едно цяло с колата, която е обичал. Но блаженството е продължило малко. Защо? Защото, изглежда, съществуването на кибернетичен организъм в края на краищата е лишено от смисъл. Живият човешки разум не е в състояние да живее в студените метални обятия...

Внезапно пред мен блеснаха ярки светлини. Тук пътят завиваше плавно. От лявата ми страна се издигаха стръмни скали, в дясно зееше бездънна пропаст. На около двеста метра бе избухнало отражение на фарове от склона на планината. И почти веднага от завоя с невероятна

скорост излетя някаква кола. Занесе се силно, но веднага се оправи. когато се оправих от изумлението — не винаги може да се наслаждаваш на такава класа, — тя беше вече далече. Но аз успях да различа прилепената към земята стойка на спортната машина и нейния цвят: тъмнозелен... Това е той! Няма никаква грешка. Познах я по силуета. Той ми се бе врязал завинаги в паметта.

Инстинктивно превключих скоростите и рязко натиснах спирачката. Колелата блокираха, запързалах се известно разстояние и спрях. В същия миг отново бях заслепен: от завоя избликна светлина. Чух се скърцането на гумите и иззад скалите изскочиха няколко машини. Приличаха на глутница кучета, които гонят лисица. Песовете бяха подушили плячката. Те преследваха заклет враг.

Единственото, което на можех да разбера, бе защо бяга от тях? Изглежда бе решил да се поразвлече и едва тогава да ги убие. Пръстите ми сами се протегнаха към таблото. Оръдието със снаряди от масло... Стреляше с капсули в които се намираше по пет литра хлъзгаща се течност. Като попадне в целта, снарядът се пръска и маслото залива пътя. Бях се убедил в ефективността на действието му. Старият Кайда бе заклет прагматик и когато изразходва толкова средства за това опасно и противозаконно приспособление, сигурно е изхождал от мисълта, че непременно ще бъде употребено някога. Натиснах копчето. От изстрела колата се разтресе. Светлините на колата пред мен сякаш бяха обвити с някаква димка. последва нещо неправдоподобно: колата изгуби стабилност и се завъртя около оста си, на едно място, подобно на куче, което гони опашката си. Искрено поисках водача да е момче на мястото си. Та не желяех да падне в пропастта. Пронизителен вой на спирачки, трясък на мачкано желязо... Трите предни коли се плъзгаха в здрава прегръдка, докато не се спряха в склона на планината.

Повече не гледах. Рязко обърнах и потеглих като ракета. Съдбата на „племето на бегачите“ вече не ме интересуваше. Започнах преследването.

Завоите следваха един след друг. Пътят водеше надолу. Излязох от поредния вираж и го видях — бе пред мен, на около петстотин метра. Светлините на фаровете ми просто го измъкнаха от мрака. Тъмнозелената кола започна да забавя скорост. Така ме допускаше до себе си.

Залепих се за опашката му, малко вдясно. Той влетя в насрещното платно. И наду газ. Носихме се един до друг, почти слети. Погледнах през страничното стъкло. Зловещият силует на спортната кола приличаше на разпрострял се по земята паяк. Там някъде, зад таблото, в блока за контрол, се мятеше живия разум на Съсукке Кайда, сред сложната плетеница от електроника. Но... Той не беше сам! В купето, където не можеше да има някой друг, видях блед профил.

Лицето се обърна към мен. Маки! Блеснаха бели зъби. На лицето ѝ бе изписано странно блаженство, сякаш бе напълно пияна. И тогава разбрах истината. Тя преживяваше най-висшето наслаждение. Нямах с какво да се сравни такова щастие — да се повериш на любимия човек...

От време на време Съсукке тържествено свиреше. Той ме поздравяваше! Искрено се радваше на срещата ни... Лицето ми се покри с цвета на срама. Изглежда аз съм грешал? Напрасно съм мислил, че ме ненавижда?

Но прилива на угризения на съвестта продължи кратко. Съсукке рязко изви и ме удари силно по корпуса. Хванах се здраво за волана и отчаяно се опитах да си върна управлението на колата. Машината-убиец оправда името си. Бликналите дружески чувства бяха следствие на минутна слабост.

Нова яростна атака! Един след друг той ми нанасяше жестоки удари. В дясно чернееше дълбока пропаст. Изглежда, изпълнен с безумна ярост, се стремеше да ме блъсне долу. Ние приличахме на две диви животни, които упоени от кървавата си борба, бяха забравили всичко друго на света. В битката прилагаме цялото си умение и ловкост, като мигновено долавяхме и най-малката грешка на другия.

Гумите така виеха, че просто късаха тъпанчетата на ушите ми. Мачканата ламарина гърмеше. Така изминахме няколко завои. Шансовете ни за победа бяха приблизително равни. Но такова състезание на пределна скорост не можеше да продължи вечно. Когато го разбрах, бях на косъм от смъртта.

След поредната, този път особено яростна атака, колата ми загуби стабилност и се понесе право към бетонната ограда. С всички сили натиснах спирачките и завъртях волана наляво. Машината се връза в преградата, купето ѝ се смачка като хартия и тя увисна над пропастта, като предните колела продължаваха да се въртят.

Помъчих се да отворя вратата, но тя не се поддаде. Навярно се бе заклинила при удара. А противникът ми, който се бе пронесъл напред, сега рязко завиваше и се готвеше за нова атака. Вцепених се. Можех само да го наблюдавам.

Да ме изпрати в ада, не му трябваха усилия. Достатъчно бе леко да ме бутне отзад...

Един от фаровете му не гореше: бе разбит по време на схватката. Но и останалото здраво око яростно ме заслепяваше. Стиснах клепачи и зачаках края. Но той не идваше. Вместо него се раздаде силен удар в преградата и същевременно отчаяното скърцане на спиращките.

Отворих очи и видях колата-убиец да лети над пропастта и бавно да пада надолу. Тя едва не ме докосна. За миг се мярна лицето на Маки — от отворената уста излиташе беззвучен вопъл.

Така и не зная защо той изведнъж загуби управление. Може при удара в оградата от моята кола да се е изляло маслото. И той да е попаднал на тази хлъзгава повърхност. При засилване подобно плъзгане е фатално. Аварийното антиблокиращо устройство не успя да сработи. Всичките му опити да се задържи на пътя останаха напразно и той — не, те, — полетяха към ада вместо мен.

В клисурата замлъкна дългото боботещо ехо. Около мен се установи неправдоподобна тишина. Висях на предпазните ремъци като привързан на кръст и не можех да си поема дъх. Трябваше ми още време да дойда на себе си.

**РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ
СКИТНИК ИЗ КОСМОСА**

I

Към площада, на който в Борлаам се правеха наддавания, се приближи един чужденец, точно когато продаваха протeya. Този чужденец се наричаше Бар Херндън, висок мъж с гордо лице, белязано с печата на самотата. Но той не беше се родил такъв, макар неговото собствено първоначално лице да беше по произход гордо и винаги бе самотен.

С помощта на рамената си проби път през гъстата тълпа. Денят се оказа топъл и задушен и въпреки това доста зяпачи се бяха събрали да гледат аукциона. Наддаването се ръководеше от някакъв агозлит, нисичък и дебеличък, но с глас на мощен бик. В протегнатата си ръка държеше протeya и от време на време го стискаше и така го караше да приема най-различни форми.

— Гледайте, дами и господа, гледайте, колко различни, необикновени и вълнуващи образи!

Точно в този миг протeya бе застинал във формата на осемлъчева звезда, сърцевината на която бе синьозелена, а всяко пипало — огненочервено. Насилван от тласъците на безмилостния търговец, той се изменяше, когато молекулите на тялото му губеха сцеплението помежду си и започваха да търсят нова устойчива структура...

... змии, дървета, отровна рогата жаба...

Агозлита тържествуващо се усмихваше широко на публиката и показваше всичките си петдесет пожълтели зъба, които стигаха на дължина до три сантиметра.

— Е, каква цена предлагате? — настойчивият му тон гърмеше на грубия Борлаамски език. — Кой иска да си купи това създание от една далечна планета?

— Пет стелари — произнесе ярко гримирана борлаамска аристократка, която се намираще в първите редици на зрителите.

— Пет стелара? Любопитно, госпожо. А кой ще започне с петдесет? Или сто?

Бар Херндън присви очи и се помъчи да разгледа по-добре протeya. Често му се беше случвало да се среща с променливи форми на живот и той разполагаше с доста сведения за особеностите им. Това бяха много своеобразни създания, които започваха непрекъснато да се измъчват от мига в който ги изтръгваха от родните им места. Тялото им притежаваше способността да се изменя, да приема най-екзотични форми и всяко такова изменение предизвикваше у тях такива страдания, каквито преживяваха хора при мъченията на ешафода.

— Петдесет стелара — изкудкудяка един от придворните на Владетеля Крелинг, неограничен деспот на обширната планета Борлаам. — Петдесет стелара за този протей.

— Кой ще предложи седемдесет и пет? — завика агозлитът към тълпата. — Аз съм доставил това същество с цената на живота на трима роби, всеки от които бих продал за не по-малко от сто стелара. Вие искате да съм в загуба ли?

— Седемдесет и пет — раздаде се глас от тълпата.

— Осемдесет — последва мигновен отговор.

— Сто — предложи аристократката от първия ред.

Хищното лице на агозлита се смекчаваше в съответствие със стихийното нарастване на цената. Протейт продължаваше непрекъснато да се извива и да приема все по-причудливи и заедно с това все по-жалки форми. Херндън стисна силно устни. Добре знаеше, какво е това истинско страдание.

— Двеста — спокойно произнесе той.

— О, нов глас! — заликува търговецът. — Глас от задните редове! Вие май казахте петстотин?

— Двеста — повтори хладнокръвно Херндън.

— Двеста и петдесет — побърза да повиши стоящият наблизко аристократ.

— И двадесет и пет отгоре — намеси се мълчащият до този миг собственик на цирка.

Херндън се намръщи. Сега, когато се намеси в търга, той, както и във всяко друго нещо, бе напълно завладян от ставащото. И на никого няма да отстъпи протeya!

— Четиристотин — уверено каза той.

За миг тишина обхвана търга, и то такава, че се чуваше дори чайките в морето. После се раздаде спокойният глас от първия ред:

— Четиристотин и петдесет.

— Петстотин — наддаде Херндън.

— Петстотин и петдесет.

Херндън не отвърна веднага и търговеца-агозлит опъна тънката си шия и се загледа, дали още някой няма да наддаде.

— Чух петстотин и петдесет — напевно произнесе той. — Не е лошо, но още не е достатъчно.

— Шестстотин — каза Херндън.

— Шестстотин двадесет и пет.

Херндън с труд се пребори с желанието да извади иглопистолета и да застреля съперника си пред очите на всичко. Вместо това стисна зъби и процеди:

— Шестстотин и петдесет.

Протеят се изви целия и заприлича на гърчеща се от болка псевдокотка. Тълпата се разкикоти от възторг.

— Шестстотин седемдесет и пет — раздаде се същият глас.

* * *

Търгът се превърна в двубой между двама кандидати, докато останалите станаха зрители и започнаха нетърпеливо да изчакват, кой пръв ще се откаже. Херндън премери с поглед съперника си. Това беше червеноброд придворен с ярки и пламтящи очи и с двоен ред брилянти по ризата си. Изглеждаше невероятно богат. Нямаше никаква надежда да надмогне такъв противник.

— Седемстотин стелара — произнесе Херндън. Сетне се обърна и като забеляза едно момче наблизко нетърпеливо го повика.

— Седемстотин двадесет и пет — произнесе аристократа.

— Виждаш ли този човек — зашепна Херндън на момчето, — там, напред пред мен? Който се обади с нова цена. Иди при него и му кажи, че неговата госпожа го вика.

Той даде на момчето една златна монета от пет стелара. То опули очи, после се усмихна и се запровира между зяпачите към аристократа.

— Деветстотин — предложи през това време Херндън.

Това бе много повече отколкото търговецът бе разчитал да вземе за протея и може би повече отколкото би могъл да си позволи дори

състоятелен аристократ. Но Херндън прекрасно разбираше, че въпросът не е за пари и затова предложи на съперника си почетен изход.

— последната цена е деветстотин — произнесе търговецът. — Лорд Морис, желаете ли да наддадете още?

— Разбира се — отвърна лордът, — но ме викат в къщи и трябва да вървя.

Видът му беше решителен и невероятно сърдит, но той не се осъмни в казаното му от момчето. Херндън си го отбеляза — при възможност можеше да се възползува от това. Догадката му се оказа правилна — той се убеди, че Лорд Морис, придворен на Владетеля, веднага бяга, щом го повика госпожата.

— Цената стигна деветстотин — повтори търговецът. — Нещо не чувам наддаване? Само деветстотин за такъв прекрасен протей! Ще даде ли някой хиляда?

Такъв не се намери. Изнизаха се нужните секунди, повече гласове не се чува. Херндън напрегнато чакаше в края на тълпата, докато търговецът монотонно не пропя:

— Деветстотин — първи път. Деветстотин — втори път. деветстотин и не повече... Протейт е ваш, приятелю, само за деветстотин. Елате насам с налични пари. А останалите призовавам да се върнат тук след десет минути, когато ще предложи няколко забележителни девойки в розови бузки от Уилидън. — И с непристойни движения подчерта женските им прелести.

Херндън тръгна напред. Тълпата започна да се разпръсва и когато се оказа около търговеца, там нямаше вече никой. Протейт бе приел образа на жаба и седеше свит като безформена пластилинова топка.

Херндън се вгледа в очите на агозлита, който отгоре на всичко миришеше лошо, и му се представи:

— Аз спечелих протей! На кого трябва да платя?

— На мен естествено — замърмори агозлитът. — Деветстотин стелара плюс тридесет за мито — и зверчето е ваше.

Херндън докосна копчето на своя пояс и от него навън изскочи наниз от стостелерови звена. Наброи девет, отдели ги от останалите и ги нареди пред търговеца. После извади от джоба си шест монети по пет стелара и небрежно ги хвърли на масата.

— Оставете си името за регистрацията — каза търговецът, след като преброи монетите и ги провери дали не са фалшиви. Последното извърши с приборче, измерващо плътността.

— Бар Херндън.

— От коя планета?

Херндън за миг се замисли.

— От Борлаам.

Агозлита вдигна очи.

— Нещо не ми приличате на борлаамец. Чистокръвен ли сте?

— А няма това има някакво значение за вас? Знайте, роден съм в прославения с пълноводните си реки континент Зънигог и парите ми са напълно редовни.

Агозлита старателно записа името му в регистрационната си книга, после обходи фигурата на Херндън с наглия си поглед и каза:

— Така и записах, Бар Херндън от Зънигог. Сега сте законен собственик на протeya. Сигурно ще ви е приятно да узнаете, че той вече е обучен, приведен в покорство и се е смирил със статута си на роб.

— Това ме радва извънредно — спокойно изрече Херндън.

Агозлита му връчи блестящия диск от полирана мед с набития в нея деветцифрен номер.

— Това е кодовото число. В случай, че робът се изгуби, занесете ключа в борлаамската Централа, от там ще го проследят и ще ви го върнат.

Сетне извади от джоба си миниатюрен излъчвател и небрежно го плъзна по масата.

— А това е резонаторът. Настроен е в резонанс с клетките на специална мрежа, присадена към тялото на протeya на субмолекулярно ниво. Тя не може да се извади за пренастройка. Когато не ви харесва, как се държи тази твар, просто разтръскайте резонатора. Много е важно робите да съблюдават наложената им дисциплина.

Херндън вдигна резонатора и каза:

— Протeyaт и без този инструмент изпитва не малко мъчения. Но ще го взема със себе си.

Търговецът сграбчи протeya и го смъкна от щанда в нозете на Херндън.

— Сега е изцяло ваш.

В това време около тях нямаше вече никой. Тълпата зяпачи се бе прехвърлила в другия край на площада, където се предлагаша диаманти. Херндън внимателно огледа заобикалящите го сгради и забеляза една уличка, която водеше към крайбрежната алея.

* * *

Като се отдалечи на няколко крачки от щанда на търговеца, Херндън се огледа. Агозлита се подготвяше за следващата част на търга. Зад полупрозрачна завеса се виждаха три изплашени и разсъблечени девойки от Уилидън, които готвеха да показват.

А в посока към морето се виждаше крайбрежната улица, обхваната от ниска стена, зад която се разстилаха ярките зелени простори на Сияйния Океан. За миг мислите на Херндън се устремиха към другия бряг, към далечния континент Зонигог, където се бе родил. Накрая погледа му се спря на ужасеният протей, който бе успял да промени наполовина формата си.

Деветстотин тридесет и пет телара за този протей! Устните му се сгърчиха в тъжна насмешка. Това бе огромна сума пари, много повече отколкото би могъл да си позволи да прахоса — при това в първия ден на завръщането си на Борлаам, след продължителното пребиваване на други планети.

Но вече нищо не можеше да му помогне. Позволи си да участва в тази авантюра и не поиска да скочи наскоро сред пътя. Подобно нещо не бива повече да си позволява, реши твърдо, като мислеше за изгореното и опожарено село в Зонигог, разграбено от мародерите на армията на Владетелят Крелиг.

— Застани на парапета — заповяда той на протейя.

Наполовина оформената уста произнесе неразбрано:

— Сто... панин?

— Разбра ли ме правилно? Тогава иди до стената. Върви, без да се обръщаш.

Херндън започна да чака. Протейят си направи крака и като се люлеееше, с несигурна походка запристъпва по изтрития паваж. Деветстотин тридесет и пет телера, с мъка си отбеляза още веднъж и извади иглопистолета.

Протейт продължи да пресича площада на пазаря в посока морето. Някой се разкрещя:

— Е-хей, тази твар се кани да изчезне в морето! Да я спра ли?

— Протейт е мой — студено отвърна Херндън. — Дръж се настрана от него, ако ти е скъпа кожата.

Няколко човека го гледаха като ошашавени, но никой не помръдна. Протейт се приближи до парапета и спря нерешително. Дори за най-низшите живи същества собственото самоунищожение не можеше да бъде желано, дори при това да се постига избавление от непоносими страдания.

— Качи се на стената — заповяда Херндън.

Протейт се подчини без да се бави. Пръстът на Херндън нежно галеше спусъка на пистолета. Той започна да се прицелва в съществото, което се бе изкачило на ниската стена и сега гледаше мътната вода на залива, изброи до три и стреля.

Тънкият иглообразен куршум като мълния изсвистя над паветата и се заби в гърба на протейа. Смъртта би трябвало да настъпи мигновено. В иглата се намираще нервнопарализираща отрова, която действуваше на всички известни форми на живот.

Застреляно точно в средата на поредното си превъплъщение, нещастното създание за миг замря на стената, сетне се катурна и плъосна във водата. Херндън прибра пистолета в кобура. Той видя свидетелите на тази сцена да поклащат глави и чу някой да казва шепнешком:

— Плати за него почти хиляда, а първото нещо бе да го застреля!

Да, скъпо му излезе това утро. Херндън се обърна с намерението да си върви, но откри, че пътят му е преграден от нисък човек с набръчкано лице, който бе изникнал от тълпата, събрана за разпродажбите на брилянти.

— Наричам се болър Бенджъмин — представи се тази дребна пародия на човек. Гласът му приличаше на пресипнало хъркане, тялото изглеждаше изсъхнало и смачкано и беше облечен в тясна измачкана куртка с неопределен цвят. — Аз видях това, което току-що направихте.

— Е, и какво от това? Нима ликвидацията на роб на обществено място се явява нарушение на закона? — навъси се Херндън.

— Само определен тип хора, могат да си го позволят, нали? — произнесе Болър Бенжамин. — Или жесток човек, или безразсъдно смел. Към кой тип вие самият се отнасяте?

— И към двата — отвърна Херндън. — А сега ми разрешете да мина...

— Само минутка — хрипливият глас внезапно заприлича на удари с бич. — Нека поговорим. Щом не съжелявате за хилядата стелара, с които купувате роб и после веднага го убивате, то не съжелявайте за няколкото думи, които ще размените с мен.

— Какво ви е нужно от мен?

— Вашите услуги — каза Бенжамин. — Нуждая се от помощта на подобен на вас човек. Вие сега свободен ли сте? Не зависите ли от някого?

Херндън си помисли за хилядата стелари — почти половината му пари, които бе захвърлил на вятъра, помисли си за Владетеля Крелинг, който ненавиждаше до дъното на душата си и който се бе заклел да убие на всяка цена. И за набръчкания човек пред себе си.

— С никого не съм свързан — каза той, — но цената ми е висока. Какво искате и какво можете да ми предложите?

Бенджамин се усмихна криво и започна да бърка във вътрешния джоб на куртката си. Когато я извади, на дланта заблестяха на слънцето няколко брилянти.

— Търгувам с тях — каза той. — За услугите плащам скъпо и прескъпо.

Брилянтите изчезнаха изведнъж в джоба му.

— Ако се заинтересувахте — продължи той, — то вървете след мен.

Херндън кимна.

— Заинтересувах се.

II

Херндън бе напуснал Борлаам точно преди година. А преди още година — на седемнадесетата година от управлението на Владетелят Крелиг — банда мародери нахлу в родното му село на континента Зонигог и донесе смърт и разрушение. Семейството на Херндън не избягна всеобщата участ: бащата и майката бяха убити веднага, по-малкия му брат бе отведен в робство, а сестрата бяха изнасилили и накрая убиха.

Селото беше изгорено до основи. И само Бар Херндън избягна смъртта. Преди да изчезне от селото, той взе със себе си двадесет хиляди стелари, принадлежащи на семейството му и успя да убие осем от най-добрите офицери на армията на Владетеля Крелиг.

Измъкна се от тази планетна система, отпрати се в състоящата се от деветдесет планети федерация Мелда и на планетата Мелда XVII придоби за много пали ново лице, което не притежаваше характерните за аристократа от Зонигог черти. Изчезнаха острите като острие на бръснач скули, бледата кожа, раздалечените очи и величествения, леко орлов нос, не приличащ на носа на никого от туземците на Зонигог. Върна се маскиран като космически скитник, свободен стрелец, безработен наемник, готов да се захване за работа на най-висока цена.

Хирурзите от Мелда бяха изменили лицето му, но не и сърцето му. В душата на Херндън пламтеше желание да отмъсти на Крелиг. На безжалостният Крелиг, неуязвимият, който се криеше зад огромните каменни стени на своята крепост, който се страхуваше от ненавистта на народа си.

Херндън можеше да бъде търпелив. Но се закле да убие Крелиг, и щеше да го направи рано или късно.

Сега се намираше на тясна уличка, близо до Бронзовото авеню, застроено с най-високите сгради, и се явяваше една от множеството криви улички, които образуваха Древния Квартал на Борлаам-сити, столицата на планетата със същото име. Той мълчаливо пресече централната част на града, като не досаждаше с разговори на дребния

си спътник и се измъчваше само от собствените си мисли и своята ненавист.

Бенджамин посочи едни железни врати вляво от тях.

— Тук — каза той и притисна длан към метала на вратата. Тя с тласък се вдигна нагоре и се скри в корниза над отвора. Човечето влезе вътре.

Херндън го последва и изведнъж се оказа стиснат сякаш от огромна ръка. Без да разбере същността на въздействието, той започна да се бори отчаяно с нахвърлилото се на него статично поле.

— Дявол да ви вземе, Бенджамин, освободете ме!

Хватката на полето не отслабна. Дребосъкът спокойно опипа Херндън, прибра иглопистолета, четирикамерния бластер и кортика.

— Май нямате повече оръжие? — запита Бенджамин и сам си отвърна: — Как ли пък не! Сега мога да изключа полето.

Херндън се разсърди не на шега.

— Можехте да ме предупредите. Кога ще ми бъде върнато оръжието?

— По-късно — отвърна Бенжамен. — Постарайте се да не проявявате буйния си нрав. Вървете след мен.

Заведе го в стая, където зад дървената маса се намираха трима мъже и една жена. Лицето на единият от мъжете издаваше благородния му произход, а другите двама си бяха вулгарни простосмъртни. Що се отнася до жената, то тя едва ли заслужаваше, погледа да се задържа дълго на нея — немарливо облечена, с увиснала безформена гръд и подуто лице, тя изглежда бе любовница на един от мъжете или дори обща на цялата група.

— Това е Бар Херндън — представи го Бенжамин. — Свободен космически скитник. Запознах се с него на пазаря. На търг спечели протей за хиляда стелари. Наблюдавах, как му заповяда да отиде до морето, а сетне го застреля с игла в гърба.

— Щом си пилее така парите, каква ще ни е ползата от него?

— Разкажи ни, защо уби своя роб? — запита Бенжамин.

Херндън мрачно се усмихна.

— Това ме позабавлява.

Един от простосмъртните, облечени в кожени дрехи, вдигна рамене и подхвърли:

— Такива са свободните скитници, не са като нормалните хора. Бенджамин, аз съм против това, да използваме неговите услуги.

— Но ние се нуждаем от тях — сряза го дребният Бенджамин и се обърна отново към Херндън. — А може би това беше нещо като реклама? Демонстрация на готовността ви да убивате и пълното ви безразличие към моралните ценности на човешкото общество?

— Вярно — ухили се Херндън. Само би му навредило, ако бе започнал да обяснява на тези хора истинската причина, по която отначало купи протeya, а после го уби — единствено да избави нещастното същество от продължаващите векове непоносими страдания. — Застрелях го за развлечение. И изглежда ми послужи добре, щом привлича вашето внимание към мен.

— Прекрасно — усмихна се Бенджамин. — Позволете ми тогава да ви обясня, какви хора сме ние. Това е Хейтмън Оверск, по-малкия брат на Лорд Морис.

Херндън погледна аристократа. Виж ти — втори син! Познат ред. На вторите синове не се полага наследствена собственост, и това, въпреки искриците на благородния им произход, ги кара често да тръгват по скрити в сянка пътечки.

— Днес имах удоволствието да надвия на търга вашия брат — не без гордост съобщи Херндън.

— Да надвиете морис? Невероятно!

Херндън повдигна плещи.

— Госпожата му го повика в къщи точно в разгара на търга и той бе принуден да тръгне. В противен случай протeya би му принадлежал, а аз щях да имам в джоба си деветстотин стелера повече.

— Тези двамата се казват Доргел и Резамод — посочи Бенджамин с пръст простосмъртните. — Те притежават решаващия глас в организацията ни. Ние не признаваме социалните разграничения. А тази — направи жест към девойката — е Мария. Принадлежи на Доргел, но не възразява и против краткосрочни заеми.

— Не се каня да взимам на заем — каза Херндън. — Е, каква роля ще ми предложите във вашата организация, Бенджамин?

— Резамод, донеси ми един екземпляр — изрече набръчканият дребосък.

Загорелият простосмъртен се надигна и насочи към тъмния ъгъл на слабо осветената стая. Там търси известно време нещо пипнешком в

чекмеджето на масата и после се върна със скъпоценен камък, който ярко искреше през стиснатите му пръсти. Но щом го постави на масата, камъкът веднага помръкна и лъчението му се намали рязко. Херндън веднага забеляза, че нито Хейтмън Овърск, нито Доргел си позволяваха да задържат погледа си на скъпоценността повече от секунда и той сам, също като тях, извърна глава настрани.

— Вземи го — каза Бенджамин.

Камъкът беше студен като парче лед. Херндън на шега го преобърна на дланта си и го загледа. Той притежаваше широки страни и някъде отвътре се излъчваше ярка светлина — изведнъж дишането му пресекна, — вътре видя едно лице. Лице на жена, мургаво и привлекателно, изплуващо от морските дълбини...

Пот изби по цялото му тяло. С усилие на волята си откъсна поглед от камъка и стисна юмрук. Миг по-късно с всички сили го захвърли в най-далечния край на стаята. Изчерви се, обърна се към Бенджамин и се нахвърли на него.

— Мошеник! Предател!

Ръцете му се протегнаха към гърлото на джуджето, но то с неочаквана пъргавост за него отскочи назад, а Доргел и Резамод се вклиниха между тях. Известно време Херндън измерва с поглед изпотените простосмъртни, но после отстъпи, като се тресеше от гняв.

— Можеше да ме предупреди — изрече той.

Бенджамин виновно се усмихна.

— Тогава проверката би се провалила. В организацията ни трябва да има силни хора. Овърск, какво мислиш за него?

— Отблъсна камъка — одобрително изрече запитаният. — Това е добър знак. Той ми харесва.

— Резамод?

Простосмъртният издаде някакъв хриплив звук, който бе преценен от Бенджамин като съгласие с мнението на Овърск. По подобен начин отвърна и Доргел. Херндън удари по масата и произнесе:

— Значи така, занимавате се със звездни камъни? И ми дадохте един без предупреждение? И какво щеше да стане, ако не бях устоял?

— Щяхме да ти продадем камъка и да те пуснем да ви вървиш, където ти видят очите — каза Бенджамин.

— Каква работа ще трябва да върша?

— Нашият бизнес се състои в това — започна да обяснява Овърск, — да доставяме тук звезди камъни от планетите на Външния Пояс на Галактиката, където ги добиват в рудници и да ги продаваме на тези, които могат да си го позволят. Цената, между другото, е петдесет хиляди стелара. Ние плащаме за парче по осем хиляди, но сами си ги доставяме. Трябва ни инспектор, който да проверява количеството и качеството на камъните при закупуването им. Останалото вземаме на себе си.

— Заплатата ти ще бъде добра — допълни Бенджамин. — Ще получаваш пет стелара на месец плюс решаващ глас в организацията.

Херндън се замисли. Търговията със звезди камъни се смяташе за най-мръсната работа в Галактиката. Хипноскопостеностите бързо заробваха собственика си и човек, свикнал да разглежда един и същ камък, напълно губеше разсъдъка си и се превръщаше в мърморещ идиот, способен единствено да съзерцава калейдоскопа чудесии в камъка.

Да се превърне съзерцаването в непрекъсната и гибелна потребност бе необикновено лесно. Само силен духом човек бе способен по собствена воля да откъсне поглед от звездния омайник, за останалите бе достатъчно да го докоснат бегло с очи. Херндън доказва силната си воля. Хора от подобен вид, които могат просто да убиват за наслада току-що купен роб, са винаги в състояние да отместят поглед от камъка.

— Какви са предварителните условия? — запита той.

— Пълно подчинение — отвърна Бенджамин, — включително хирургическо присаждане на съответно устройство.

— Виж, това не ми се нрави.

— На всички от нас е присадено — намеси се Овърск. — Дори и аз го притежавам.

— Щом всеки от вас носи в себе си такова устройство — забеляза Херндън, — то той пред кого всъщност носи отговорност?

— Между нас съществува пълен взаимен контрол и разпределение на функциите. Аз поддържам връзките с другите планети. Овърск търси подходящи клиенти тук, на Борлаам. Доргел и Резамод се явяват експедитори и се занимават с въпросите на охраната и транспорта. Ние се контролираме един друг.

— Но нали някой трябва да контролира осигурителното устройство? — не спираше Херндън. — Кой е той?

— Контролът преминава по ред, на всеки месец, от един на друг. Сега аз го осъществявам — поясни Бенджамин. — В следващия месец е ред на Овърск.

Херндън възбудено закрочи из тъмната стая. Предложението беше извънредно примамливо — пет хиляди на месец му позволяваха да живее разкошно. А и Овърск беше брат на Лорд Морис, който пък беше най-приближен на Владетеля.

Но самият Лорд Морис се намираще под чехъла на госпожата си. Сега всичко започна да се изяснява. Съчетанието на всички тези взаимни връзки в края на краищата можеше да доведе до мига, в който Владетелят Крелиг ще се окаже в непосредствена близост до него, Херндън.

Същевременно никак не му беше безразлично, че в тялото му ще се намира предохранително устройство. Знаеше принципа на действие. Щом се окаже заподозрян, че мами организацията, че иска да я предаде или се опитва да я напусне, то всеки, който притежава в този миг управлението, може да го превърне в молец пощада, разкъсан от болка роб. Подобна апаратура можеше да бъде извадена от тялото му единствено от хирурга, който я беше поставил.

Това означаваше да надене на себе си хомота на тази банда, а той имаше къде по-висока цел.

— Приемам — каза той. — Разкажете ми подробно, в какво ще се състоят задълженията ми.

— Поредната доставка камъни — започна Бенджамин — е събрана на планетата-доставчик и скоро ще бъде изпратена. Ние искаме да отидеш на тази планета и да съпровождаш товара по целия път през космическото пространство до тук. Ние търпим много загуби от кражби при всяка пратка и не виждаме друг начин да се предпази стоката.

— Ние знаем, кой е крадеца — продължи Овърск. — Вие трябва да го заловите на местопрестъплението и да ни избавите от него.

— Но аз не съм наемен убиец — спокойно възрази Херндън.

— Затова пък сте с облика на космически скитник. А това не свидетелствува за високо ниво на моралните качества — забеляза Овърск.

— При това никой от нас не спомена думата „убийство“ — произнесе спокойно Бенжамин. — А просто едно изпълнение на наказанието за извършено престъпление. Иначе казано — екзекуция.

Херндън скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Трябва ми аванс в размер на две заплати. Аз искам да се убедя с очите си, че всеки от вас има под кожата си невронните клетки на подсигурителната мрежа, преди да позволя на хирурга да ме докосне с ръка.

— Съгласни сме — отвърна Бенжамин и размени поглед с останалите членове на шайката.

— И още нещо. Трябва да ми дарите еднократно сумата от деветстотин тридесет и пет телара, които изразходвах днес да привлека вниманието на потенциалните работодатели.

Това беше явна лъжа, но и тя си имаше причина. Смисълът бе да покаже доминиращо положение сред тези хора, колкото се може по-бързо. Тогава с лекота ще може да изтръгне други отстъпки от тях.

— Съгласни сме — отвърна отново Бенджамин, но този път не толкова охотно.

— В такъв случай — каза Херндън, — смятам, че съм постъпил на служба при вас. Готов съм да тръгна още тази вечер. Щом бъдат изпълнени моите условия, аз предоставям тялото си в ръцете на вашия хирург.

III

Веднага щом парите на сума 10930 златни стелари бяха депонирани в банка Ройал на Борлаам и Херндън лично се убеди, че в телата на новите му съдружници е имплантирана невронната мрежа на осигурителното устройство, сам се отдаде в ръцете на хирурга. Повече гаранции не можеше да иска, без да рискува останалото.

Клиниката на лекаря се намираше на същото Авеню в полуразрушено старинно здание, построено без съмнение още във времената на Третата Империя. Самият хирург се оказа жилест и як младок с белег на едната буза от лъчево изгаряне и къс ляв крак. Аха, досети се Херндън, лекар в оставка от някой пиратски звездолет. Едва ли друг човек би се захванал с такава операция без да задава въпроси. Оставаше надеждата, че той си разбираше от работата.

Операцията продължи около час. Херндън беше под пълна упойка. Дойде на себе си, когато свалиха от него операционния похлупак. Не се чувствуваше по-зле отпреди операцията, но знаеше, че сега в тялото му на субмолекулярно ниво се намира извънредно тънка метална мрежа.

— Е, как е? Завършихте ли?

— Всичко е на ред — отвърна хирурга.

Херндън погледна Бенжамин. В ръката на джуджето ярко светеше някакъв металически предмет.

— Това е осигурителният апарат, Херндън. Разреш ми да ти покажа неговото действие.

Пръстите му се мръднаха едва-едва и Херндън веднага усети силна болка в ходилото на десния си крак. Палецът на дребосъка се изви и нещо огнено се заби в рамото. Сетне някаква лигава ръка стегна сърцето му.

— Достатъчно! — завика Херндън.

Той разбра, че навеки е подписал отказа си от свобода, ако този апарат продължи да се намира в ръцете на Бенжамин. Но сега това не го безпокоеше особено. От свободата се беше отказал в деня, когато

най-тържествено се бе заклек да стане свидетел на смъртта на Владетеля Крелиг.

Бенжамин бръкна в джоба на куртката си и извади малък кожен портфейл.

— Паспорта и другите необходими документи за едно далечно пътешествие — обясни джуджето.

— Имам си собствен паспорт.

Събеседникът му поклати глава.

— Така е по-добре. С виза е за Уайпър — сетне се обърна към хирурга. — Кога ще може да тръгне?

— Ако желае, още тази вечер.

— Прекрасно, Херндън. Тръгвай тази вечер.

* * *

В посока звездите на Външния Пояс на Галактиката, намиращ се на много хиляди светлинни години, стартира великолепият суперлайнер „Лорд Насийр“. Бенджамин бе уредил така нещата, че Херндън да пътува безплатно като човек от свитата на Лорд и Лейди Морис. Овърск успя да го назначи за Помощник на Разпоредителя на знатната двойка, която отиваше на почивка на една от планетите-курорти в Района на Пояса. Херндън не възрази, когато разбра, че ще пътува в обществото на Лорд и особено на Лейди Морис.

На този най-голям кораб от флотата разкошни звездолети на Борлаам дори на палуба „С“, където обитаваше прислугата, Херндън получи каюта с нормална сила на тежестта, със синтетична тапицерия и вграден хромохрон. Така разкошно не беше живял и в родния си дом, а неговите родители бяха от първенците на Зонигог.

Негово основно задължение бе да организира прекарването на вечерните часове и то така, че неговият патрон да изглежда най-великолепен сред тълпата други аристократи на борда. Съпрузите Морис мъкнеха със себе си свита наброяваща над сто души, включително слугите, стюардите, готвачите и платените хвалбоносци.

Когато остана сам в каютата си, Херндън внимателно се запозна с връчените му документи. Виза за Уайпър. От там се доставят звездните камъни! Уайпър, покритата с непроходима джунгла далечна

планета, до която цивилизацията едва-едва се докосваше. Нищо чудно, че така трудно се контролираше търговията с тази търсена стока.

Статис-генераторите изведоха кораба в нула пространството. Херндън веднага облече черночервените дрехи на свитата на Лорд Морис и по главния коридор тръгна към Голямата Зала, където Лорд и Лейди Морис събираха челядта си за първата вечер на пътешествието си.

Салонът за танци бе украсен с гирлянди от живи светещи същества. На входа тромаво подскачаше играещата мечка от Албирео XII. Когато Херндън влезе вътре в залата и се представи в качеството си на Втори Разпоредител, посрещнаха го борлаамци в същите дрехи като неговите и почтително му се поклониха.

За миг спря на прага и се загледа на блестящото великолепие на събраната публика. „Лорд Насийр“ беше изложба на разкоша, тук присъствуваха много богати Борлаамци, съперничейки си с великолепие на дрехите си и блясъка на скъпоценностите си с едни от най-високопоставените аристократи, самите Мориси.

При вида на всичко това Херндън почувствува справедлива обида. Макар да бе израснал отвъд морето, по произход и привилегии принадлежеше към най-висшето общество на планетата. А сега трябваше да се задоволява с одеждите на стюард.

Знатната двойка седеше на възвисени кресла в далечния край на Голямата Зала, където се намираше зоната за танци със значително намалена сила на тежестта; Танцьорите, подобно на персонажи от приказките, грациозно се въртяха около знатните особи, като само от време на време докосваха пода с крака.

Херндън веднага позна Лорд Морис — добре бе запомнил лицето му по време на търга. Това бе мрачен и нисък индивид с бъчвообразно туловище, кипрещ се с великолепното си облеклото на първи придворен на Владетеля, с остра брадичка, боядисана според последната мода в ярко червено. Той неподвижно седеше на креслото си и стискаше здраво дръжките, сякаш се опасяваше да не литне към тавана. Във въздуха непосредствено до него трепкаше едва забележимата димка на полето на неутрализатора, който го защитаваше от изстрелите на възможен убиец.

До него се намираше прелестната Лейди, така студена и недостъпна. Херндън бе поразен от младостта ѝ. Аристократите без

съмнение разполагаха със средства за възстановяване на изгубената свежест на женското лице, но така убедително да пресъздадат буйната живост на младежката красота, естествено не умееха. Тя беше не повече от двадесет и три — двадесет и пет години.

Съпругът ѝ изглеждаше няколко десетки години по-стар и не беше никак удивително, че така ревностно я пази.

Тя гледеше ставащото в собствените ѝ крака с приятна и доволна усмивка на уста. Херндън също се усмихна на красотата ѝ и на ползата, която се надяваше да получи от нея. Кожата ѝ беше нежна и розова. Слугинята, с която Херндън се бе запознал на долната палуба, му разказа, че тя два пъти дневно се къпе във вана с особен крем, доставян от контрабандисти. Очите ѝ бяха чисти и големи, носът красив и правилен, а устните се извиваха като две плавни дъги. Роклята ѝ бе така отрупана с изумруди, че сякаш изпускаше зелено лъчение. На шията ѝ роклята бе изрязана дълбоко и се виждаха закръглените гърди и силните рамене. В малката си ръка държеше скиптър инкрустиран с брилянти.

Херндън се огледа, намери една свободна придворна дама и я покани да танцуват. Завъртяха се мълчаливо и често влизаха в зоната на понижено привличане. Може би при други обстоятелства той би сметнал подобно прекарване на времето за много приятно, но сега въобще не търсеше приятни усещания. Всецяло го занимаваше задачата да обърне към себе си вниманието на Лейди Морис.

Това му се удаде, но не веднага. Той бе доста по-висок от останалите присъстващи на бала, забелязваше се сред събралите се придворни, а най-много му помогна това, че Лорд и Лейди напуснаха царствените си тронове и се присъединиха към танцуващите. Херндън се стараяше по-често да сменя партньорката си, докато не се окаже очи в очи с Лейди Морис.

— Не желаете ли да танцувате с мен? — запита тя.

Думите ѝ се сториха на Херндън като хвърлена на него лека есенна паяжина. Той се поклонил учтиво на Лейди.

— Това ще бъде най-висша чест за мен, миледи.

Те започнаха да танцуват. Водеше я с лекота. Херндън усещаше остро близостта на топлото ѝ тяло и в нежните ѝ очи забеляза някаква затаена и терзаеща болка, което по-добре от всякакви думи му подсказа, че не всичко е гладко в отношенията между Лейди и Лорда.

— Не ви познавам — каза Лейди. — Кой сте вие?

— Бар Херндън, миледи. От Зонигог.

— От Зонигог? Наистина ли? И какво ви е накарало да пресечете океана? Какво ви е привлякло в нашата столица?

Херндън се усмихна и след няколко изящни пируета произнесе:

— Жаждата за слава и успех, миледи. Да се живее в Зонигог не е лошо, там е така тихо и спокойно, но единственото място, където можеш да станеш известен е Борлаам Сити. Поради тази причина се обърнах към Хеймън Овърск, който ходатайствува, да ме включат в свитата на Лорд Морис.

— Значи вие сте познат с Овърск? Нали така?

— Не много близко. Бях известно време на служба при него, а после се прехвърлих тук.

— И така, вие крачка по крачка, с помощта на бившия си стопанин, се издигате все по-нагоре и по-нагоре, докато не се промъкнете през раменете на Лорд Морис до нозете на Владетеля. Такъв ли е планът ви?

Тя се усмихна обезоръжаващо, с което показа, че в думите ѝ няма дори сянка на осъждане. Херндън кимна и с цялата си искреност изрече:

— Признавам, това е моята цел. Макар, моля да ме извините за откровеността, изглежда, че могат да се появят причини, които да ме накарат да остана на служба при Лорд Морис по-дълго, отколкото предполагам първоначално.

Лицето на младата жена пламна. Тя разбра намека. И прошепна на Херндън:

— Вие сте дързък човек. Доколкото мога да съдя, причина за това са красивата външност и здравето тяло.

— Благодаря ви, миледи.

— Нямах намерение да ви хваля — каза тя, когато танцът свърши и музиката замлъкна. — Не одобрявам подобен начин на поведение. Но какво ли значение има това? Благодаря ви за танца.

— Мога ли да разчитам, че отново ще имам удоволствието да бъда във вашето общество?

— Възможно, но не прекалено скоро — навъси се тя. — За Лорд Морис е характерно острото чувство на собственик. Той негодува, когато два пъти в една вечер танцувам с някого от неговата свита.

За миг лицето на Херндън се помрачи от досада.

— Нищо не мога да направя. Най-добре е да отида на наблюдателната площадка „А“ и да се полюбувам на звездите. Ако на Лейди е нужен компаньон, тя може да го намери там.

Тя го погледна и, без да каже нищо, полетя като порив на есенен вятър. Но Херндън се изпълни с удоволствие. Всичко започна да си идва на мястото.

* * *

Наблюдателната площадка „А“ се намиреше на най-горната палуба и бе предназначена само за пасажерите и членовете на техните свити. Тази огромна зала винаги беше потънала в мрак, като в единият ѝ край бе монтиран екран, който показваше на любопитните всички чудеса от устройството на света. От нула-пространството можеше да се съзерцава, как вселената е изкривена хиперболично, и звездите сияят като многоцветен калейдоскоп. Тук не съществуваше геометрията в обикновеното значение на думата, всичко бе приказно изкривено и обърнато.

Тази зала за пасажерите от първа класа бе известна и като място за срещи. Тук, под защитата на тъмнината, знатните дами можеха да се срещат с готвачите и да се отдават на лакеите, а техните лордове — да обладават честичките. Всеки репортьор от жълтата преса с помощта на инфрачервена камера би могъл на натрупа състояние, шантажирайки посетителите, но сканиращите устройства на входа не допускаха вмъкването на каквато и да било апаратура.

Херндън стоеше до панорамния прозорец и се любуваше, как преливат ослепителните лъчи на златистите и зелени близки звезди, когато зад гърба си чу женски глас:

— Бар Херндън?

Обърна се. В тъмнината бе трудно да се различи говорещата жена. Определи я като девойка, висока, колкото Лейди Морис, но независимо от оскъдната светлина, идваща от нула-пространството, той все пак разбра, че това не е благородната дама. Косите на момичето бяха светлосламени, докато на Лейди бяха с цвета на монетното злато. Той можа да види белотата на разкритата гърд,

докато дрехите на Лейди, независимо от огромното деколте, бяха доста по-скромни.

Това най-вероятно беше някоя придворна дама, очарована от Херндън и нищо чудно да беше изпратена от самата Лейди Морис с цел да го изпита или да му предаде нещо.

— Тук съм — отвърна той. — На вашите услуги.

— Дойдох по поръчение... — зашепна девойката. — Една знатна дама...

— Какво ви поръча господарката да ми предадете? — усмихна се в мрака Херндън.

— Не може да се каже с думи. Прегърнете ме сякаш сме влюбена двойка и ще ви предам нещо, което ви е много нужно.

Херндън повдигна рамене и с разиграна страст стисна в прегръдките си прилепилата се до него девойка. Телата им се притиснаха силно, устните им се срещнаха. Той усети, как ръката на пратеничката търси неговата и му прехвърля в дланта нещо студено и метално. После отдели устните си и като се повдигна на пръсти ме зашепна в ухото:

— Това е ключ. Бъдете при нея след половин час.

Те се разделиха един от друг. Херндън и кимна на сбогуване и отново се съсредоточи на великолепието на космоса. Той дори не погледна предмета в ръката си, а просто го пхна в джоба си.

Пресметна на ум, че са минали петнадесет минути и напусна наблюдателната зала, като отново се появи на главната палуба. Балът беше в разгара си, но от дежурния офицер разбра, че височайшите домакини са се прибрали в покоите си и скоро веселбата ще свърши.

Херндън отиде в тоалетната и разгледа ключа. Това беше изотопен ключ с начукано число 160 Гърлото му пресъхна. Лейди Морис го кани да прекара нощта в апартамента ѝ. Не е ли това клопка, където Морис и синовете му го чакат и където ще го застрелят за удоволствие? Такива шеги са напълно в духа на аристократите от Борлаам.

Но въпреки това си припомни чистотата на погледа и красотата на лицето ѝ. Никак не можеше да повярва, че тя би станала съучастник в подобна игра.

Изчака няколкото оставащи минути и предпазливо запристъпва по послания с килими коридор. Край стая номер 1160 затаи дъх и се

заслуша. Вътре беше тихо. Сърцето му заби по-бързо, а мислите в главата се объркаха. Това беше неговото първо и най-важно изпитание, възможно дори ключа към осъществяването на всичките му надежди. И към тази съвкупност се прибавяше и простото страстно желание на самотния мъж.

Докосна върха на радиоактивния ключ към вратата. Веществото ѝ стана невидимо, понеже временно се изключи енергийната бариера, която задържаше сцеплението на молекулите ѝ. Херндън бързо прекрачи прага. Зад него вратата възвърна първоначалното си непроницаемо състояние.

Стаята го посрещна с мека светлина, лееща се от скрити източници. Лейди Морис го чакаше в прозрачен пенъоар. На лицето ѝ играеше напрегната усмивка. Както се усещаше, тя се чувствуваше много неловко.

— Значи, все пак дойдохте.

— А нима можех да постъпя иначе?

— Аз... Аз не бях сигурна. За мен това е така непривично...

Херндън едва сдържа циничния си смях. Такава невинност беше трогателна, а абсолютно невероятна. Той нищо не отвърна и тя продължи:

— Смути ме вашето лице, В него има нещо сурово и страшно и това ме порази. И поисках да ви повикат, за да ви опозная по-добре.

— Поласкан съм — не без ирония забеляза Херндън. — Не очаквах подобна покана.

— Не ме смятайте за... развалена... развратна жена, моля ви — някак си жално произнесе тя, сякаш се оправдаваше.

Херндън не беше очаквал да чуе подобни думи от устата на знатната Лейди Морис. Но колкото повече се вглеждаше в стройното ѝ тяло, напълно голо под прозрачната дреха, толкова повече се изпълваше с разбирането, че тя всъщност не е толкова високородна, особено след като се отказа от маската на външното преструване. Започна да я вижда такава, каквато е всъщност: млада девойка с необикновена красота, омъжила се за високомерен аристократ, който я ценеше заради изгодите, които тя му доставяше, показвайки се заедно с него на хората. Възможно, именно в това се криеше обяснението, защо Вторият Разпоредител беше поканен в нейната спалня.

Той я хвана за ръка.

— Тук е върха на мечтите ми, госпожо. Какво може да се мери в сравнение с това, което е заключено в тази стая?

Но в думите му имаше единствено празни ласкателства. И ликувайки в душата си, той загаси светлината в спалнята. „Победих ви, Лейди Морис — помисли Херндън, — Но ще съумея ли да победея и Владетеля Крелинг?“

IV

По календара на звездолета пътешествието до планетата Мойлекох продължаваше една седмица. След нощта, прекарана с Лейди Морис, само два пъти му се удаде възможността да се срещне с нея и в двата тя така извърна очи, сякаш не го виждаше.

Това бе така разбираемо. Но Херндън бе изтръгнал от нея обещанието, че след три месеца, когато отново са в Борлаам, отново ще се срещнат. А тя му обеща още, че ще използва влиянието си над мъжа си и ще добие за него покана в двора на Владетеля Крелинг.

Без никакви произшествия „Лейди Насийр“ излезе от нула-пространството и бе захванат от силовото поле на космодрума на Мойлекох. През илюминатора на своята палуба Херндън наблюдаваше как кораба по спирала се спуска на планетата на удоволствието и как все по-ослепителни стават буйните ѝ багри.

Но в намеренията му не влизаше дългото пребиваване на тази планета. Той намери Главния Разпоредител и помоли да му разреши кратко отлъчване, разбира се без заплащане.

— Но вие едва-едва сте постъпили на служба — опита се да протестира Разпоредителят. — Нима веднага искате да я напуснете?

— Само временно — поясни Херндън. — Ще се върна на Борлаам преди вас. Трябва да посетя една от близките планети по много важна работа и ви обещавам да се върна на Борлаам за собствена сметка, където отново ще се присъединя към свитата на Лорд Морис.

Главният Разпоредител започна да мърмори да се жалва, но не намери важни причини да му попречи. Накрая се съгласи да му даде разрешение за временно отлъчване от службата при Лорд Морис. Херндън опакова придворните си дрехи и навлече предишното си облекло на космически скитник. Когато огромният звездолет кацна в Данзибул, той беше напълно готов. Незабелязано напусна борда и се потопи в привичната космодрумна суматоха.

Болард Бенджамин и Хейтмън Овърск най-грижливо го бяха инструктирали. Пробивайки си път през тълпата миризливи Нобоновци, лицата на които приличаха на цветовете на лилии и, той затърси прозорчето на някоя каса за билети. Когато успя да я намери, извади предварително подготвеното поръчителство за преминаване, с което го бе снабдил Бенжамин.

— Дайте ми билет до Уайпър — каза Херндън на триокия и плосколик чиновник, пришълец от неznайна планета, който го гледаше през прозорчето на касата.

— Да се попадне там е нужна съответна виза — обясни чиновникът. — Такава виза се издава извънредно рядко и то при наличие на съответно добре оформено поръчителство. Аз не виждам възможност...

— Ето визата ми — сърдито го сръза Херндън и му подхвърли документите си.

Чиновникът запримигва с трите си очи едновременно и бледорозовото му лице се превърна във вишневочервено.

— Да, да — успя да измърмори накрая. — Сякаш е наред. Стойността на билета е 1165 стелара по тамошната валута.

— Взимам билет за трета класа — изрече Херндън. — Ето квитанцията за заплащане. — И той я протегна.

Чиновникът дълго изучава квитанцията, преди да каже:

— Добре е направена. Приемам документите ви.

Херндън взе билет до Уайпър за товарния звездолет „Заласър“.

Това корито никак не приличаше на „Лорд Найсър“. Допотопният еднопалубен кораб трещеше по шевовете при излитането, целият му корпус се тресеше при навлизане в нула-пространството, а подреждането му мърдаше и скърцаше в продължение на една седмицата, докато стигна местоназначението си. Това си беше просто третокачествен кораб. Бяха го натоварили с минно оборудване: шестдесет и шест хиляди помпи за изсмукване на водата от рудниците, осемдесет хиляди машини за монтиране на подпори, шестдесет хиляди многозарядни пробивачи на скални породи... Всичко това се пазеше от осем неразговорливи жители на планетата Людвар. Херндън беше единственият човек на борда. Въобще хората рядко се осмеляваха да пътуват на Уайпър.

До планетата стигнаха след седем и половина дни пътуване. Температурата на въздуха беше над четиридесет градуса по Целзий, а влажността около стоте процента. Херндън знаеше какво представлява тази планета. Петстотин човека обслужваха единственият космодром, а извън него скитаха безкрайно разнообразни смъртоносни форми на местен живот и няколко хиляди нехуманоидни разумни същества, също така разнообразни, че не се поддаваха на никакво описание. Някаква част от населението на планетата се криеше, друга се занимаваше с търговия или занаятчийство, а останалите търсеха звездни камъни.

Херндън бе минал подробен инструктаж. Знаеше с кого трябва да се свърже и веднага се зае да търси резидента.

* * *

На Уайпър имаше само едно постоянно селище и понеже беше единствено, то си нямаше и име. Херндън намери стая под наем в евтина гостилница, която принадлежеше на нехуманоид с тясно лице и свински уши. Той непрекъснато бършеше солената пот от челото си и се плискаше с вода направо от крана.

След като се настани Херндън слезе долу и се изложи на обедното слънце. Лекият вятър носеше силна воня от близките джунгли. Той влезе в бара и попита бармана:

— Търся един Ванимуранец на име Мърдлин. Дали е някъде наблизо?

— Ей там е — посочи барманът.

Мърдлин от планетата Ванимур се оказа ниско и приличащо на видра създание с издадена муцуна и незаслужаващи доверие жълти очи. Тялото му беше покрито с характерната за неговата порода яркокафява козина на петна. Той веднага вдигна поглед, щом Херндън се насочи към него. Когато заговори, се оказа, че речта му е изпълнена с думи от най-различни езици, при това обилно наторена с гадости от десетки планети, нещо подобно на кудкудякане и подсвирване.

— Ти ли ме търсиш?

— Ако те наричат Мърдлин, то да — отвърна Херндън.

Чакалообразното същество кимна. Херндън се отпусна на съседния стол и тихо произнесе:

— Изпраща ме Бенджамин.

Той постави пред чакала мътния млечнобелезникав куб. Мърдлин го сграбчи веднага с ноктестите си ръце и включи активатора. Чу се леко щракване и от мъгливата дълбочина на куба се появи изображението на Бенджамин, който със спокоен глас започна да говори:

— Приносителят на този куб ми е добре познат и му се доверявам напълно. Ти също трябва да му имаш доверие. Той ще те съпровожда с пратката до самия Борлаам.

Гласът млькна и изображението на Бенджамин изчезна. Чакалът сърдито изгледа Херндън и замърмори:

— Щом Бенджамин изпраща човек да съпровожда пратката, защо и аз трябва да идвам на Борлаам?

Херндън повдигна рамене.

— Изглежда така той иска ние двамата да издържим това пътешествие. Нима не ти е все едно? Нали ти плащат?

— А на тебе нима не? — настръхна Мърдлин. — Никак не подхожда на Бенджамин: да плаща на двама за една и съща работа. А и ти не ми харесваш особено.

— И ти също — чистосърдечно си призна Херндън и се надигна от стола си. — Заповядано ми е да се върна на Борлаам с товарния кораб „Утринна звезда“, който ще потегли тази вечер. Ще се срещнем тук един час преди излитането, ти ще ми предадеш стоката, а аз ще я проверя.

* * *

В същия този ден той изпълни още едно поръчение. Посети търговеца на камъни Брент, който служеше за посредник между местните производители и Мърдлин, представителя на Бенджамин. Представи опознавателното си кубче и след като се увери, че признават истинността му, произнесе:

— Бих желал да проверя регистрацията на последната пратка в отчетите ти.

Брент го изгледа раздразнено.

— Ние, идиот такъв, не водим отчети за камъните. Какво искаш да установиш?

Херндън се навъси.

— Ние подозираме, че доставчикът отклонява част от звездните камъни в собствения си джоб. И не сме в състояние да го проверим, защото не може да изискаме наличието на каквито и да било документи при пренасянето.

Уайпорецът повдигна безразлично рамене.

— Всички доставчици крадат.

— Звездните камъни ни струват по осем хиляди стелари за бройка — обясни Херндън. — При такава цена не можем да допуснем и най-малкото отклоняване настрана. Кажете ми, колко камъни изпращаш сега?

— Не помня — отвърна Брент.

Херндън се разсърди не на шега.

— Ти и Мърдлин, вероятно, сте комбина. Налага ни се да му вярваме, но във всяка доставка има три или четири броя с дефекти. Убедени сме, че купува от теб, да кажем, по четиридесет камъка и ти плаща триста и двадесет хиляди стелара от парите, с които го снабдяваме, а после заменя няколко хубави камъка с лоши, които струват по сто стелара. Така всяко пътуване му донася допълнителен доход от двадесет хиляди. Или — продължи Херндън — ти умишлено му продаваш дефектните камъни по осем хиляди. Но Мърдлин не е глупак да ги купува, а и ние не сме глупаци да го повярваме.

— Кажете най-после, какво искаш да узнаеш? — запита уайпорецът.

— Колко доброкачествени камъни са включени в сегашната доставка?

Челото на Берт се покри с пот.

— Тридесет и девет — каза той след продължително мълчание.

— Ти ли даде на Мърдлин няколко дефектни камъни?

— Не-е — отвърна Брент.

— Прекрасно — усмихна се Херндън. — Извинявай, че бях така настойчив и подробен, но ние трябва да се докопаем до истината. Нека се сбогуваме като приятели.

Той протегна ръка. Брент нерешително го изгледа, после предпазливо подаде своята. И тогава с бързо и незабележимо движение Херндън забодде иглата в палеца на събеседника си. Бързодействащото средство, което блокираше изричането на лъжи, започна да действа след няколко секунди.

— Ето — заяви Херндън, — сега завърши предварителната част на нашия разговор. Надявам се, че помниш добре подробностите от досегашния ни разговор. Кажи ми сега, колко звездни камъни ти плати Мърдлин?

Безплътните устни на Брент се стиснаха, но против действието на наркотика беше безсилен.

— Тридесет и девет — изтръгна се от него.

— На каква обща стойност?

— Триста и дванадесет хиляди.

Херндън кимна доволно.

— И колко от тези тридесет и девет камъка са хубави?

— Тридесет и пет — призна с мъка Брент.

— Значи четирите други са дефектни?

— Да.

— Прелестна афера. Ти ли снабди Мърдлин с лошите камъни?

— Да. Струват по двеста стелара парчето.

— И какво става с добрите камъни, за които плащаме, но които така и не попадат на Борлаам?

Брент замята отчаяно очите си.

— Мърдлин... Продава ги на някого и прибира парите в джоба си. За да мълча ми плаща по петстотин на парче.

— И днес, както винаги досега, пазеше мълчание — каза Херндън. — Благодаря за информацията, Брент. Би трябвало да те убия, но си прекалено ценен човек. Запазваме ти живота, но изменяме условията на договора. Отсега нататък плащаме само доброкачествените камъни, а не цялата доставка. Устройва ли те това?

— Не — отвърна Брент.

— Ето, сега си искрен, Брент. Но ще трябва да свикнеш. Мърдлин, казано между другото, вече няма да е доставчик. Ние не допускаме хора с такива наклонности в организацията. И не ти препоръчваме да провеждаш подобни сделки с наследника му, който и да е той.

Херндън рязко се обърна и напусна кръчмата.

* * *

Той беше уверен, че Брент ще побърза да уведоми Мърдлин за станалото и така ще му даде възможност да изчезне на време. Но това не го безпокоеше особено, защото в ръцете си имаше такова оръжие, с помощта на което би закарал чакалообразното същество където си поиска.

Беше се заклел да защитава интересите на синдиката като свои собствени, а той бе от хората, които смятат това за нещо свято. В ръцете на Мърдлин се намираха тридесет и девет камъка, заплатени с парите на съдружниците му и Херндън никак не искаше този противен чакал да ги отмъкне.

Ускори крачка и се насочи към къщата, където обикновено бе живял Мърдлин при престоите си на Уайпър. Ходенето му отне цели петнадесет минути — повече от достатъчно време за предупреждение.

Стаята на Мърдлин се намираше на третия етаж. Херндън извади оръжието си и почука на вратата.

— Мърдлин!

Никой не се обади.

— Чакал мръсен, зная, че си тук някъде — завика Херндън. — Прецаках туза ти. Отваряй вратата и ме пусни вътре.

Нещо изсвистя, една игла проби вратата и се заби в отсрещната стена, като мина само на сантиметри от главата на Херндън. Той направи крачка в страни, където беше в безопасност и погледна предмета в дланта си. Това бе активатора на невронната мрежа инплантирана в тялото на Мърдлин. На дръжката ясно бе изграфирана скала. При степен шест чакалообразният губеше способност да употребява оръжие.

Херндън грижливо постави показалецът на устройството на това деление. Отвътре се раздаде глухо тупване. С рязък удар на рамото човекът изби вратата и влезе вътре. Мърдлин лежеше проснат на пода и се гърчеше от болка. До него, но на порядъчно разстояние, се търкаляше игленият му пистолет. На кревата се намираше полуотворен куфар. Изглежда чакалът се готвеше да бяга.

— Изключи... тази гадост... — захлипа Мърдлин и устните му се кривяха от болката.

— Първо малко сведения — весело изрече Херндън. — Преди малко си поприказвах с Брент. Той твърди, че ти не си постъпвал по подходящия начин с нашите звездни камъни. Така ли е?

Мърдлин трепереше на пода, но не отговори. Херндън увеличи степента на болка на още четвърт деление, но до прага на смъртта бе още далече.

— И така, истина ли е? — повтори той.

— Да... Да... Махни го най-после, дявол да те вземе!

— Когато си дал съгласие да ти присадят невронна мрежа, бил си наясно, че верността към синдиката ти гарантира ненужността от прилагането ѝ. Но при дадените обстоятелства, ти започна да ни мамиш. И така, къде е пратката?

— ... под хастара на куфара — прошепна Мърдлин.

— добре. — Херндън вдигна от пода игления пистолет, пъкна го в джоба си и изключи активатора. Болката в тялото на Мърдлин престана, но той бе толкова потресен и изморен, че не можа да изправи отпуснатото си тяло.

Херндън умело разпартушини хастара на куфара, намери пакета с камъните и го отвори. Звездните камъни бяха завити със специална екранираща материя, която предпазваше нервната система на гледащия ги. Той преброи камъните. Бяха точно тридесет и девет, както му беше казал Брент.

— Тук ли са дефектните камъни? — запита той.

Мърдлин с ненавист замята пожълтелите си от болка и уплаха очи.

— Разтвори го и сам виж, кои са дефектни!

Вместо отговор Херндън премести отново стрелката на шесто деление и Мърдлин сякаш беше пречупен на две. Не издържа на болката и впи огромните си нокти в главата си.

— Добре, добре. Шест са дефектни!

— Което означава, че си продал шест добри парчета за четиридесет и осем хиляди стелара, като извадим три хиляди, които си броил на Брент за мълчанието му... Следователно тук някъде трябва да има четиридесет и пет хиляди... които ни дължиш. Къде са те?

— В чекмеджето на шкафа... горното.

Херндън намери пакета с парите и отново изключи активатора. Тялото на Мърдлин веднага се отпусна.

— Всичко май е наред — каза Херндън. — Парите и камъните са при мен. Но трябва да ги има и многото стелари, които си крал преди.

— Взимай ги! Взимай ги по-бързо, но не включвай тази гадост повече!

— Нямам време да търся откраднатото преди — повдигна рамене Херндън. — Но ще се застраховам това да не се повтаря повече.

Той започна последната фаза на изпълнение на инструкциите на Бенджамин и завъртя стрелката на деление десет — границата на съпротивляемост на болевите усещания. Всяка молекула на тялото на Мърдлин бе обхваната от непоносими болки. Викаше и се извиваше на пода, но това не продължи дълго. Нервните краища повече не издържаха на претоварването и пътищата на нервните импулси един след друг се прекъсваха. За броени секунди бе поразен от паралич и след минута бе вече мъртъв, макар крайниците му да продължаваха да се гърчат конвулсивно от импулсите на устройството.

Херндън изключи активатора. Бе свършил работата си и не усещаше нито ликуване, нито отвращение. Събра парите и звездните камъни и напусна бърлогата на Мърдлин.

* * *

След месец се прибра на Борлаам с товарния кораб „Утринна Заря“, който пристигна точно по разписание. Херндън премина митницата без никакви усложнения, макар да криеше в багажа си забранени за внос звездни камъни на обща стойност повече от триста хиляди стелари.

Веднага се отправя към Бронзовата алея, където намери Бенджамин и Хеймън Овърск, разказа им кратко и ясно действията си от мига на тръгването си, но не спомена нищо за любовната интрижка с Лейди Морис. Докато говореше двамата му събеседници го гледаха с нескривано нетърпение, а когато описа как е заплашвал Brent и измъчвал предателя Мърдлин, лицата им засияха от радост и възторг.

Херндън извади пакета със звездните камъни от джоба на шлифера си и го постави на дървената маса.

— Тук — каза той — са звездните камъни. Има, както ви обясних, няколко дефектни, но аз нося със себе си разликата в стойността им.

След тези думи той захвърли на масата още четиридесет и пет хиляди стелара.

Бенджамин насъбра накуп камъните и парите и каза:

— Прекрасно се справихте, Херндън. Дори по-добре, отколкото очаквахме. Денят, в който убихте протeya, бе наистина удачен ден.

— Имате ли още работа за мен?

— Разбира се — отвърна Овърск. — Ти ще станеш доставчик на мястото на Мърдлин. Нима не си се досетил досега за тази възможност?

Херндън се беше досетил, но това не му предлагаше нищо приятно. Би искал да е на Борлаам, особено сега, когато успя да се сближи с Лейди Морис. Нямахше търпение да започне издигането си към Владетеля Крелиг. Мотае ли се като совалка между Уайпър и Борлаам, то ще бъде загубено най-важното преимущество, което бе успял да постигне.

Но до завръщането на Лейди Морис на Борлаам оставаха около два месеца. Той би успял да предприеме насам и натам още едно пътуване в полза на синдиката, без да заплашва сериозно положението си. После ще търси предлог да прекъсне сътрудничеството си с контрабандистите. Предполагаше, че те може да предпочетат да го задържат насила, но тогава...

— Кога трябва да тръгна отново на път? — запита той.

Бенджамин сви лениво рамене.

— Утре, следващата седмица, след месец — кой ли всъщност знае? Сега в ръцете ни са купчина камъни. Няма нужда да се бърза с поредния тур. Вземи си отпуска до разпродаването на доставката.

— Не — отвърна Херндън. — Бих желал да тръгна по-скоро.

— Имаш ли някакви по-особени причини за толкова бързи действия? — навъси се Овърск.

— Не бих желал сега да се намирам тук — каза Херндън. — И не виждам нужда от повече разяснения по този въпрос. Едно пътуване до уайпър ще ми достави удоволствие.

— Гледайте, колко е нетърпелив — отбеляза Бенджамин. — Добър знак.

— Мърдлин също гореше от нетърпение — злобно подхвърли Овърск.

Херндън скочи от мястото си и се оказа край аристократа. Игленият му пистолет загъделичка кожата под гръкляна на Овърск.

— Ако продължаваш да ме сравняваш с този...

Бенджамин измести ръката на Херндън.

— Седни, скитнико и се успокой. Хеймън прекалено се умори тази вечер и започна да бърбори глупости. Ние ти имаме доверие. Прибери пистолета си.

Херндън с нежелание наведе оръжието си. Овърск, независимо от загорялата си на слънце кожа бе побледнял и започна да потрива гърлото си на мястото, където дулото се беше допряло, но не се реши да коментира събитието. Херндън започна да съжалява, че беше толкова импулсивен и сметна, че не е необходимо да иска извинение. Овърск можеше още да му бъде полезен.

— За космическият скитник думата е над всичко — поясни Херндън. — Нямам никакво намерение да ви лъжа и мамя. Кога ще потегля на път?

— Щом толкова настояваш, още утре — каза Бенджамин. — Ние ще изпратим телеграма на Брент, да приготви нова пратка.

* * *

Този път Херндън се отправи на Уайпър с търговски кораб, тъй като по това време на годината аристокрацията не предприемаше увеселителни пътешествия. След по-малко от месец се оказа на покритата с гъсти джунгли планета. Там Брент го чакаше с тридесет и два броя звездни камъни. Малките парчета проблясваха примамливо в защитните си обвивки и всеки от тях таеше в себе си страстното желание да пороби нечий човешки мозък с измамните си сънища.

Херндън ги прибра и се захвана да организира прехвърлянето на ценни книжа на стойност 256 хиляди стелара. Брент с тъга и мъка гледаше на този начин на бизнес, но се забелязваше, че силно се страхува за живота си и затова не смее да възразява. За Мардлин и съдбата му не беше произнесена нито дума.

Като се натовари със скъпоценното бreme, Херндън се върна на Борлаам с лайнер втора класа. Билета за него купи на Дирхав, една планета намираща се близо до Борлаам. Пътуването не му излезе евтино, но нямаше време да чака следващия товарен кораб. Знаеше, че когато се върне, Лейди Морис ще бъде от няколко седмици у дома си. Той беше обещал на Главния Разпоредител да възобнови службата си и нямаше никакво желание да не изпълни обещанието си.

Когато слезе от кораба, на Борлаам бе започнала зимата. Всеки ден от небето се лееше дъжд примесен със сняг и градовете и селата бяха наводнени и засипани с безброй остри като бръсначи парченца лед. Хората гледаха да не излизат навън, като очакваха внезапния студ да свърши.

Херндън отиваше на среща със съдружниците си. Улицата бе затрупана със снежни преспи, които примигваха с ярки белосинкави искрици под сиянието на ниската зимна луна. На Бронзовото авеню предаде звездните камъни на Овърск и разбра от него, че Бенджамин се занимава с нещо важно, но скоро ще дойде.

Докато го чакаше, Херндън се опитваше да се сгрее до монтираните нагревателни елементи и жадно се наливаше с вносното скъпо вино, което Овърск щедро му предоставяше. Първи се появи Доргел, а малко след него Резамод и Мария, които заедно се заеха да проверяват качеството на донесените камъни, сетне ги прибраха в скривалището при останалите.

Най-после пристигна вкочененият Бенджамин, но от него веднага се заизлъчва горещина, когато с гордост обяви:

— Сделката е сключена, Овърск! О, Херндън, върнал си се, доколкото схващам. С успех ли пристигаш?

— С успех — похвали се без лъжлива скромност Херндън.

— Ти си се видял, както предполагам, с Държавния Секретар — забеляза Овърск, — а не със самия Крелиг?

— Естествено. Нима Крелиг ще допусне близо до себе си някой като мен?

Херндън наостри веднага уши, щом чу името на заклетия си враг.

— И какво отношение имаме ние към държавните дела? — поинтересува се той.

— Известно — сдържано отвърна Бенджамин и загадъчно се усмихна. — Докато те нямаше, аз водих доста деликатни преговори. А

днес подписах договора.

— Какъв договор? — настоя Херндън.

— Изглежда, че наш патрон ще стане самият монарх. Владетелят Крелиг е решил сам да се заеме със звездните камъни. И то не като конкурент. Той изкупува от нас контролния пакет акции.

Херндън усети как вътрешностите му се изпълват с разтопено олово и едва успя да изрече:

— Какви са условията на договора?

— Много прости. Крелиг разбра, че независимо от забраните, търговията със звездни камъни продължава и няма начин да се спре. Вместо да променя законодателството с цел легализацията на продажбите им, което от една страна е безнравствено, а от друга би намалило цените на камъните, той предпочете с помощта на Лорд Морис да влезе във връзка с една група контрабандисти, които биха се съгласили да работят за Короната. Разбира се, Лорд Морис споделил височайшия замисъл с брат си, а той на свой ред ми предостави правото да преговарям с емисарите на Владетеля. През последния месец редовно се срещам тайно с Държавния Секретар и уговаряме условията на сделката.

— И какви са те?

— Крелиг ни гарантира безопасност от страна на държавата и същевременно обещава да подгони с цялата си мощ нашите конкуренти. Казано иначе, дава ни монополно право да търгуваме със звездните камъни, което ще ни позволи да намалим значително разходите на Уайпър, а тук да надуем цените до естествената им граница, определена от баланса на предлагането и търсенето, но надхвърлим ли го, може да се намали качеството на продаваните от нас камъни и с това нашите доходи. В замяна ние даваме на Владетеля осем процента от печалбата и се задължаваме да го снабдяваме всяка година за своя сметка с шест камъка, които ще бъдат давани като дарове на противниците му. Разбира се, ние му отстъпваме взетите задължения за вярност към синдиката и се задължаваме да станем васали на самия Владетел. Отсега само той ще осъществява контрол над нас, за да гарантира вярната ни служба.

Херндън бе потресен от чутото. Ръцете му се вледениха, а по тялото пробягаха студени тръпки. Вярност на Крелиг? Вярност на своя заклет враг, чудовището, което се бе заклет да унищожи?

Разумът и душата му се разкъсваха от противоречия. По какъв начин ще успее да осъществи дадената вече клетва, когато сега изпълнението ѝ всъщност противоречи напълно на задълженията му в качеството на васал на Владетеля? Прехвърлянето на лоялност, промяната на васалната вяроност, бяха широко разпространени явления. По условията на договора с Бенджамин, Херндън ставаше васал на Крелиг, спрямо когото автоматически се разпростираше и клетвата за вяроност, която бе дал на синдиката.

Ако сега убие Крелиг, това ще бъде нарушение на задълженията му в качеството на васал на короната. Ако започне да му служи вяроно, спазвайки духа и буквата на клетвата, това ще го лиши от вяра в себе си и в своите сили, а също ще остави неотмъстени родителите и бащиния дом. Не виждаше начин да разреши възникналото противоречие. Усещането за собствено безсилие го караше да трепери, което не остана незабелязано за останалите.

— Изглежда, нашият скитник по звездите не изпитва особен възторг от сделката — язвително подхвърли Овърск. — Май ти стана зле, а Херндън?

— Не, добре съм — процеди през зъби Херндън. — Просто съм изстинал силно и не мога да се сгрея още.

Васална преданост на Крелиг! Тези негодници бяха продали и себе си и него на човека, когото ненавиждаше най-много на света! Всичките му морални принципи бяха основани на понятията за спазване на верността, на дадените обещания и безусловно подчиняване на природата на свещената клетва. И сега изведнъж се оказваше свързан с две взаимно изключващи се клетви. Притиснат е като от ментгеме. Единственият начин на бягство от страданията, причинявани от нравствената раздвоеност, би могла да бъде смъртта.

Той се изправи.

— Моля да ме извините — произнесе той, — но днес имам още една среща. Когато ви потрябвам за нещо, вие може да ме намерите на предишния адрес.

Остатъка от деня пропиля в опити да достигне Главния Разпоредител на Двора на Лорд Морис. Херндън му обясни, че против волята си е бил задържан на далечните от Борлаам планети, че намеренията му да възобнови службата си у Лорд Морис са напълно сериозни и че ще изпълнява задълженията си честно и самоотвержено.

След известни пререкания той бе възстановен на длъжност младши разпоредител и бе запознат с функциите, които трябваше да изпълнява във всекидневния живот на разхвърляните по цялата страна стопанства на Лорд Морис.

Минаха няколко дни преди да успее да зърне за миг Лейди Морис. Това не го удиви никак — Двореца на Лорда се бе разпрострял на няколко хектара по Борлаам сити, а Лорд и Лейди живееха на един от най-горните етажи на огромното здание, в което останалото пространство бе заето от библиотеки, зали за танцуване и фехтовка, картинни галерии и помещения за съхраняване на несметните богатства на гордия аристократ. Всички те изискваха от обслужващия персонал непрекъснато и грижовно почистване и поддържане.

Херндън я видя, когато минаваше по галерията на шестия етаж в търсене на прехода към седмия, където му бе заръчано да направи каталог на подредените там картини. Отначало чу шума на кринолина, после я забеляза да пресича една от залите, придружена от двама бронзоволики гиганти от планетата Топит, и да се насочва към групата очакващия дами във вечерни тоалети.

Самата Лейди Морис бе облечена в рокля с права кройка, което още повече подчертаваше безупречните линии на тялото ѝ. Лицето ѝ излъчваше печал. На Херндън му се стори, доколкото можеше да определи отдалече, че нещо я гнети.

Отстъпи встрани, така че процесията да мине край него, но тя го видя и метна мимолетен поглед в негова посока. Щом го позна, очите ѝ се разшириха от удивление. Той не се осмели да се усмихне. Смирено изчака тя да отmine, а вътрешно ликуваше с известно злорадство. Не беше никак трудно да се чете по израза на очите ѝ.

В същия този ден малко по-късно до него се приближи слуга агозлит и мълчаливо му връчи запечатан плик. Херндън го скри в джоба си и зачака възможността да остане сам на място, което не се наблюдава тайно. Той знаеше, че тук се намира в безопасност, защото скритата телевизионна камера беше повредена. Той сам я беше демонтирал тази сутрин, като смяташе след известно време да постави нова.

Херндън счупи печата.

„Ела тази вечер при мен — гласеше записката. — Чакам те цял месец. М. трябва тази вечер да е в Двореца на Владетеля. Карла ще ви

пусне при мен.“

Светочувствителното мастило мигновено изчезна от погледа. Листът в ръката му се изчисти напълно. Той се усмихна, накъса го и го хвърли в най-близкото кошче.

Когато с настъпването на нощта в двореца загасиха осветлението, Херндън незабелязано се промъкна на дванадесетия етаж, където се помещаваше бодуара на Лейди. Чакаше го придворната дама Карла, същата онази светлокоса девойка, която бе служила за посредничка на борда на „Лорд Насийр“. Днес тя дежуреше и бе облечена с такава прозрачна нощница, което без съмнение се явяваше изпитание на здравината на чувствата му. Като се стараяше да не гледа практически голото женско тяло, Херндън запита:

— Чакат ли ме?

— Да. Върви след мен.

Изразът на очите ѝ му се стори в известна степен странен. Трудно му беше да определи, какво означаваше — желание, ревност или дори ненавист? Но девойката бързо се обърна с гръб към него и го поведе по коридора, който беше осветен слабо със скрити нощни източници. По едно време спря и докосна с ръка стената. На повърхността ѝ за миг просветнаха контурите на врата и изчезнаха. Той се вмъкна вътре и отворът веднага се затвори.

Зад вратата го чакаше Лейди Морис.

Този път не беше облечена въобще, а очите ѝ горяха със страстно желание.

— В безопасност ли сме? — запита Херндън.

— Да. Морис е при Крелиг. — Устните ѝ с горчивина се извиха навътре. — Почти всичките си нощи прекарва да се забавлява с жени, които Владетелят е изоставил. Бодуара не се наблюдава. Морис никога няма да разбере, че си бил тука.

— А това момиче, Карла? Имаш ли и доверие?

— Толкова, колкото може да се има доверие на някого. — Ръцете ѝ затърсиха раменете на Херндън. — Скитнико мой — зашепна тя, — защо ни напусна на Молеког?

— Трябваше да свърша някои работи, миледи.

— Така ми липсваше. И непрекъснато ми беше скучно на Молеког.

Херндън се усмихна тъжно.

— Повярвай ми, нямах право на избор. Та аз имам задължения пред други, на които съм се клел.

Тя нетърпеливо се притисна към него. Обхвана го жалост. Тази прекрасна аристократка, първа сред придворните дами, бе принудена да търси любовници сред лакеите и другите дребни рибки.

— Всичко, което имам е твое — обеща му тя. — Поискай, каквото ти трябва и ще бъде твое!

— Само с една награда можеш да ме удостоиш — произнесе Херндън с мъка в гласа си.

— Кажи само. Цената няма никакво значение.

— Тя не струва нищо — каза той. — Нужно е да бъда поканен в двора на Владетеля. Ти можеш да го постигнеш с помощта на мъжа си. Ще го направиш ли за мен?

— Не се съмнявай — прошепна тя и изгаряща от желание се прилепи до него. — Ще говоря с Морис още утре.

VI

В края на седмицата Херндън отново навести щаба на Бронзовата алея и узна от Болърд Бенджамин, че търговията със звездни камъни процъфтява, а споразумението с Владетеля е станало истински подарък за синдиката и че те скоро ще разпродадат всички налични камъни. Сигурно след няколко дни ще му се наложи да направи още едно пътуване до Уайпър. Херндън се съгласи, но поиска в аванс заплатата за двата идващи месеца.

— Не виждам причина да ти отказвам — не възрази Бенджамин. — Ти си ценен човек, а пари, колкото щеш.

Връчи на Херндън чек за десет хиляди стелара. Той му благодари и обеща веднага да се озове, щом стане нужно да отива на уайпър.

Същата вечер Херндън отпътува на Мелд XVII, където се намираше хирурга, който бе преобразил лицето му, след като бе избягнал смъртта в разореното имение на Зонигог. Поиска от него да извърши определени изменения на някои от вътрешните му органи. Лекарят дълго се съпротивлява, като поясняваше, че такава операция е много рискована и трудна за извършване, заплашваше, че вероятността за благополучен изход е под петдесетте процента, но Херндън беше неумолим.

Тази операция му струваше 25 хиляди стелара. На практика остана без пари, но смяташе, че вложението ще се изплати с лихвите. Още на следващия ден след операцията се върна на Борлаам. Сетне мина цяла седмица, без да го потърсят.

Времето прекара в изпълняване на задълженията си на придворен на Лорд Морис и на любовник на Лейди Морис. Тя му каза, че е измолила от мъжа си необходимата покана и че той скоро ще бъде допуснат до Двора на Владетеля. Лорда въобще не се интересуваше от мотивите, които я караха да моли за покана, но тя не се съмняваше, че въпросът ще бъде решен положително.

След няколко дни личният секретар на Лорд Морис връчи официалната покана на Бар Херндън от Зинигог. В нея се казваше, че

Лорд Морис благоволява да оказва покровителство на Бар Херндън и че от него се очаква, да засвидетелствува почитта си към самия Владетел Крелиг.

В същия ден дойде и поканата на Владетеля, доставена от куриер, един облечен разкошно гигант от планетата Топид. Предписваше му се, под страх от гнева на Владетеля, да присъствува на аудиенцията, давана от Крелиг на двора си, която трябваше да се състои вечерта на следващия ден. Херндън тържествуваше. Кариерата му достигна кулминацията си — беше му разрешено да присъствува при появата на сюзерена. А това беше върха на стремежите му.

Облече съответното отрупано с блясъка на великолепни скъпоценни камъни и благородни метали придворно облекло, което бе купил още преди няколко седмици за повече от хиляда стелара. Посети най-разкошния козметичен салон и се накичи с изкуствена брада, дан на последната модна тенденция, практикувана от много придворни, на които не харесваше да носят естествената си четина, но които биха желали да се перчат с нея на различни церемонии, като свидетелство за високото си положение. После се потопи във ваната, внимателно се вчеса, напарфюмира и така направи всичко необходимо за успешен дебют в Двора на Владетеля. Освен това той се увери, че сега няма да го подведат хирургическите изменения, извършени от д-р Мелд.

Дългоочакваната вечер настъпи. Високо в небето танцуваха ярките луни на Борлаам, а над покривите на столицата пламтяха празничните илюминации и ги засипваха с гаснещи брилянти и бисери. Това означаваше, че именно в този месец се е родил сега царуваният Владетел.

Херндън изпрати да повикат предварително поръчаната летяща карета. Това бе един великолепен четиритурбинен модел, по чиято повърхност проблясваше ярката златна боя. За последен път погледна скромното си жилище и се издигна в нощното небе. След двадесет минути турболетът кацна във вътрешния двор на Големия Дворцов комплекс на Борлаам. Намираше се сред великолепни палати, които зловещо надвисваха над останалите градски квартали и бяха затворени в непристъпната твърд на Огнената планина.

Безброй прожектори осветяваха Големия дворец. Някого друго би впечатлило подобно свидетелство на могъществото на монархията на Борлаам. Но Херндън целият бе изпълнен със свещен гняв. Преди

години и семейството му бе живяло в подобен дворец, не толкова грамаден и с такава причудлива архитектура, защото жителите на Зонигог бяха скромни хора, без особени претенции. Но все пак беше дворец... до мига в който войниците на Крелиг не го унищожиха до основи.

Веднага щом излезе от турболета, Херндън показа пропускателна карта си на надменните часовои. Пуснаха го вътре, но преди това грижливо го претърсиха за скрито оръжие, а сетне го заведоха във вестибюла, където се срещна с Лорд Морис.

— Гледай ти, какъв си бил, Херндън — замислено изрече Морис, гледайки накриво изкуствената брада и дори я подръпна леко.

— Благодарен съм за оказаната ми чест, Ваша Светлост — каза Херндън и се застави да коленичи пред Лорд Морис.

— Трябва да благодариш на друг — със заговорнически вид се развихри аристократът. — Жена ми настоя, да включа името ти в списъка на поканените. Но, както предполагам, това ти е добре известно и без моите думи. Познавам те отнякъде, Херндън. Интересно къде сме се срещали преди?

На Лорд Морис изглежда му бе известно, че Херндън е на служба при него. Но последният предпочете да му напомни за друго.

— Имах честа да ви съпернича на пазара при наддаването за роба-протей, милорд.

Смътен спомен пробяга по лицето на Лорда и той надменно се усмихна.

— Май нещичко си спомням.

Прозвуча гонг.

— Ние не бива да караме Владетелят да ни чака — каза Лорд Морис. — Да вървим.

Двамата заедно влязоха в Тронната Зала на Владетеля на Борлаам.

* * *

Лорд Морис влезе пръв, както и се полагаше на високия му ранг и се настани на мястото си в ляво от монарха, който царствено седеше на извисеният над всички трон, украсен с цветовете на знамената на

Борлаам: пурпурночервено и златно. Херндън добре знаеше правилата на етикета и веднага се отпусна на едното си коляно.

— Стани — заповяда Владетелят. Гласът му наподобяваше шума на сухи листа и едва се чуваше, но въпреки това бе невероятно властен.

Херндън се изправи и погледна право във Владетеля.

Монархът беше безплътен на вид човек, изсушен от годините, нисък и дори, така му се стори, гърбав. Двете очи, приличащи на мъниста и сеещи ужас в околните, проблясваха на набръчканото и преситено от живота лице. Устните му бяха тънки и безкръвни, носът като острие делеше това лице на две половини, а клинообразната брадичката се издаваше остро напред.

После очите на Херндън се обърнаха към пространството около Владетеля. Тронната зала, както и очакваше, се оказа наистина огромна. Високите сводове се поддържаха от четири мощни колони. Край стените се тълпяха няколко реда придворни. Много от тях бяха жени и Херндън не се съмняваше, че доста са били любовници на Крелиг.

В средата на залата от тавана се спускаше нещо, което приличаше на огромна клетка, напълно закрыта от плътни слоеве червено кадифе. Вътре изглежда се таеше някой от свирепите хищници, любимци на Владетеля, а може би и дори гигантски кондор от планетата Уилидън с остри изкривени нокти и пера с бодли като от стомана на края.

— Добре дошъл в двора — зашумя отново Владетелят. — Вие май сте гост на моя приятел Морис, нали?

— Така е, сир — отвърна Херндън и гласът му предизвика продължително ехо в тишината на просторната зала.

— Днес Морис се кани да ни поднесе някаква малка изненада — забеляза монархът и отвратителният старец злоещо се изхили, предвкусвайки забавата. — Ние ще сме много благодарни на покровителя ти, Лорд Морис, за удоволствията, които ще ни предложи тази вечер.

Херндън се намръщи. В душата му се появи смътно подозрение. А няма ли той самият да стане предмет на развлечение на придворните? Но той без страх гледаше бъдещето. Преди да завърши тази вечер, той ще се позабавлява за сметка на другите.

— Вдигнете завесата — нареди Крелиг.

В същия миг от всички ъгли на Тронната Зала се появиха роби-гиганти от Топит и едновременно задърпаха дебелите въжета, които задържаха покривалото на клетката. Тежкото кадифе бавно се вдигна нагоре и показа, както предполагаше Херндън, голяма клетка.

Вътре в клетката се намираше млада жена!

Тя висеше завързана за китките на хоризонталния прът на покрива на клетката. Беше напълно гола, а пръта се въртеше и я обръщаше като пиле на грил. Херндън целият се вцепени, не смееше да шавне и с изумление гледаше стройното голо тяло, което се поклащаше насам натам.

Това тяло му беше така добре познато!

Жената в клетката беше Лейди Морис.

Владетелят Крелиг милостиво се усмихна и прошепна тихо:

— Морис, започвайте представлението, зрителите са по местата си. Не ни карайте да скучаем.

* * *

Лорд Морис бавно пристъпи в средата на Залата. Полираният до огледален блясък мрамор, по който вървеше, отразяваше зловещата му фигура. Той се обърна към Крелиг и спокойно каза, като се владееше отлично:

— Лейди и джентълмени при Двора на нашия Господар, аз най-смирено моля за позволения ви, пред вашите очи да уредя едно малко недоразумение, което ме касае единствено мен. Жената в тази клетка, както вече повечето от вас са се досетили, е моята законна съпруга.

Веднага в Залата престанаха всякакви разговори. Морис даде знак и яркият лъч на някакъв прожектор освети тялото на жената.

Херндън видя, че китките ѝ са безжалостно изранени, а подутите вени релефно се открояваха на фона на белоснежната ѝ кожа. Поклащайки се, тя описваше безкрайни кръгове заедно с въртящия се под покрива на клетката прът. Капки пот се търкаляха по гърба и корема ѝ. В настъпилата тишина отчетливо се чуваше как дишането ѝ се прекъсва от хрипкави проплаквания.

— Моята жена наруши съпружеската вярност — с небрежен тон съобщи на придворните Лорд Морис. — Преди известно време за това ми донесе един верен слуга. Мамела ме е няколко пъти не с кого да е, а с някакво нищожество от прислугата, било вратар, било лакей, било с още някакъв вид хора, за съществуването на които ние, аристократите, дори не подозираме. Разпитах я и тя не може да опровергае обвиненията ми. Владетелят — на това място Морис се обърна към трона и наведе ниско глава — милостиво ме дари с височайшото си благоволение да я подложа на публично телесно наказание право пред вас, за мое удовлетворение и ваше забавление.

Херндън продължи да не мърда. Но внимателно следеше всички действия на аристократа. Морис извади от пояса си миниатюрен бляскащ с позлатата си топлинен излъчвател и хладнокръвно регулира размера на отвора. После вдигна излъчвателя.

Шр-р-р!

От тръбата се изтръгна език на ярък пламък и щом ивицата на обгарянето с дебелина около сантиметър се появи по бедрото на жертвата, жената изстена тихо.

Шр-р-р!

Огненото зайче заподскача отново по беззащитното ѝ тяло, като оставяше болезнената си следа по гърдите, бедрата и гърба. Тялото ѝ безпомощно се въртеше, а Морис се забавляваше, като гравираше с топлинния лъч объркани петна по кожата ѝ.

Придворните се задъхваха от смях, гледайки как Лейди Морис се извива и гърчи и напразно се опитва да избяга от безжалостния топлинен камшик.

Лордът си разбираше от работата. Рисувайки по кожата на жената орнамент след орнамент, той не преставаше да следи горещината да не прониква навътре в тялото, а да се плъзга единствено по повърхността. Така мъчението можеше да продължи с часове, докато кръвта във жилите на жертвата не започне да се съсирва и тя умре.

Херндън с шестото си чувство усети на себе си втрепенения поглед на Владетеля.

— По вкуса ли са ти нашите скромни развлечения, Херндън — запита Крелиг.

— Не напълно, сир.

Удивена глъч премина по залата. Някакъв си там новак сред придворните се осмелява да противоречи на Владетеля.

— Бих предпочел за Лейди Морис по-бърза смърт — завърши Херндън.

— Но тогава бихме се лишили от удоволствието, което ни доставя това зрелище!

— Въпреки това, аз бих постъпил така!

С неочаквано бърз жест Херндън разтвори обсипаната си с брилянти мантия. Владетелят страхливо се сви, като очакваше да се появи някакво оръжие, но космическият скитник само докосна малка пластинка на гърдите си и активира устройството, което бе имплантирал в тялото му хирурга от Мелд. Сега невронната мрежа под кожата му започна да работи в обратна посока. Събирайки в едно енергията на ненавистта, трупана във всяка клетка от тялото на Херндън, тя многократно усилваше заряда и се устремяваше в смъртоносен ток по ръката му. Ослепителната огнена дъга се откъсна от показалеца на Херндън и се обви около жената в клетката.

Тя възкликна от силната болка и веднага умря.

* * *

Херндън още веднъж разреши енергията на ненавистта си и Лорд Морис изтърва топлоизлъчвателя и заразмахва почернелите си от изгарянето ръце.

— Позволете ми да Ви се представя най-последно — произнесе Херндън. Крелиг бе пребледнял от ужас и го гледаше тъпо. Придворните бягаха изплашени по далечните ъгли на залата. — Аз съм Бар Херндън, син на Първия Граф на провинция Зонигог. Преди година, по волята на един от вашите придворни, вие опустошихте владенията на собствените си васали в Зонигог и погубихте цялото ми семейство. Не съм забравил този ден!

— Хванете го! — пронизително завика Крелиг.

— Всеки, който поиска да се докосне до мен, ще бъде обхванат от пламъци — предупреди Херндън. — А оръжието насочено към мен, ще се обърне против притежателя си. Запазете спокойствие и ме изслушайте до край.

Аз съм също така Бар Херндън Младшия Разпоредител при двора на Лорд Морис и възлюбения на жената, която загина преди миг пред очите ви. Трябва да се гордеете, Морис, че рога ви постави не просто някакъв си там прислужник, а първи аристократ от Зонигог.

Аз съм също така — продължи в гробната тишина той — Бар Херндън Скитникът из Космоса, който поради гибелта на семейството си, трябваше да се захване с занаята на наемник. В това си превъплъщение станах контрабандист на звездни камъни и — той се поклони в посока на трона — по ирония на съдбата се оказах васал дал клетва не на кой друг а на вас, Владетелю.

С казаното сега взиман си обратно дадената клетва за преданост на вас, Крелиг и за престъплението, изразяващо се в нарушаване на клетвата към своя монарх, се наказвам със смърт. Но заедно с това ви осъждам на смърт за безпричинното нападение на родината ми. А вие, Морис, за жестокото и варварско отношение към тази жена, която никога не сте обичали, също ви наказвам със смърт.

И вие, придворни паразити, нископоклонници и блюдолизци, също ще умрете. А вас, дворцови шутове, дресирани мечоци и поробени същества от далечни планети, също ще ви убия, както убих преди време своя роб протея, но не от ненавист, а от състрадание, да ви избавя от страданията.

Херндън завърши речта си. В залата стоеше напрегната тишина на обхванатия от ужас двор, а после някой вдясно от трона завика истерично:

— Той е полудял! Да изчезваме навън!

Този придворен се хвърли към главния изход, вратите на който бяха полуотворени. Херндън му позволи да се приближи до заветната цел, но когато оставаха само три метра до зоната на безопасност, той изстреля залп от жизнената си енергия. После презареди механизма в себе си, черпейки от ненавистта и отново се разрези през пръстите.

Но побледнелия до смърт Лорд Морис той усмихнато каза:

— Ще постъпя с вас по-великодушно, отколкото вие със съпругата си. Чака ви бърза смърт.

Тези думи бяха последвани от удар по аристократа. Морис се опита да се дръпне, но никъде не намери скривалище. За миг пламна като факел, постоя малко прав и останките му се строполиха овъглени на пода.

Нов удар помете от лицето на света тълпата придворни. Следващата му цел беше трона. Отначало пламнаха златните и пурпурни знамена на монарха. Крелиг се надигна, но пламъкът обхвана цялото му тяло и го залепи обратно на горящия трон.

Сега вече Херндън стоеше в центъра на Тронната Зала в горда самота. Целта на живота му беше постигната. Той раздаде възмездието. Оставаше му само да изпълни последната част на присъдата — по отношение на себе си, за нарушаване на клетвата, с която той против волята си беше свързан с Владетеля.

Живота за него повече нямаше никакъв смисъл. Той с отвращение отхвърляше възможността да продължи кариерата си на космически скитник и само смъртта му предлагаше освобождаване от задълженията.

Блестящият лъч на енергията насочи към една от грамадните колони. Тя почервеня и рухна. Последва я втората, сетне — третата.

Покривът затреця. За първи път от стотици години дворцовия таван неочаквано се оказа без опора. Още няколко мига тържествуващата усмивка игра по лицето на Херндън, а после срутващите се сводове го погребяха под отломките си.

Издание:

Сребърният коридор (ментална фантастика)

Изд. Неохрон, Пловдив, 1994

SF Трилър №18

Редактори, съставители: Красномир Крачунов, Иво Христов

Превод: Красномир Крачунов

Формат: 120×165

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.